

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, ХАУЪРД
РАФЪН
ВТОРИ МЕДЕН МЕСЕЦ**

Част 2 от „Меден месец“

Превод от английски: Надя Баева, 2015

chitanka.info

На прекрасните ми родители Джон и Хариет Роуън —
Х. Р.

ПРОЛОГ
НЕЩА, КОИТО ПРАВЯТ „БУМ“ ПРЕЗ
НОЩТА

ЕДНО

Един ден момчето щеше да придобие световна известност, но в момента нямаше как да го подозира. Кое дете е в състояние да предвиди бъдещето или малко от малко да го разбере? Седемгодишният Нед Синклер в тъмното потърси опипом стената, щом излезе от стаята си. Не се окуражи да светне лампата в коридора. Не смееше да гъкне. Нито да надникне през стиснатите клепащи. Още не.

Нед вървеше бавно на пръсти по дългия тесен коридор, а студът от дървения под насред зима в Олбани проникваше през пижамата му със затворени стъпала на Супермен. Трепереше, а зъбите му щяха да започнат да тракат всеки момент.

Докато търсеше перилото на парапета, ръката му се поклащаше напред-назад като тънко клонче, духано от вятъра. Не напипваше нищо... все още нищо... а след това — да, ето го — пръстите му допряха гладката извивка на лакирания чам.

Стискаше перилото толкова силно, че кокалчетата му побеляха, и така чак до първия етаж, стъпка по стъпка, възможно най-тихо.

По-рано през деня Нед почти беше забравил колко го ужасяваше нощта. Голямата му сестра Нора го беше завела на кино да гледат продължението на „Завръщане в бъдещето“. Беше твърде малък, за да иде на първия филм, когато излезе преди четири години.

Седнал в тъмния киносалон с голяма кутия пуканки с масло в скута и кутийка „Ройъл краун кола“ в ръка, Нед беше като хипнотизиран, особено заради автомобила марка „Делориън“.

Само да можех да пътувам във времето, беше си пожелал след това. Не искам вече да съм тук. Тук не ми харесва.

Нямаше представа къде иска да се озове, само да е далеч от къщата си... и от ужасяващия Торбалан, който бродеше из нея нощем. Двамата с Нора можеха да осъществят голямото бягство и да заживеят щастливо до края на живота си. В нов град. В нова къща. А в градината на новата къща? Само жълти лилиуми, любимите на Нора.

Безкрайно много обичаше сестра си. Всеки път, когато децата от квартала се присмиваха на заекването му — „Не-Не-Не-Нед“, дразнеха го безмилостно, — Нора го защитаваше. Дори се беше била заради него. Нора беше не по-малко корава от кое да е момче. Може би на мястото, където щяха да отидат, нямаше да е проблем да се ожени за сестра си.

Но засега беше хванат като в капан в този дом. Затворник. Лежеше буден всяка кошмарна нощ и чакаше да чуе звука, за който се надяваше да се размине... но той винаги идваше.

Винаги, винаги, винаги.

Торбалан.

ДВЕ

Щом слезе от последното стъпало, Нед се обърна надясно, продължи в тъмнината с протегнати напред ръце през трапезарията и кабинета, застлани с плътен бежов мокет, и спря пред вратата на татковата си библиотека, където не му беше позволено да влиза. Никога.

Замръзна, щом радиаторът изклокочи, а после изтрака няколко пъти, сякаш го удряха силно с юмрук или чук. Последва шум от бликнала вода по старите ръждиви тръби. Но нищо повече. В къщата не се чуваха други стъпки или гласове. Единствено неговото сърце, което биеше лудо в гърдите му.

Връщай се в леглото. Не можеш да се бориш с Торбалан сега. Може би когато пораснеш още малко. Моля те, моля те, моля те, връщай се в леглото.

Само че Нед вече не искаше да слуша този вътрешен глас. В момента му говореше друг глас, много по-силен. По-дързък. Безстрашен. Той му казваше да продължава. Не се бой! Не бъди бързльо!

Нед влезе в библиотеката. До прозореца имаше махагоново бюро. То беше слабо осветено от малък електрически часовник от онези с преобръщащите се цифри като на старите табла за спортни резултати.

Бюрото беше масивно. Прекалено огромно за стаята. От лявата страна имаше три големи чекмеджета.

Единственото важно от тях беше най-долното. То винаги стоеше заключено. Нед посегна през бюрото и с две ръце хвана чаша за кафе, в която имаше моливи и химикалки, гуми и кламери. Пое си дълбоко дъх, сякаш броеше до три, и вдигна чашата.

Беше там. Ключът. На същото място, където го беше намерил няколко седмици по-рано. Защото седемгодишните любопитни момчета са в състояние да открият почти всичко и най-вече нещата, които не е бивало да открият.

Нед взе ключа и го стисна между палеца и показалеца си, за да го мушне в ключалката на най-долното чекмедже.

Завъртя го леко по посока на часовниковата стрелка, докато не чу звука. Щрак!

След това много внимателно и бавно, за да не шуми, Нед издърпа чекмеджето.

И извади оръжието.

ТРИ

Оливия Синклер скочи така внезапно в леглото, че леко се замая. Първата ѝ мисъл беше, че парното се е включило, че кошмарното дрънчене на тръбите ще разтrese къщата.

Точно по тази причина тя си лягаше с тапи за уши, за да може да проспие всичко това. Тапите за уши помагаша. Доколкото си спомняше, никога не се беше будила посред нощ.

Досега.

Ако звукът не идваше от парното и от тръбите, откъде тогава? Все нещо го бе причинило.

Оливия се обърна наляво, за да провери колко е часът. Часовникът на нощното шкафче показваше 12:20 през нощта.

Обърна се надясно и видя празна възглавница до себе си.

Беше сама.

Оливия махна тапите си за уши, спусна крака от леглото и бързо откри пантофите си. В мига, в който светна лампата, я връхлетя нов звук. Този път го разпозна безпогрешно. Беше ужасяващ писък.

Нора!

Оливия хукна през спалнята и се втурна по тесния коридор към стаята на дъщеря си, където лампата светеше.

Щом стигна до вратата, замайването ѝ прерасна в нещо далеч по-лошо. Погади ѝ се до дън душа.

Навсякъде имаше кръв. По пода. По леглото. Оплискана по боядисаната в розово стена между плакатите на Деби Гибсън и „Дюран Дюран“.

Оливия огледа останалата част от стаята. Пое си дъх. Във въздуха още се усещаше миризма на барут. В един кратък потресаващ миг тя разбра какво се беше случило.

И какво се беше случвало в продължение на повече от година.

О, господи! Дъщеря ми! Горкичката ми невинна дъщеря!

Нора седеше свита на кълбо до таблата на леглото си. Беше обгърнала коленете си здраво с ръце. Беше гола. Плачеше. Гледаше към брат си.

В отсрещния ъгъл на стаята, побелял като зимния сняг навън, Нед стоеше неподвижен в пижамата си на Супермен. Дори не мигаше.

За миг и Оливия остана вцепенена. В следващия момент като че си припомни коя е. Това бяха нейните деца.

Тя беше тяхната майка.

Оливия изтича към Нед, коленичи и го прегърна, притисна го силно към гърдите си. Той забърбори нещо, повтаряше го отново и отново.

Звучеше като „торбалан“.

— Шшш — прошепна Оливия в ухото му. — Няма страшно. Всичко е наред, миличък.

След това много внимателно взе пистолета от ръцете му.

Тръгна бавно към вратата, обърна се и отново огледа стаята. Дъщеря си. Сина си.

И Торбалан, проснат мъртъв на пода.

Миг по-късно вдигна телефона в коридора.

Дълго държа слушалката, след това избра номера.

— Казвам се Оливия Синклер — съобщи тя на оператора от 911.
— Току-що убих съпруга си.

КНИГА ПЪРВА
СТРАННИЯТ СЛУЧАЙ „О’ХАРА“

ГЛАВА 1

Итън Бреслоу се пресегна за бутилката шампанско „Перие Жуе“, поставена в кофичка с лед до леглото, той просто не можеше да престане да се усмихва. Не му се беше случвало да е толкова щастлив, откакто се помнеше. Не си беше представял, че е възможно подобно щастие.

— Какъв е световният рекорд за необличане на дрехи по време на меден месец? — попита закачливо, оскъдно прикрил с чаршаф изваяното си тяло от метър и осемдесет и осем сантиметра.

— Не съм много сигурна, при положение че това е първият ми меден месец — отговори младоженката Абигейл и се подпря на възглавницата до него. Още беше задъхана след най-бурното им любовно преживяване досега. — Все пак, както сме я подкарали — добави тя, — със сигурност съм прекалила с количеството дрехи в багажа.

Двамата се засмяха, Итън наля още шампанско, подаде чашата на Абигейл и се загледа в нежните ѝ сини очи. Тя беше толкова красива и — проклето клише — притежаваше още по-голяма вътрешна красота. Никога не беше срещал някой толкова мил и състрадателен. С една кратичка дума го бе направила най-щастливия човек на планетата. Вземате ли този мъж за свой законен съпруг?

Да.

Итън вдигна шампанското си за на здравица и лъчите на карибското слънце, които се процеждаха през завесите, проблеснаха в мехурчетата.

— За Аби, най-прекрасното момиче на света — обяви той.

— И ти не си лош. При все че ме наричаш момиче.

Чукнаха чаши, отпиха мълчаливо и се насладиха на гледката пред крайбрежното си бунгало в Губернаторския клуб в Търкс и Кайкос. Всичко беше свършено — приятният аромат на цветовете на дивия памук откъм огромното им легло с балдахин, нежният островен бриз, който нахлуваше през френските прозорци, отворени към вътрешния двор.

На един много различен остров — Манхатън — таблоидите изливаха тонове мастило в писането на истории за връзката им. Итън Бреслоу, потомък на могъщата финансова империя Бреслоу, някогашното лошо момче на нюйоркския парти елит, най-накрая беше пораснал благодарение на много разумна и земна жена със специалност педиатър на име Абигейл Майкълс.

Преди да я срещне, Итън беше прословут въздухар. По отношение на жените, на дрогата, дори на кариерата си. Беше се опитал да открие нощен клуб в Сохо, да издава списание, посветено на виното, да направи документален филм за Ейми Уайнхаус. Но не вложи сърце в никое от тези начинания. Дълбоко в себе си той нямаше представа какво иска да направи с живота си. Беше за никъде.

Но откри Аби.

С нея беше много забавно, а и самата тя беше забавна, но и целенасочена. Нейната отдаденост към децата го беше трогнала истински, беше го вдъхновила. Итън се стегна, приеха го в юридическия факултет на Колумбийския университет и се дипломира. След първата си седмица работа във Фонда за защита на деца той падна на колене пред Аби и ѝ направи предложение.

Сега бяха младоженци и се опитваха да създадат свои деца. И то се опитваха с всичка сила. Това се беше превърнало в тяхна шега. Нямаше друга двойка след Джон и Йоко, която да беше прекарвала толкова време в леглото.

Итън глътна последните капки „Перие Жуе“.

— Е, как мислиш? — попита той. — Дали да не дадем малко почивка на табелата „Не безпокойте“ и да се поразходим по плажа? Може да си вземем нещо за обяд.

Аби се приближи още повече до него, а дългата ѝ кестенява коса се разстла по гърдите му.

— Другият вариант е да си останем тук и отново да си поръчаме румсървис — отговори тя. — Може би след като възбудим апетита си още малко.

Тогава на Итън му хрумна нещо интересно.

— Ела с мен — каза той и се надигна от леглото с балдахин.

— Къде отиваме? — попита Абигейл.

Усмиваше се, беше заинтригувана.

Итън взе кофичката за лед под мишница.

— Ще видиш — рече загадъчно.

ГЛАВА 2

В началото Аби не беше много сигурна как трябва да възприеме това. Застанала гола до Итън в голямата баня, тя сложи ръка на хълбока си, сякаш да каже: Шегуваш се, нали? Секс в сауна?

Итън избра точния начин да я насочи.

— Приеми го като занимание по йога — каза той. — Само че ще е още по-хубаво.

Насочването до голяма степен я убеди. Аби много обичаше часовете си по йога в Манхатън. Нямаше нещо, което да я накара да се почувства по-добре след дълъг работен ден.

Освен това може би. Да, носеше голям потенциал. Нещо, за което можеха да се кикотят години наред, истинско паметно преживяване от медения месец. Или най-малкото беше страхотна възможност за изгаряне на калории.

— След теб, скъпа моя — заяви Итън и отвори вратата на сауната с шеговита галантност.

Губернаторският клуб беше прочут с внушителните си бани, оборудвани с мраморни душкабини с шест глави и японски вани.

Итън грижливо покри пейката пред стената в дъното с хавлия. Аби легна, а той увеличи температурата и плисна малко вода върху вулканичните камъни в ъгъла. Сауната се изпълни с пара.

Коленичи върху кедровата настилка пред Аби и протегна ръка към кофичката с лед. Малко любовна игра нямаше да навреди.

Сложи кубче лед между устните си, наведе се напред и започна бавно да обхожда тялото ѝ с уста. Ледчето едва докосваше кожата ѝ от страничната част на шията, през извивката на гърдите и надолу чак до пръстите на краката ѝ, които сега се свиваха от удоволствие.

— Това е... прекрасно — прошепна Аби със затворени очи.

В момента усещаше горещината в сауната с пълна сила, потта започваше да излиза от порите ѝ. Беше толкова вълнуващо. Цялата беше мокра.

— Искам те в мен — промълви тя.

Но щом отвори очи, Абигейл изведнъж подскочи от пейката. Беше се втренчила ужасено над рамото на Итън.

— Какво? — попита той.

— Там има някой! Итън, видях човек.

Итън се обърна и погледна към вратата и стъкленото прозорче в нея с размери почти с големината на документ за самоличност. Той не видя нищо — или никого.

— Сигурна ли си? — попита.

Аби кимна.

— Сигурна съм. Някой мина оттам. Сигурна съм.

— Мъж ли беше, или жена?

— Не мога да кажа.

— Вероятно е била камериерката — предположи Итън.

— Но ние не сме махнали табелката „Не безпокойте“ от вратата.

— Сигурен съм, че първо е почукала, но не сме я чули — той се усмихна. — Като се има предвид от колко време стои там тази табелка, може да се е зачудила дали сме живи.

Аби леко се поуспокои. Вероятно Итън беше прав. И все пак...

— Може ли да провериш за всеки случай? — помоли тя.

— Разбира се — отвърна той. Шеговито вдигна кофичката за лед и я сложи пред слабините си. — Как изглеждам?

— Много смешно — скастри го Абигейл и леко се усмихна.

Подаде му хавлията от пейката.

— Връщам се след секунда — уведоми я той и уви кърпата около кръста си.

Стисна дръжката на вратата и я дръпна към себе си. Не стана.

— Заяла е. Аби, не може да се отвори.

ГЛАВА 3

— Какво говориш, как така не може да се отвори?

Усмивката в миг изчезна от лицето на Аби.

Итън задърпа дръжката още по-силно, но вратата на сауната не помръдваше.

— Сякаш е заключена — каза той. Само че и двамата бяха наясно, че на вратата нямаше ключалка. — Трябва да е заяла.

Той притисна лицето си към прозорчето за по-добра видимост.

— Виждаш ли някого? — попита Абигейл.

— Не. Никого.

Той сви ръка в юмрук, потропа по вратата и извика:

— Хей, има ли някой?

Не последва отговор. Тишина. Тревожна тишина. Зловеща тишина.

— Очевидно не е била камериерката — промълви Аби. В този момент ѝ хрумна нещо. — Мислиш ли, че може да са ни обрала и да са ни заключили тук?

— Възможно е — отговори Итън.

Не можеше да отхвърли тази идея.

Но като син на милиардер беше по-малко загрижен от вероятността да са го обрала, отколкото да е заключен в сауна.

— Какво ще правим? — попита Аби.

Започваше да се плаши. Виждаше го в погледа ѝ, а това плашеше него.

— Първо ще спрем подгриването — отвърна той и избърса потта от челото си. Натисна бутона за изключване на контролния панел. След това взе черпака, който стоеше до вулканичните камъни, и го показа на Аби. — Това е второто.

Итън подпъхна дървената дръжка на черпака под вратата като лост и натисна с цялата си тежест.

— Получава се! — възкликна тя.

Вратата се повдигна от пантите си, бавно се отмести. С още малко усилия Итън щеше да успее да... щрак!

Дръжката се прекърши като кибритена клечка и Итън политна към стената с главата напред. Обърна се, а Аби ахна:

— Тече ти кръв!

Над дясното му око имаше рана, а на бузата му — червена капка. След това струйка. Като лекар на Аби не ѝ бе чужда гледката на кръв и винаги знаеше какво трябва да направи. Това беше различно. Не беше в кабинета си в болницата; не разполагаше с марли или бинтове. Нямаше нищо. А и този, който кървеше, бе Итън.

— Е, не се бой — опита се да я успокои той. — Всичко ще бъде наред. Ще се справим.

Тя не беше убедена. Онова, което ѝ се беше струвало горещо страстно, сега беше само горещо. Ужасно горещо. При всяко вдишване усещаше как топлината в сауната пари дробовете ѝ.

— Сигурен ли си, че подгръването е изключено? — попита тя.

Всъщност Итън никак не беше сигурен. Помещението ставаше дори още по-горещо. Как е възможно?

Не го интересуваше. Скритият му коз беше тръбата в ъгъла, клапанът за аварийно изключване.

Стъпи върху пейката и завъртя крана перпендикулярно на тръбата. Последва шумно съскане. Въздишката на облекчение на Аби беше още по-силна.

Не само че топлината престана да бълва, но и от вентилатора на тавана нахлу хладен въздух.

— Ето — заяви Итън. — Ако имаме малко късмет, може да сме включили аларма. Дори и да не е така, ще се справим. Имаме много вода. Накрая все ще ни намерят.

Но едва беше изрекъл това, и двамата сбърчиха носове и започнаха да душат въздуха.

— Каква е тази миризма?

— Нямам представа — отговори Итън.

Каквато и да беше, в нея имаше нещо нередно.

Аби първа се разкашля и отчаяно вкопчи ръце в шията си. Гърлото ѝ се бе затворило, не можеше да диша.

Итън се опита да ѝ помогне, но само след миг и той не бе в състояние да си поеме дъх.

Всичко се случваше толкова бързо. Спогледаха се със зачервени и насълзени очи, а телата им се гърчиха в агония. От това по-ужасно

нямаше накъде.

Но имаше.

Итън и Аби се свлякоха на колене и ахнаха, щом видяха две очи през прозорчето на сауната.

— Помощ! — едва успя да промълви Итън с протегнатата ръка. — Моля ви, помогнете!

Но очите само продължиха да се взират в тях. Немигаци, безчувствени. Най-накрая Итън и Аби осъзнаха какво се случваше. Това беше убиец — убиец, който ги гледаше как умират.

ГЛАВА 4

Казано е веднъж и бих го повторил хиляда пъти. Нещата невинаги са каквито изглеждат.

Да вземем за пример стаята, в която седях. При вида на елегантните мебели, персийските килими и картините с позлатени рамки, които красяха стените, бихте си помислили, че съм влязъл в някой от дизайнерски обзаведените домове в предградията.

Със сигурност не и в кабинета на някакъв тип в Долен Истсайд, Манхатън.

Ето го и него, седнал насреща ми.

Ако беше още малко по-отпуснат назад, столът му щеше да се прекатури. Носеше дънки, тениска с якичка и кафяви спортни сандали. И за милион години не бихте отгатнали, че е психоаналитик.

Допреди седмица самият аз изглеждах също тъй отпуснат и релаксиран. Не бихте предположили, че съм на ръба да прекратя единайсетгодишна кариера във ФБР. Прикривах го добре. Поне така си мислех.

Шефът ми Франк Уолш беше на друго мнение. Това, разбира се, е доста меко казано. Франк на практика ме беше приклецил в словесен двубой и ми крещя с дрезгавия си глас на пушач, докато не си изпях всичко. Трябва да посетиш психоаналитик, Джон.

Ето защо се съгласих да се видя с безкрайно лежерния доктор Адам Клайн в кабинета му, преобразен като дневна. Неговата специалност беше работата с хора, жертва на „дълбок емоционален стрес вследствие на лична загуба или душевна травма“.

Хора като мен, Джон О'Хара.

Бях наясно единствено с факта, че ако този тип не ми дадеше удостоверение за надеждно психическо състояние, мястото ми в Бюрото щеше да изстине. Свършен. Уволнен. Сайонара.

Проблемът всъщност не беше в това.

Проблемът беше, че не ми пукаше.

— Значи вие сте доктор Мъка, а? — попитах, седнал в креслото, което определено имаше за цел да ме накара да забравя, че всъщност

съм на кушетката.

Доктор Клайн кимна и се усмихна леко, сякаш не беше изненадан ни най-малко от сарказма, проявен още в самото начало.

— А от онова, което съм чувал за вас, вие сте агент Бомба с часовников механизъм — върна ми го той. — Е, започваме ли?

ГЛАВА 5

Този тип очевидно не си губеше времето.

— Преди колко време почина жена ти, Джон? — попита доктор Клайн, като премина директно на въпроса.

Забелязах, че не държи нито писалка, нито бележник. Нищо не си записваше. Просто слушаше. Всъщност започвах да го харесвам.

— Убиха я преди около две години.

— Как се случи?

Погледнах го, леко притеснен.

— Не сте ли чели за това в досието ми?

— Чел съм го от край до край. Три пъти — отговори той. — И все пак искам да го чуя от теб.

Отчасти копнеех да скоча и да му ударя дясно кроше, задето иска от мен да съживя спомена за най-ужасния ден в живота си. Същевременно друга част от мен — по-умната — разбираше защо ме кара да направя това, което сам не бях успял да си наложа. През всеки изминал ден. Нямах сили да го сторя.

Не можех да остана без Сюзан.

И двамата със Сюзан бяхме специални агенти във ФБР, но когато се срещнахме и оженихме, аз работех като полицаи под прикритие за Полицейското управление на Ню Йорк. Станах агент няколко години по-късно и бях разпределен в съвсем друг отдел, не този на Сюзан, Отдела за борба с тероризма. Въпреки че са налице няколко изключения, това е единственият начин, по който се допуска брачни двойки да работят във ФБР.

Сюзан роди две прекрасни момчета и известно време всичко беше чудесно. А после вече не. След осем години се разведохме. Ще ви спестя причините най-вече защото нямаше някоя толкова сериозна, че да продължи да ни държи разделени.

Иронията беше в това, че и двамата го осъзнахме чак когато работех по един случай с черна вдовица, която едва не ме отрови. Със Сюзан се събрахме и заедно с Джон Джуниър и Макс отново бяхме семейство. До една сутрин преди около две години.

Продължавах да разказвам на доктор Клайн как Сюзан карала към дома от супермаркета, когато друга кола не спряла на знак стоп и я ударила странично с почти сто километра в час. Позволената скорост на пътя беше под петдесет. Сюзан загина на място, а другият шофьор се размина само с драскотина. На всичкото отгоре кучият син беше пиян по време на катастрофата.

Пиян адвокат, както стана ясно.

Отказа да направи дихателен алкохолен тест и избра да му направят кръвни изследвания в болница, като по този начин си откупи два часа — достатъчно време нивото на алкохол да спадне до допустимата граница. Беше обвинен в безразсъдно шофиране и получи минимална присъда.

Какво правосъдие е това? Кажете ми. Той щеше да види отново децата си, докато аз трябваше да утешавам моите и да им обяснявам, че никога повече няма да видят майка си.

Доктор Клайн помълча за кратко, след като приключих разказа си. Лицето му беше непроницаемо.

— Какво е пазарувала? — попита накрая той.

— Моля?

— Какво е пазарувала Сюзан от супермаркета?

— Чух ви — отвърнах. — Просто не мога да повярвам, че това е първият ви въпрос след всичко, което ви разказах. Какво значение има?

— Не съм казал, че има.

— Масло — избърборих. — Сюзан щеше да пече сладки за момчетата, но нямаше масло. Доста иронично, не мислите ли?

— Защо?

— Няма значение.

— Не, продължавай — настоя доктор Клайн. — Кажи ми.

— Тя беше агент във ФБР, можеше да умре при много от задачите, които беше изпълнявала — поясних.

След това сякаш нещо в мен се отключи. А може би се изключи. Загубих контрол над себе си; думите започнаха да се лаят гневно от устата ми.

— Но не стана така, намери се някакъв пиян кретен, който да я блъсне, докато се връща от супермаркета!

Внезапно останах без дъх, сякаш бях участвал в маратон.

— Ето. Доволен ли сте?

Доктор Клайн поклати глава.

— Не, не съм, Джон. Всъщност съм разтревожен — каза спокойно той. — Знаеш ли защо?

Знаех, естествено. Беше заради отстраняването ми от Бюрото. Това беше причината шефът ми Франк Уолш да ме прати тук за оценка на психическото ми състояние.

Стивън Макмилън, пияният шофьор, който уби Сюзан, щеше да бъде освободен след по-малко от седмица.

— Мислите, че ще го убия, нали?

Клайн сви рамене и отклони въпроса.

— Да кажем, че хората, които държат на теб, са загрижени какво може да планираш. Е, кажи ми, Джон... имат ли повод за притеснение? Идват ли ти мисли да си отмъстиш?

ГЛАВА 6

Ривърсайд, Кънектикът, е на около час път от централен Манхатън. Призовавайки дремещия у мен Марио Андрети, стигнах точно за четирийсет минути. Искях само да се прибера и да прегърна момчетата си.

— Боже, тате, да не се опитваш да ме прекършиш? — изписка Макс, който хвърляше бейзболна топка срещу мрежа симулатор на предната ни морава, когато пристигнах.

Наистина го биваше за десетгодишно момче — като не броим бащинското пристрастие, разбира се.

Най-после го пуснах от прегръдката си.

— Е, събрахте ли си багажа? — попитах.

Училището беше приключило преди седмица. На следващата сутрин Макс и по-големият му брат Джон Джуниър заминаваха на лагер за един месец.

Макс кимна.

— Да. Баба ми помогна да се приготвя. Дори написа името ми с маркер върху белъто. Щура работа. Карай.

Не бих очаквал друго от баба Джуди.

— Тя и дядо вътре ли са?

— Не. Отидоха да купят нещо за хапване — каза Макс. — Дядо искаше пържоли за прощалната ни вечеря.

След като Сюзан умря, родителите ѝ настояха да се преместят от Флорида, където се бяха установили след пенсионирането си. Твърдяха, че няма да е по силите ми да отгледам момчетата сам, докато продължавам да работя в Бюрото, и бяха прави. Освен това вероятно са знаели, че ако са покрай Макс и Джон Джуниър, ще им е по-лесно — макар и малко — да превъзмогнат мъката от загубата на дъщеря си, единственото им дете.

От самото си пристигане бяха просто невероятни и тъй като никога не съумях напълно да изразя благодарността си за посветеното време, обич и за саможертвата им, най-малкото, което можех да направя, беше да им осигуря четириседмичен средиземноморски

круиз, докато момчетата са на лагер. Радвах се, че бях платил за него, докато още получавах заплатата си от Бюрото. Не че бих променил решението си. Просто Маршал и Джуди никога не биха приели пътешествието. Такива си бяха.

— Къде е брат ти? — попитах Макс.

— Къде да е? — отговори той и извъртя очи под козирката на бейзболната си шапка. — Пред компютъра. Маниак.

Макс продължи да хвърля срещу въображаемия батер от „Ред Сокс“, а аз се запътих към къщата и се насочих нагоре към стаята на Джон Джуниър. Вратата, разбира се, беше затворена.

— Чук-чук — обявих и направо влязох.

Джон Джуниър седеше на бюрото си пред компютъра. Щом ме зърна, на мига отдръпна ръце от клавиатурата.

— Айде бе, тате, наистина ли не можеш да почукаш? — изръмжа той. — Не си ли чувал за правото на личен живот?

Изкикотих се.

— Ти си на тринайсет, приятел. Ще си говорим за това, когато започнеш да се бръснеш.

Той потърка прасковения мъх по брадичката си и се усмихна.

— Може да се случи и по-скоро, отколкото предполагаш — подхвърли.

Прав беше. Голямото ми момче растеше бързо. Вероятно твърде бързо.

Джон Джуниър беше на единайсет, когато загуби майка си, много сложна възраст. За разлика от Макс, Джон Джуниър беше достатъчно голям, за да изпита онова, което чувстват възрастните — цялата болка и мъка, усещането за съкрушителната загуба. И все пак още си беше дете. Затова беше толкова нечестно. Скръбта го принуди да съзрее по начин, който на никое дете не бива да се случва.

— Върху какво работиш? — попитах.

— Обновявам си страницата във фейсбук — отговори той. — В лагера няма да ни позволят.

Да, знам. Това е една от причините, поради които отиваш, спортисте. Видеоигрите, мобилните телефони и лаптопите са забранени. Само свеж въздух и майката природа.

Минах зад него и хвърлих поглед към неговия макбук. Той на мига подскочи и закри екрана с длани.

— Тате, това е лично!

Никога не съм искал да съм от родителите, които шпионират децата си или тайно проверяват компютъра им, за да се уверят, че не казват или правят нещо нередно. Но също така знаех, че в интернет няма лични неща.

— Щом публикуваш нещо в мрежата, целият свят може да го види — уточних.

— И?

— И трябва да внимаваш, това е.

— Внимавам — отговори той.

Беше извърнал поглед.

В моменти като този Сюзан много ми липсваше. Тя щеше да знае какво да каже и, което е също толкова важно, какво да не казва.

— Джон, погледни ме за секунда.

Той се извърна бавно.

— Вярвам ти — казах. — Проблемът е, че и ти трябва да ми имаш доверие. Опитвам се само да ти помогна.

Той кимна.

— Татко, напълно наясно съм за опасностите и психарите. Не давам лична информация или други такива неща.

— Добре — отговорих.

И с това се приключи.

Или поне така си мислех. Излязох от стаята на Джей Джей, без да имам и най-малка представа, че ми предстоеше да се хвърля в един от най-големите и объркани случаи в цялата си кариера.

И тъй бързо, колкото е нужно да изречете „вечерята е сервирана“, нещата щяха да се отрицят.

ГЛАВА 7

— Знаете ли как наричат италианците вечерята на открито? — обърна се към двамата си внуци Джуди, като че ли седяха на чиновете си в класната стая, а не на кръглата маса във вътрешния ни двор.

Майката на Сюзан беше работила като начална учителка в продължение на двайсет и осем години. Старите навици със сигурност не умират лесно.

— Скъпа, остави момчетата на мира — прекъсна я Маршал, докато режеше голямо парче говеждо на филийки. — Училището приключи.

Джуди невъзмутимо игнорира забележката му. Бракът им бе подълъг и от учителската ѝ кариера.

— Алфреско — продължи тя. — Означава „на чист въздух“. След това повтори думата бавно, подобно на произношението от онези касетки за учене на езици по системата „Берлиц“. — Ал-фрес-ко.

— Охо, чакай малко, този го познавам — заяви Маршал и набързо смигна на момчетата иззад очилата си с телени рамки. — Ал Фреско! Дватамата с него се бихме заедно във Виетнам. Добрият стар Ал Фреско. Страхотен образ.

Макс и Джон Джуниър се развеселиха. Винаги се радваха на шегите на дядо си. Дори Джуди се подсмихна лекичко.

Колкото до мен, аз също се усмихвах. Гледах масата и семейството, което беше съсипано от трагедията, но някак беше успяло да се възстанови и да продължи напред.

Хей, да имаш някаква идея как ти да се възстановиш и продължиш напред, О'Хара? Може би, ако си вземеш значката? Някакво подобие на живот? Да? Не?

След две минути Джуди дори правеше нещо, за което не се бе осмелявала от смъртта на Сюзан. Говореше за нечия чужда смърт. Имаше период, в който само споменаването на тази дума я караше да избухне в плач.

— В новините по-рано видях нещо наистина ужасно — заговори тя. — Итън Бреслоу и лекарката, за която се ожени, били убити по

време на медения си месец.

Маршал поклати глава.

— Не съм вярвал, че ще кажа това, но наистина ми е жал за баща му.

— Чакайте... кой е Итън Бреслоу? — попита Джон Джуниър.

— Синът на много богат човек — отговорих.

— Много, много богат човек — добави Маршал. — Уорнър Бреслоу е нещо като Доналд Тръмп... само че не толкова скромнен.

Джуди го стрелна с неодобрителен поглед, при все че не беше на противно мнение. Егото на Уорнър Бреслоу имаше световна слава. На него беше посветена дори отделна страница в уикипедията.

— Хванали ли са убиеца? — попитах.

— Не — отговори Джуди. — В новините казаха, че няма свидетели. Били са в Търкс и Кайкос, струва ми се.

— Търкс и къде? — попита Макс с известна несигурност дали това не е поредният урок на баба му.

— Търкс и Кайкос — поясни тя. — Това е остров на Карибите — по-точно група острови.

Джуди подхвана кратък урок по история за Карибския басейн, а аз чух телефонен звън от къщата. Канех се да стана, но Маршал ме изпревари.

— Аз ще вдигна — каза.

След по-малко от двамайсет секунди се върна на масата, напълно шокиран и объркан. Беше покрил телефона с ръка.

— Кой е? — попитах.

— Уорнър Бреслоу — отговори той. — Иска да разговаря с теб.

ГЛАВА 8

Точната дума не беше съвпадение; по-точният израз би бил „егати стъписването“.

Маршал ми подаде телефона, аз влязох в къщата и седнах в кухнята. Никога не се бях срещал с Уорнър Бреслоу, нито бях разговарял с него. До този момент.

— О'Хара на телефона.

Той се представи и се извини, че ми се обажда у дома. Изслушах всяка негова дума, но онова, което чух всъщност — онова, което ме порази, — беше гласът му. Когато бях гледал интервюта, които даваше по телевизията, той говореше като властен мъжкар, какъвто беше в действителност. Безспорен победител.

Сега звучеше като победен или може би уязвим.

— Предполагам, че сте чули за сина ми и съпругата му — каза той.

— Да, чух. Много съжалявам.

Последва мълчание. Исках да кажа още нещо, но не успях да измисля нищо подходящо. Не познавах този човек и все още не бях наясно защо се обажда.

Обаче имах особено усещане.

— Бяхте ми препоръчан от общ приятел. Мислите ли, че можете да ми помогнете?

— Зависи за какво. От какво имате нужда? Каква помощ искате?

— Не мога да се доверя на банда детективи, дето се катерят по палмите — заяви той. — Искам да ви възложа да ръководите нашето разследване, независимо от това на полицията в Търкс и Кайкос.

— Малко е сложно — отговорих.

— Точно затова ви се обаждам — настоя той. — Нужно ли е да цитирам биографията ви?

Не, не беше. И все пак.

— Господин Бреслоу, боя се, че е недопустимо агентите от ФБР да приемат допълнителна работа.

— А как стои въпросът с отстранените агенти? — попита той.

Мислено превъртах набързо познатите си в опит да отгатна кой можеше да бъде общият ни приятел в Бюрото. Бреслоу се беше свързал с някого.

— Предполагам, че може да разговаряте с началника ми.

— Вече го направих.

— Познавате Франк Уолш?

— С него сме стари приятели. Предвид обстоятелствата и около вас, и около мен той е склонен да направи изключение в този случай. Бюрото ви дава зелена светлина.

После, преди дори да съм успял да си поема дъх, Бреслоу удари право в целта. Може и да беше съсипан от скръб, но продължаваше да бъде бизнесмен. Изключително страховит.

— Двеста и петдесет хиляди долара — обяви той.

— Моля?

— За времето и услугите ви. Плюс разходите, то се знае. Заслужавате си цената.

Не отговорих веднага и той ме притисна. Или беше стратегически ход.

— Поправете ме, ако греша, Джон, но докато сте отстранен, не получавате заплащане, нали?

— Определено сте си подготвили домашното.

— Ами синовете ви? — попита той. — Те подготвят ли си домашните? Имам предвид дали са добри ученици.

— За момента — отговорих с леко колебание. Намесваше децата ми в тази история. — Защо питате за синовете ми?

— Защото не споменах бонуса. Добре е да знаете какъв е, преди да ми отговорите — отвърна той. — Ще го получите, ако работата ви ми помогне да получа единствената, макар и малка утеха в дадената ситуация — допълни. — Справедливост.

След това Уорън Бреслоу ми обясни на колко точно оценява справедливостта. Уточни какъв е бонусът ми.

Ще ви кажа едно: този човек наистина умееше да финализира сделка.

ГЛАВА 9

На близо пет хиляди и осемстотин километра разстояние, на седмия етаж в психиатричната болница „Игъл Маунтин“ в предградията на Лос Анджелис, трийсет и една годишният Нед Синклер лежеше в леглото си и броеше белите плочки по тавана над себе си вероятно за милионен път. Това беше несъзнателен навик, изцяло с цел самосъхранение... и запазване на здравия разум. Броенето на плочките отново и отново беше единственото му бягство от тази забравена от бога адска дупка.

Досега.

Нед чу обичайното скърцане на количката с лекарства по застлания със сив линолеум под на коридора. Сестрите използваша саркастичния израз „питие преди лягане“ — различни медикаменти, с които пациентите на психиатрията да бъдат тихи и послушни през нощта, когато дежурният персонал бе сведен до минимум.

— Време е за лекарствата ти — чу се глас от прага. — Без игрички тази вечер, Нед.

Нед не извърна поглед. Продължи да брои плочките по тавана. Двайсет и две... двайсет и три...

През изминалите четири години, откакто Нед беше пристигнал в „Игъл Маунтин“, една и съща медицинска сестра буташе количката с лекарства през делничните вечери. Казваше се Робърта и беше горедолу толкова дружелюбна и предразполагаща, колкото и стените на клиниката. А и самата тя беше същинска стена. Почти не говореше с колегите си и определено не си бърбеше с пациентите. Правеше единствено онова, за което ѝ плащаха: раздаваше лекарствата. Нищо повече. А Нед това го устройваше.

Но преди две седмици Робърта беше уволнена. Говореше се, че си прибирала от лекарствата. Както казват, тихите води са най-дълбоки.

Заместникът ѝ беше мъж, който обичаше да го наричат по прякора му — Професионалиста. „Профана“ му отиваше повече. Беше шумен, противен, невеж и не знаеше кога да си затвори устата.

Очевидно кандидатите за нощната смяна бяха по-малко и от локвите в Калифорния през август.

— Хайде, Нед. Знам, че ме чуваш в прецаканата си главица — подвижна Професионалиста, докато буташе количката. — Каж ми нещо. Поговори си с мен, приятел.

Но Нед нямаше какво да каже.

Професионалиста не се отказваше. Мразеше да го игнорират. Беше се наситил на подобно отношение по баровете в Ел Ей, където сваляше жени с изискания подход на гюле за събаряне на стени. Гледаше кръвнишки Нед и си мислеше: „За какъв се има този кретен, че да ми мълчи, по дяволите?“

— Да знаеш, че поразпитах за теб — каза той. — Разбрах, че си бил математически гений, преподавател в колеж с успешна кариера. Но ти се случило нещо лошо. Какво беше? Наранил си някого? Или себе си? Така ли се озова на седмия етаж?

Седмият етаж на „Игъл Маунтин“ беше запазен за ПАН — персоналът използваше това съкращение за „пациенти с агресивен нрав“. Следователно никога — абсолютно никога — не допускаха остри предмети около тях, нито такива, които можеше да се подострят. Не им беше позволено дори да се бръснат.

Нед продължи да мълчи.

— О, почакай, почакай... Сега си спомних какво беше — продължи Професионалиста. — Казаха ми, че си изперкал, когато сестра ти умряла. — Ухили се злобно. — Готина ли беше, Нед? Обзалагам се, че сестра ти е била готина. Нора, нали? Бих шляпнал това сладко дупе, ако беше тук. Но нея я няма, разбира се, нали така? Нора е мъртва. Сега и дупе няма вече, само скелет!

Помощникът се разсмя на шегата си, звучеше точно като онези деца, които дразнеха Нед заради заекването му преди толкова години в Олбани.

Тогава Нед се обърна към Професионалиста за пръв път.

Най-после имаше нещо за казване.

ГЛАВА 10

— Може ли да получа лекарствата си, моля? — попита спокойно Нед.

Изпъчените гърди на Професионалиста се спихнаха като надуваем замък след църковен празник. Подир всичкото това ръчкане, дразнене и дори жестокост той не искаше да повярва, че Нед може само толкова. Нищо. У предполагаемия научен гений нямаше грам борчески дух.

— Знаеш ли какво? Аз мисля, че си бързльо — присмя му се Професионалиста и посегна за чашката с лекарства върху количката си.

Предишната вечер обаче Професионалиста изобщо не беше мислил. Бяха го повикали да замести Едуардо, който обикновено разнасяше вечерята на пациентите. Едуардо се беше обадил, че е болен. Най-смешното беше, че страдаше от хранително отравяне, вероятно причинено от опитване на някое болнично ястие.

И така, предишната вечер Професионалиста най-нехайно бе раздал подносите с храна по всички стаи и етажи. Включително и на седмия етаж. Съвсем забрави, че ПАН трябва да получат различен десерт от останалите пациенти. Беше проста грешка.

Но пък понякога и разликата между живота и смъртта е проста като тази между сладолед тип „сандвич“ и черешов скрежко...

На клечка.

— Ето, изпий ги — каза Професионалиста и му подаде чашката с хапчетата.

Нед посегна, но не пое чашката, а сграбчи китката на Професионалиста в хватка като менгеме.

Дръпна го към леглото, сякаш пускаше косачка за трева. В известен смисъл правеше точно това. Нека кълцането започне.

Нед вдигна другата си ръка и ожесточено започна да мушка със сладоледената клечка, която беше подострил като бърснач в бетонната стена. Прободе Професионалиста в гърдите, рамото, бузата и ухото, а

после отново се върна към гърдите и мушкаше ли, мушкаше, а кръвта пръскаше като фойерверк.

Накрая за финал Нед заби клечката дълбоко в шията на некомпетентния служител — право в десетката! — и срязва сънната му артерия, сякаш беше стрък червена папрат.

Как е, Професионалист, държиш ли се?

Не се държеше. Професионалиста се свлече на пода и се опита да изкрещи за помощ, но от устата му излезе единствено още кръв. Този образ, който не можеше да си затвори устата, внезапно изгуби способност да каже и дума.

Нед стана от леглото и загледа как кръвта на Професионалиста изтича, броеше колко ще му отнеме да умре. Беше като броенето на плочките по тавана, помисли си. Почти успокояващо.

Дошло бе време да си върви.

Нед събра личните си вещи, малкото неща, които от болницата му бяха позволили да задържи. Напускаше заведението. Щеше да се промъкне покрай минималния персонал тихо като мишле.

Или като малко момченце, въоръжено с пистолета на татко.

Но преди да си тръгне, хвърли последен поглед към Професионалиста, проснат мъртъв на пода. Този тип никога не би се досетил за истинската причина, по която Нед го беше убил — и представа си нямаше. Беше без значение, че е гаден кучи син. Нед това изобщо не го засягаше.

Всъщност Професионалиста беше направил нещо още в първия си работен ден, което задвижи пъклен план в съзнанието на Нед.

Ужасен, гнусен план...

Професионалиста беше казал на Нед истинското си име.

ГЛАВА 11

Вълна горещ въздух — фссс! — ме заля, щом слязох от частния самолет на Уорнър Бреслоу на международното летище в Търкс и Кайкос, където температурата беше трийсет и пет градуса и се покачваше.

Дънките и тениската сякаш на мига залепнаха за тялото ми.

Самолетът на Бреслоу, „Бомбардиър Глобъл Експрес XRS“, превозваше най-много деветнайсет пътници плюс екипажа, но при този полет беше почти празен. Пътувахме само пилотът, една стюардеса и аз. Определено имах място за краката...

Едва бях стъпил на пистата и към мен приближи млад мъж на около трийсет с бели ленени къси панталони и бяла ленена риза с къси ръкави.

— Добре дошли в Търкс и Кайкос, господин О’Хара. Казвам се Кевин. Добре ли пътувахте?

— Озовах се в кошмара на Ал Гор — отговорих и стиснах ръката на мъжа. — А иначе полетът беше невероятен.

Той се усмихна, но бях почти сигурен, че не разбра шегата. С хумора клише или уцелваш от пръв път, или никога.

Още не знаех кой е Кевин, но всичко останало се беше изяснило до този момент. Вече бях провел разговор с Франк Уолш и той потвърди, че наистина е дал разрешение да работя за Бреслоу.

Що се отнася до характера на отношенията му с Бреслоу, избягна поясненията. Всеки, който познаваше Франк, не би упорствал по темата. Затова не го направих.

Междувременно Бреслоу беше изпратил един от скъпоплатените си адвокати, който пристигна на следващата сутрин у дома и ми представи подписан договор. Беше само от две страници. И определено беше изготвен предимно в моя полза. Не бях поискал договорката ни да бъде в писмен вид, но Бреслоу настоя.

— Повярвайте ми, не бива да се доверявате на ничия дума. — Тонът, с който изрече това, беше многозначителен.

Освен договора получих и запечатан плик.

— Какво има вътре? — попитах.

— Ще видите — отговори адвокатът и се усмихна. — Може да ви е от полза.

Оказа се прав.

В онази сутрин съжалявах единствено за това, че не можах да придружа Маршал и Джуди в пътуването им до Баркшир, за да оставим Макс и Джон Джуниър в лагера. Прегърнах силно момчетата, преди да тръгнат, и им обещах да се видим след две седмици в деня за семейни посещения.

За да бъде напълно сигурен, че няма да наруша обещанието си, Макс ме накара да направя суперчетворно обещание, че ще отида.

— И да не кръстосваш пръсти — предупреди ме той, а Джон Джуниър подбели очи.

И двамата вече ми липсваха ужасно.

— Ще тръгваме ли? — попита Кевин и посочи през рамо към сребриста лимузина, паркирана наблизо.

Аз се поколебах за секунда и като че ли това го накара да осъзнае причината.

— О, съжалявам, мислех, че знаете. Аз съм от курорта Гансворт — обясни той. — Господин Бреслоу се погрижи да отседнете при нас по време на престоя си.

Кимнах. Мистерията около Кевин беше разбулена. И то с щастлива развръзка. Бях виждал рекламите за Гансворт в туристическата рубрика на „Ню Йорк Таймс“ и мястото изглеждаше превъзходно — първокласно. Не че бях дошъл да се развличам. След като оставех багажа си, щях да взема бърз душ и да се запътя право към Губернаторския клуб, за да започна разследването.

Първоначално Бреслоу беше решил, че ще искам да отседна там — на местопрестъплението, — но му казах, че ще се чувствам по-удобно някъде в околността. Под удобно, разбира се, нямах предвид качеството на чаршафите.

Щеше да бъде различно, ако размахвах значката си, но тук не бях агент О'Хара, а просто Джон О'Хара. А засега не исках в Губернаторския клуб да знаят дори това.

Същото важеше и за местната полиция. Съвсем скоро щях да предприема любезна визита и да сверя бележките си с детективите по случая, ако те имаха желание за това. С малко късмет щеше да е така.

Дотогава все пак възнамерявах да се движа инкогнито, доколкото бе възможно.

Преди да съм успял да направя и крачка към лимузината, мярнах проблясваща светлина с периферното си зрение. Обърнах се и видях бяла лека кола да кара бързо към нас. С наистина висока скорост. Ако имаше криле, щеше да полети.

Въпросът сега беше дали има спирачки.

Колата не намаляваше. Дори ускоряваше с приближаването си.

Най-накрая предприе маневра в стил Старски и Хъч и спря точно пред нас, а задните гуми изсвистяха върху горещия асфалт.

Отстрани на колата беше написано „Кралска полиция на Търкс и Кайкос“.

Хвърлих поглед към Кевин, чийто вид подсказваше, че е готов всеки момент да подмокри белите си ленени панталонки.

— Няма вероятност господин Бреслоу да е ангажирал ескорт, нали? — попитах.

Кевин поклати отрицателно глава.

Аз също поклатих глава.

Дотук с тайното ми разследване. Очевидно щях да се срещна с полицията малко по-скоро, отколкото предполагах.

Споменах ли колко беше горещо?

Добре дошъл в Търкс и Кайкос, О'Хара.

ГЛАВА 12

Началникът на полицията Джоузеф Елдридж, чиято юрисдикция покриваше всеки квадратен сантиметър от четирийсетте острова и рифа, съставляващи Търкс и Кайкос, запали пурета зад безупречно чистото си бюро и се загледа в мен, сякаш знаеше нещо, което ми бе неизвестно.

Несъмнено беше така. Ето защо бях „ескортиран“ от летището право до неговия кабинет.

Освен него в стаята имаше още двама души: председателят на комитета по туризма и заместник-началникът на полицията.

Така и не разбрах имената им, но това беше без значение. Те седяха встрани и не демонстрираха желание да участват в разговора. Диалогът се водеше изключително между Елдридж и мен.

— Не знаех какво да очаквам от господин Бреслоу — започна Елдридж. — Само, че нещо ще се появи. Или вероятно би трябвало да кажа някой.

Очевидно състоянието и репутацията на Бреслоу го бяха изпреварили. Усмихнах се:

— Винаги е за предпочитане да бъде някой, нали така?

Елдридж се облегна на стола си и се разсмя. Малко приличаше на по-възрастна версия на Дензъл Уошингтън, а гласът му напомняше този на Джеймс Ърл Джоунс. В крайна сметка изглеждаше приятен човек.

Но като че ли границата между да съм добре дошъл или не в Търкс и Кайкос беше доста тънка, а аз бях предприел каскада и се бях приземил като цирков акробат.

— Е, какво възнамерявате да правите по време на престоя си? — попита той.

Щом Елдридж беше достатъчно умен да предвиди, че Бреслоу ще наеме частен детектив, а също така и да провери графика на всички пристигащи частни самолети, докато открие този, който е собственост на Бреслоу, нямаше да го дразня. Като оставим настрана обстоятелствата в личния ми живот, аз бях агент от ФБР, Бюрото ми

беше дало „отпуск“ и се опитвах да помогна на човек, претърпял съкрушителна загуба.

Точно това му казах и добавих:

— Тук съм, за да се уверя, че по време на разследването не е останал и един непреобърнат камък. В това няма нищо лошо, нали?

Елдридж кимна.

— Носите ли огнестрелно оръжие? — попита той.

— Не.

— От ФБР наясно ли са, че сте тук?

— Да.

— Сам ли работите?

— Зависи.

— От какво?

— От склонността ви да споделите информация с мен — отговорих. — За начало, какво е разкрило разследването ви досега? Заподозрени? Резултати от аутопсиите?

Елдридж тръсна пуретата в голяма раковина на бюрото си, която служеше за пепелник. Имаше да взема решение.

От една страна, можех да му помогна в разследването. Вероятно не разполагаше с подчинен с моето минало и опит. От друга страна, бяхме се запознали току-що. Можеше да се окажа някой луд за връзване. А, да попитам, шефът ми дали спомена, че посещавам психоаналитик, началник?

Елдридж поседя втренчен в мен, след това отмести поглед към двамата мъже, застанали до стената. Това беше първият момент, в който им обърна някакво внимание.

Може би се дължеше на начина, по който ги погледна, а може и планът да е бил такъв още от самото начало, но двамата се изправиха на мига и излязоха от стаята като закачени един за друг.

Сега имах Елдридж изцяло на свое разположение.

Или може би беше обратното.

ГЛАВА 13

Гледах как Елдридж дръпва отново от пуретата си, а димът излизаше между устните му в идеална тънка струя.

— Агент О'Хара, какво забелязахте пред кабинета ми при пристигането си? — попита той.

— Тълпа репортери от цял свят — отговорих. — Дори и от Близкия изток.

— И как ви се сториха?

— Гладни — казах. — Като глутница вълци, които не са яли достатъчно през последните четирийсет и осем часа. И преди съм виждал подобна гледка.

Той се усмихна.

— Да, точно така. Затова не приемайте лично факта, че не мога да разкрия подробности от разследването. Ако не по друга причина, поне ми се иска да вярвам, че съм се поучил от чуждите грешки.

Мигом разбрах какво имаше предвид: Аруба.

Толкова много информация и дезинформация бяха изтекли по случая с Натали Холоуей, че местните власти в крайна сметка изглеждаха като във филмите с полицаите от Кийстоун. Елдридж, изглежда, беше решен да не допуска подобно нещо да се случи под негово командване.

Но пък аз имах да свърша работа тук и той го знаеше.

— Може ли поне да предположа, че целият ви Отдел за разследване на престъпността работи по случая? Всеки инспектор? Всеки човек до последния ви редови полицаи? — попитах.

Вече бях подготвил домашното си. Докато детективите в Полицейското управление на Ню Йорк се деляха на три ранга — първи, втори и трети, — в Търкс и Кайкос в Отдела за разследване на престъпността имаше четири степени на старшинство: детективи, след това сержанти, след тях ефрейтори и редови полицаи.

Както аз разбирах нещата, дори и чистачите би трябвало се опитват да хванат убиеца.

— Да, можете да уверите господин Бреслоу, че всички работят по случая — заяви Елдридж. — Всички, а сега и вие сте в това число. Може ли да предположа, че ще посетите Губернаторския клуб възможно най-скоро?

Кимнах.

— Да.

— Убеден съм, че сте наясно: Губернаторският клуб е частен курорт и биха могли да ви обвинят за нахлуване в чужда собственост.

Отново се загледах в Елдридж в опит да разгадая мислите му. Не успях. Наистина ли се опитваше да ми създава пречки?

— Мислите ли, че има такава вероятност? — попитах. — Искам да кажа, дали наистина биха ме заподозрели, че съм отишъл с подобна цел?

— Много вероятно е — отговори той. — Имат грижата за клиента от висока класа, популярни хора, и са особено чувствителни относно на нарушаването на спокойствието на гостите си.

Изведнъж осъзнах какво прави Елдридж. Опитваше се да ми каже нещо, макар и не с много думи. Това беше извън протокола. Между редовете. Код.

Стига да бях достатъчно умен да го разгадая.

— Да, разбирам какво имате предвид — казах. — Не бих искал да ви предизвиквам с нещо толкова глупаво като обвинение за нахлуване в чужд имот. Тогава би се наложило да ме арестувате, нали?

— Да, боя се, че е така — отговори той.

Без никакво колебание.

Изправих се и се ръкувах с него.

— Тогава ще се постарая да ви спестя неприятностите.

ГЛАВА 14

Донякъде се чувствах като хлапе, получило пръстен с таен код от кутия със зърнени закуски. Елдридж ми беше подсказал по доста хитър начин, че не разполага със следа и би се радвал на помощта ми, при все че трябваше да му я осигуря неофициално. Очевидно управата на Губернаторския клуб не гореше от желание да съдейства и въпреки че не можеха да ограничат достъпа на полицията до персонала, гостите на курорта — популярните хора — бяха нещо съвсем различно.

Що се отнася до приказките му за арестуването ми заради нахлуване в чужда собственост, Елдридж просто ме съветваше да се настаня там като гост. Можеха да се изхитрят и да ме изхвърлят от имота, но нямаше да бъде заради нахлуване в чужда собственост. Не биха могли да повдигнат обвинение.

И така, само след час в Търкс и Кайкос плановете ми се променяха.

— Бунгало за пушачи или непушачи бихте желали, господин О'Хара? Имаме свободни и от двата вида.

Любезната и хубавичка брюнетка на рецепцията на Губернаторския клуб не се впусна в подробности, но не беше нужно да си ракетен инженер, нито дори отстранен агент от ФБР, за да предположиш, че след убийството на двама гости в курорта е нормално да се очакват отменени резервации — поне няколко. Как иначе човек би могъл да пристигне без резервация през юни — пика на медените месеци — и да наеме стая?

— Непушачи, моля — отговорих.

— Разбрано, господин О'Хара.

Настаниха ме в бунгало с изглед към градината, най-евтиното, което имаха — или по-точно най-малко скъпото. И все пак цената беше седемстотин и петдесет долара на вечер. Страхотна сделка! Хубавото беше, че Бреслоу поемаше разходите ми.

Разхладих се с бърз душ в стаята, преди да сложа маскировъчното си облекло за следобеда: бански, фланелка и слънцезащитен крем с фактор 30. Сега вече бях просто един от

гостите, запътил се към басейна, за да се слея с останалите. Дискретно, разбира се.

Някой да е забелязал нещо странно преди убийството на Итън и Абигейл Бреслоу?

За беда, дори ако някой беше видял нещо, нямаше го около басейна. Като говорим за дискретност, около басейна беше буквално пусто. Свободните шезлонги изобилстваха.

Следващата ми спирка беше плажът, прекрасна шир с бял пясък, която се разпростираше към залива, известен като Грейс Бей.

Видях някои от гостите да се пекат на слънце, но бяха малко на брой и разпръснати на голямо разстояние. Картичката не предразполагаше към завързване на разговор.

План Б. Щом не се получава другояче, започвай да пиеш.

Вмъкнах се в плажния бар на курорта, малък навес с шест празни бар-столчета и самотен барман с отегчен вид. Поръчах си „Търкс Хед“, местната бира, и взех да обмислям следващия си ход.

Оказа се, че изобщо не се налага да помръдвам.

Само след пет минути в бара се появи мъж, който изглеждаше над шейсетте, и поръча пунш с ром. Докато си кимахме любезно, забелязах, че слънчевият му загар точно започваше да се превръща в тен.

С други думи, вероятно беше прекарал в курорта повече от един-два дни.

Отпих от моята „Търкс Хед“ и се обърнах към него. Вече бях си подготвил началната реплика.

— Човече, тук е истинско мъртвило, а? — подхванах.

Мъжът потисна смеха си.

— Образно и буквално казано.

Плеснах се по главата, сякаш да възкликна: „Ама съм нетактичен!“.

— Боже мой, точно така. Изразих се крайно неподходящо — казах. — Пристигнах днес, но чух за случилото се. Страховито, а? Предполагам, че това обяснява липсата на хора.

— Да. Доста гости офейкаха след случката. Нищо чудно.

В говора му се долавяше леко провлачения западняшки акцент. Тексас или може би Оклахома. Предприемач или вероятно адвокат. Определено не беше лекар. Лекарите обикновено носят златен ролекс.

Усмигнах се и посочих към него.

— Но ти си решил да останеш? Как така?

— Като в онзи филм — отвърна той. Замисли се за миг, челото му се сбърчи, докато си спомни заглавието. — „Светът според Гарп“. Сещаш ли се как самолетът влетя в къщата, но Робин Уилямс все пак я купи?

— О, да, спомням си — потвърдих. — Какъв е шансът да се случи отново, нали така?

— Абсолютно.

— Казвам се Джон, между другото.

— Картър — каза той и стисна ръката ми.

— И все пак съм сигурен, че всички ще бъдат по-спокойни, ако хванат убиеца. Да си чул нещо? — попитах.

Барманът сложи пунша с ром пред Картър, който веднага махна резена портокал и чадърчето от ръба на чашата, сякаш те застрашаваха мъжествеността му.

— Не съм чул нито гък — отвърна той между две бързи глътки. — Всичко беше потулено. Очевидно хотелът, а това означава целият остров, не желае повече публичност.

— Ами преди убийството?

— Какво имаш предвид? — попита Картър.

— Не знам — казах аз и свих рамене. Много внимателно и без да прибързваш, О'Хара. — Забеляза ли двойката да говори с конкретен човек?

— Не — каза той. — Видях ги само веднъж. Бяха дошли в ресторанта за късна вечеря. Гукаха си влюбено.

Бях се пробвал с новото си приятелче Картър, но безуспешно. В същия момент обаче забелязах, че отново сбърчва чело. Този път наистина силно.

— Какво се замисли? — попитах.

— Тъкмо си спомних нещо — каза той.

ГЛАВА 15

— Говори, Картър.

— Всъщност ги срещнах още веднъж — продължи той. — Сега се сетих.

Картър остави пунша си, чашата се потеше от горещината, и разказа как видял Итън и Абигейл да се разхождат на плажа по залез. Според него било в деня, преди да бъдат убити. Мъж, който вървял в обратната посока, ги спрял и ги заговорил.

— Чу ли разговора им? — попитах, като се опитвах да звуча небрежно бързив.

— Не. Те бяха чак при водата, а аз седях тук и пиехме коктейли със съпругата ми. И тримата се усмихваха, но усещах, че Бреслоу и младата му булка са смутени. — Той се приведе леко. — И не само заради факта че онзи беше облечен в един от онези оскъдни бански „Спидо“.

— Защо реши, че са били смутени?

— Езикът на тялото — поясни той. — Имам усет към хората.

— Играеш ли покер?

— Да, покер и крапс, това са моите игри. Всъщност точно затова съм толкова изненадан, че забравих за онзи, с когото разговаряха. Виждам го преди... в казиното — допълни той. — Мамка му, трябва да кажа на полицията за това, а?

Не отговорих нищо. Поне така ми се струва. Но Картър не се шегуваше: биваше го с езика на тялото.

Наведе се отново, този път още по-близо.

— Чакай малко. Ти си ченге, нали?

— Нещо такова — отговорих.

Надявах се, че няма да е нужно да влизам в подробности. Може би това зависеше от бързината, с която щях да поръчам на Картър нов пунш с ром.

— Не слагай плодова украса, ако обичаш.

Но той така или иначе не продължи по темата. Помолих го да опише човека, когото беше видял със семейство Бреслоу.

— Тъмна коса, прилична външност — каза той. — Вероятно почти към четирийсетгодишен.

— Висок? Нисък?

— Среден на ръст, струва ми се. Горедолу колкото Бреслоу. Изглеждаше в доста добра форма.

— Мислиш ли, че е отседнал тук?

— Нямам представа. Както казах, единственият път, когато го видях, беше в казиното.

— Кое точно? — знаех, че на острова има две.

— „Казабланка“ — отвърна той. — Двамата със Спидо бяхме на една маса за крапс, само че стратегията му беше различна от моята. Правеше високи залози. И печалбите му бяха големи.

— Мислиш ли, че може да е познавал крупиятата?

— В смисъл че е мамел?

— Не... имах предвид, че може да е редовен клиент, някой, който живее на острова.

— Да, сега, след като го спомена, крупиятата като че ли го познаваха. Това е добре, нали? Има вероятност да го откриеш.

Допих последната глътка от бирата си „Търкс Хед“. Доста добра като за островно производство.

Благодарих на Картър за времето и помощта му. Точно се канех да избутам назад стола си и той се ококори смаян.

— Не вярвам на очите си — избъбри, загледан над рамото ми.

Обърнах се.

— Какво има?

— Това е той... същият! Приближава се с джет. Виждаш ли го? Ето го там.

Засенчих очите си с ръка от яркото слънце. Мъжът съответстваше напълно на описанието на Картър чак до банския „Спидо“ или, както би го нарекла Сюзан, прашка за банан.

— Сигурен ли си, че е той? — попитах.

— Уха — гласеше отговорът.

Приех това за да.

ГЛАВА 16

Тръгнах бързо по белия пясък на Грейс Бей, а в ума ми се нижеха всевъзможни проучвания и статистики за престъпници, които се връщат на местопрестъплението.

Обирджии? В около 12 процента от случаите.

Убийци? Почти 20 процента. Повишават се до 27, ако в престъплението е имало сексуален мотив.

Не исках мъжът да разбере, че съм се насочил директно към него, затова спрях и топнах пръстите на краката си във водата. Наблюдавах го от около шест метра разстояние как издърпва джета на пясъка, та вълните да не го отнесат.

— Нужда от помощ? — попитах, докато го приближавах с криволичене.

— Не, благодаря, окей съм — отвърна, без дори да ме погледне.

Въпреки употребения израз, акцентът му не беше американски. Господин Спидо беше мосю Спидо. Французин.

Имаше още два джета — по-точно „Ямаха Уейврънърс“ — собственост на курорта, разположени един до друг малко по-надолу по плажа.

— Мислех утре да направя едно кръгче. Колко струва наемането на тези неща? — попитах.

Спидо не караше ямаха. Неговият беше малко поочукан тъмносин кавазаки. Може и да не беше негов, но определено не принадлежеше на Губернаторския клуб.

С други думи, разигравах тъпак. Истинският ми въпрос беше: „Гост на курорта ли си, Спидо?“

— Аз съм посетител — каза отсечено той. — Нямам представа колко взимат.

— Май ще трябва да питам човека — отвърнах и се загледах към шатрата за водни дейности до бара.

Служителят, който стоеше самичък пред нея, изглеждаше поотегчен дори и от бармана. Положението беше същото из целия район.

Няма друго, което да е в състояние да съсипе бизнеса, като две убийства в курорт от висока категория.

Спидо се обърна и се отдалечи от мен — типичното за французите поведение към непознати в класическата му форма.

Почакай, мон фрер, не съм приключил с теб. Всъщност тъкмо започвах.

Беше се запътил към алеята, която водеше към басейна. Настигнах го на около половината разстояние.

— Извинявай — заговорих. — Искях да те питам още нещо.

Нямаше как да изглежда по-скептичен, когато се обърна.

Сакре блю! Какво иска пък сега този глупав американски турист?

— Малко съм зает — отговори.

— И аз — изстрелях. — Опитвам се да разследвам случай на убийство.

Надявах се да видя трепване. Не стана така. Кимна възможно най-хладнокръвно.

— Да, семейство Бреслоу — рече.

— Значи знаеш за това?

— Разбира се. Целият остров приказва.

— Интересно, че употреби тази дума. Доколкото разбрах, ти самият си приказвал тук на плажа със семейство Бреслоу в деня, преди да бъдат убити.

— Е, и?

— Познавахте ли се? — попитах.

— Не.

— А за какво разговаряхте?

Той прехвърли тежестта си от крак на крак.

— Кой си ти всъщност? — попита.

— Ако ти кажа, отговорът ти различен ли ще бъде?

Спидо се втренчи в мен за миг и аз отвърнах на погледа му.

— За гмуркане — отговори накрая той.

— Гмуркане?

— Да. Питаха ме за Рифа на мъртвеца — обясни и посочи над рамото ми.

Разбрах, че съм допуснал грешка, в мига, в който се обърнах.

ГЛАВА 17

Като за мръснишки удар този си го биваше. Право в корема, силен и бърз. Направо ме повали.

Дишай, О'Хара! Дишай!

Да, ама не. Стоях на колене, превит безпомощно на две, подпрял ръце на пясъка.

В същото време Спидо като че ли стартира на триатлон за един участник и спринтираше по пясъка към водата. Само дето знаех, че не се кани да плува. Мамка му!

Насилих се да стана, погледнах набързо как издърпва джета си и веднага хукнах... в обратната посока.

Човекът пред шатрата за водни дейности не успя дори да мигне.

— Ще се върна — уверих го и забърсах ключовете за джета от рафта.

Ако имах малко късмет, той просто щеше да ми помахва и да подвигне: „Забавлявай се!“.

Да бе.

— Хей, човече! — чух зад себе си, докато тичах надолу по пясъка. Беше се започнало. Аз гонех Спидо, а онзи от водните развлечения гонеше мен. — Хей, ти! Спри веднага!

В този момент с периферното си зрение мярнах моята южняшка кавалерия. Картър се беше надигнал от бар-стола си и се носеше по пясъка като генерал Шърман през Джорджия. За застаряващ мъж определено го биваше в тичането.

Повлякох един от двата уейврънъра на курорта към водата бързо, колкото можех, и се обърнах към Картър, който кажи-речи повали служителя от водните дейности. Боже, каква гледка. Този плаж надали бе виждал подобен екшън.

Картър се опитваше да разясни ситуацията набързо, а аз — да си припомня тънкостите в карането на джет. Бяха минали може би двайсет години, откакто за последно се бях качвал на такъв.

Точно като карането на колело, нали?

Завъртях ключа, натиснах стартовия бутон и дръпнах дросела. После се вкопчих с все сили в дръжката, та да не се затрия. Спидо беше спечелил преднина, но още не се беше изгубил от погледа ми.

— Давай, спипай го! — чух виковете на Картър.

В името на Джеймс Бонд, как все се забърквам в такива ситуации?

ГЛАВА 18

Яхнал джета, подскачах нагоре-надолу заради вълните, а насрещният вятър ме блъскаше по-силно, отколкото ми се искаше. При всеки скок над някоя вълна водата плискаше лицето ми, а солта щипеше на очите ми. Двигателят беше достигнал червената линия. Ръцете и краката ми се тресяха, почти напълно изтръпнали от вибрациите.

Хей, кой се забавлява сега, а? Определено не аз. Може би Спидо се веселеше страхотно.

Карах с бясна скорост след французина и се чудех къде ли ме води — и дали изобщо го беше обмислил предварително. Деляха ни около стотина метра и аз отчаяно се опитвах да скъся дистанцията.

Не се получавахе.

Дори обратното, изоставах. И все пак, докато беше пред погледа ми, имах шанс. Нямаше как да кара безкрайно; все някога щеше да му се наложи да се насочи към брега. Виждах лъч светлина в бъдещето си.

А после видях и друго.

В далечината имаше поредица от скали, които стърчаха от водата. Приличаха на фигурки за шах от изиграна до половината игра.

Спидо се беше насочил право към тях.

Преди да съм се усетил, той беше изчезнал.

Използваше предимството си на местен и изведнъж се почувствах изигран. Но нямах време да намаля и да премисля нещата.

Оставих дросела натиснат надолу и продължих да го следвам плътно, завивах наляво, надясно, после отново наляво през лабиринта. Бях изцеден, изтощен, минавах прекалено близо до скалите. Водните джетове нямат въздушни възглавници, нали?

Най-сетне излязох отново в открити води. За свое учудване установих, че съм го приближил.

Спидо се намираше на петдесетина метра пред мен и поглеждаше нервно през рамо. За пръв път си позволих да вдигна едната си ръка от ръкохватката.

Помахах.

Започвах да влизам в крак и дори използвах вълните, за да увеличавам скоростта си. Да поддържам дистанцията ли? Къде ти, направо го настигах!

В този момент Спидо направи рязък десен завой.

Беше се насочил към брега. Погледнах напред и видях плажа на друг курорт. Накъде ли щеше да побегне?

Скоро разбрах, че не планираше бягство.

Внезапно забелязах поредица от червени маркери във водата, разположени в широка окръжност. По целия периметър на кръга имаше гмуркачи, шнорхелите им, оцветени в ярки цветове, се показваха и потъваха. Никой от тях не се намираще вътре в кръга.

С изключение на Спидо.

А след това и на мен.

Той на мига започна да маневрира, сякаш отново се бяхме озовали между скалите, само че не виждах скали.

До момента, в който стана прекалено късно.

Дум! Бам!

Направих поредния завой и изведнъж водата изчезна, а на нейно място се появи риф и пясък. Това обясняваше маркировката.

Коленете ми омекнаха, щом се приземих, джетът се беше наклонил силно надясно, а аз се опитвах да го удържа.

Не успях. Преметнах се през ръкохватките и направих салто във въздуха подобно на Чарли Браун в игра на футбол.

Само това си спомням.

ГЛАВА 19

Добрата новина беше, че не бях мъртъв.

— Искате ли да чуete лошите новини? — попита Джо Елдридж.
— Защото имам такива.

Беше застанал до долния край на леглото ми, а по лицето му се четеше нещо средно между жалост и раздразнение. Полицейският началник със сигурност не беше очаквал да ме види отново толкова скоро, още повече в медицинската служба „Грейс Бей“ с няколко пукнати ребра и леко сътресение.

— Всъщност искам единствено обезболяващи — отговорих.

Не се шегувах. Главата ми пулсираше. Цялото ми тяло пулсираше, по дяволите. Болеше ме дори като мигам.

Както поясни Елдридж, бедата не беше в това, че Спидо се беше измъкнал. Оказа се, че истинското му име е Пиер Симон и се занимава с мошеничества и измами на покер.

Но само това.

— Не бих поверил децата си на грижите му, но той не е убиец — заяви Елдридж. — Не е склонен към насилие.

— Откъде сте толкова сигурен? — попитах.

Той скръсти ръце.

— Повярвайте ми, познавам го.

В дясната ръка на Елдридж мярнах кафяв хартиен плик, но не бях готов още да му обърна внимание. Обяснението „повярвайте ми“ не беше достатъчно. Този Пиер едва не ме уби все пак. Бъдете малко по-подробен, господин полицейски началник...

— А защо го прояви към мен? — попитах.

— В Щатите е издадена заповед за ареста му. Заради някакви чекове без покритие в Ню Йорк, доколкото ми е известно — допълни Елдридж. — Вие имате американски акцент, а подозирам, и доста въпроси. Изпаднал е в паника.

— Изпаднал в паника?

— Сигурно сте наясно с факта, че Търкс и Кайкос се придържа към споразумението за екстрадиране между Съединените щати и

Обединеното кралство.

— Не само съм наясно, но съм склонен да го приложа — заявих, но само предизвика усмивка у Елдридж. Втренчих се в него. — Нали не мислите, че се шегувам?

Той вдигна длани.

— Не. Съжалявам, не е това. Никой още не ви е съобщил, така ли?

— Какво да ми съобщят?

— Загубили сте съзнание след катастрофата. Пиер ви е докарал до брега, за да получите помощ. Предполагам, че се е почувствали гузен.

— Почакайте. Значи сте го задържали?

Елдридж се изкиска.

— Чак толкова виновен не се е чувствал — отвърна той. — Изчезнал е веднага след като е била извикана линейка. Но както казах по-рано, той не е склонен към насилие.

Лежах в леглото и слушах Елдридж, но онова, което виждах, ми подсказваше, че има още за казване. Комисарят ме гледаше по същия начин, както при посещението ми в кабинета му. Знаеше нещо, неизвестно за мен.

В този момент всичко ми се изясни.

— Мамка му. Той е ваш информатор, така ли? — попитах.

Елдридж кимна.

— Пиер беше много полезен в разрешаването на случаите ни през годините. В замяна понякога се извързвам в другата посока. Но не това е причината да съм сигурен, че няма защо да го подозираме — добави той.

При тези думи ми подаде плика, който държеше. Цялото ми разследване щеше да се промени. Пътуването ми до Търкс и Кайкос току-що се беше отплатило.

ГЛАВА 20

— Нещо за деклариране? — попита митническият служител на летище „Кенеди“.

Да. Малко е да се каже, че не искам да виждам джет до края на живота си. Как ви звучи?

Пилотът на Уорнър Бреслоу ми беше дал телефонния си номер, за да го повикам, когато реша да се прибера у дома.

— Само ми се обадете и ще дойда да ви взема — поръча ми той.

Предполагаше, че ще прекарам в Търкс и Кайкос поне няколко дни, ако не и по-дълго. И аз така си бях мислил.

Но това беше, преди да отворя плика от началник Елдридж.

По обед на следващия ден кацнах в Ню Йорк и се отправих към имението на Бреслоу в квартала Бел Хейвън в Гринич. Раздвояването на погледа ми след катастрофата беше изчезнало. Също и птичките, които чуруликаха и кръжаха в главата ми. Що се отнася до натъртените ми ребра, реших, че ако избягвам кихането, хълцането и ходенето по комедийни клубове, ще мога да ги изтърпя.

— Заповядайте — каза Бреслоу, който ме посрещна на входната врата.

Не беше изненадващо, че гласът на Бреслоу — както и целият му вид — беше унил. Обичайният блясък на сресаната му назад посивяла коса, неговата запазена марка, го нямаше, както и пламъкът в погледа му. Напротив, очите му бяха зачервени и обрамчени с тъмни кръгове, несъмнено от плач и недоспиване. Бузите му бяха хлътнали, а раменете отпуснати.

И все пак най-осезаемо беше онова, което не се виждаше. Което липсваше. Сърцето му. То беше изтръгнато от гърдите му.

— Насам — промълви той, след като се ръкувахме.

Завихме наляво и след като подминахме Матис, продължихме по дългия коридор, а след това направихме десен завой при Ротко и той ме въведе в помещение, което можеше да се нарече неговият кът за четене.

Какъв кът само. Пространството, пълно с книги от пода до тавана, беше гигантско. Ако имаше кафе, сладкиши и мотаещи се авангардни типове, човек би помислил, че е попаднал в луксозна книжарница „Барнс енд Ноубъл“.

Седнахме в две меки кожени кресла до прозореца и Бреслоу се загледа в мен с очакване. Не започна с това, че не е разчитал да ме види толкова рано. Вероятно предполагаше, че имам основателна причина, и всъщност беше точно така.

— Да поговорим за враговете ви — предложих, като преминах директно на въпроса.

Бреслоу кимна, а ъгълчетата на устата му се повдигнаха едва доловимо. Вероятно това изражение беше най-близкият намек за усмивка от седмица насам.

— Не трябва ли първо да попитате дали имам такива? Така правят по филмите.

— При цялото ми уважение, ако това беше филм, в момента щяхте да галите котка — отговорих. — Никой не може да натрупа състояние като вашето, без от време на време да прибъгва до грубост.

— Да не би да мислите, че убийството на сина ми е отмъщение, че някой дори се опитва да се добере и до мен? — попита той.

Слушах гласа му, но бях съсредоточен по-скоро в тона му. Определено не беше недоверчив. Подозирах, че тази мисъл вече беше минала през съзнанието му.

— Има такава вероятност — потвърдих.

— Колко е голяма?

Не се поколебах.

— Толкова, че сигурно ще прекратите записването на разговора ни.

Той не ме попита как съм разбрал, нито пък аз възнамерявах да обяснявам. Вместо това просто щракна ключето зад лампата, разположена помежду ни.

— Разбирам, че сте се запознали с досието ми — каза той.

ГЛАВА 21

Всъщност не, не бях преглеждал досието му във ФБР. Още не.

Но бях чел вестниците, особено онези отпреди няколко месеца, когато фирмата му купи италианската фармацевтична компания „Алемеция“ при обстоятелства, по-подозрителни, странни и мъгляви от сюжет във филм на Дейвид Линч.

Всичко започна с видеозапис, който се беше появил на уебсайта на водещия италиански вестник „Кориере дела Сера“. Ясно се виждаше китаец, който носи само заешки уши и бебешки памперс и се разхожда из хотелски апартамент в компанията на две голи италиански проститутки. В следващ момент от записа, след тройка, от която и Рон Джереми би се изчервил, мъжът шмърка магистралка кокаин с размерите на Великата китайска стена от корема на едно от момичетата.

Добре, да приемем, че това е обикновена нощ в Милано — ала се оказва, че мъжът е Ичи Ли, заместник генерален директор на „Чън Ми“, най-голямата компания за лекарства в света. Ли беше отишъл в Милано, за да финализира покупката на „Алемеция“ срещу три милиарда евро. Сделката беше напълно уредена.

Но двайсет милиона гледания в Ютуб по-късно се оказа, че не било така. Бордът на „Алемеция“ отхвърли предложението на „Чън Ми“, като се позова на разпространения позорен видеозапис.

Разбира се, много от въпросите останаха без отговор, например как така Ли беше допуснал подобен пропуск. И за какво му бяха тези заешки уши, памперсът и проститутките? Молто извратеняшко, не ли?

Най-големият въпрос, за който нямаше отговор, беше кой стои зад камерата — и буквално, и образно казано. Дали някой не беше направил постановка на женения китайски директор? И кой? Кой щеше да спечели от това?

Уорнър Бреслоу определено беше спечелил.

След отстраняването на „Чън Ми“ от картинката акциите на борсата на „Алемеция“ се сринаха и компанията остана в отчаяно очакване на нов купувач. Тогава се появи Бреслоу и ги купи за един

милиард евро по-малко от предложението на „Чън Ми“. Каква отбивка от цената само.

Но не това ме накара да препрочета всички статии в интернет.

Сторих го впоследствие.

Ден преди да гръмне новината, че Бреслоу е купил „Алемеция“, Ли, звездата от записа, се обесил в кабинета си. Бил открит от баща си Кунлун Ли — председателя на фармацевтичната компания „Чън Ми“.

— Искам да видите нещо — обърнах се към Бреслоу и отворих плика.

Това беше докладът от аутопсиите на Итън и Абигейл.

ГЛАВА 22

— Както сам можете да схванете от токсикологичния анализ, и при Итън, и при Абигейл са открити следи от нервнопаралитичното вещество циклозарин — обясних. — След като са били затворени в сауната, убиецът не се е поколебал. Отровил ги е.

Бреслоу вдигна поглед от доклада и присви очи.

— С други думи, това е причината да сте тук. Не търсим човек от Търкс и Кайкос?

Поклатих глава:

— Всъщност циклозаринът не е стока, с която може да се снабдите току-тъй.

— А откъде се купува? — попита той.

— Зависи с кого в света на разузнаването разговаряте и дали ви записват, или не. Единствената страна, която със сигурност произвежда значителни количества циклозарин, е Ирак. Оттам нататък най-високо в списъка на заподозрените се нарежда...

— Китай — изпревари ме Бреслоу.

Беше съвсем наясно накъде биех.

Носеха се слухове, че компанията „Чън Ми“ сътрудничи тясно с правителството в създаването на химически оръжия. Кунлун Ли, председателят, дори беше офицер от китайските въоръжени сили.

— Значи той ме обвинява за смъртта на сина си и убива моя? — попита недоверчиво Бреслоу. — Това не е особено в стила на китайците.

— Нито пък носенето на заешки ушички и памперс — отговорих.

Бреслоу се съгласи с леко кимване.

— И сега? — попита. — Няма как да го разпитате.

— Дори и да имаше как, още нямаше да прибегна към това — казах. — Не и без доказателства или мотив.

— Като китайските паспорти на посещаващите острова?

— За начало — отговорих.

— Искате ли да се обадя по телефона в посолството на Съединените щати в Пекин? Вероятно те ще могат да помогнат.

— Кого познавате там? — попитах.

— Всички — отвърна той.

Боже, защо ли не бях изненадан?

И все пак нямаше да се превърна в отстранения агент от ФБР, прекратил отношенията между Съединените щати и Китай. Поне още не.

— Не. Нека не изиграваме тази карта, преди да узнаем повече — предложих.

Обобщих информацията и обещах на Бреслоу да го държа в течение. След това той ме изпрати. Във фойето стисна ръката ми и усетих, че нещо се въртеше в съзнанието му, може би незададен въпрос.

Определено.

— Защо не ме попитайте? — заговори той.

— Какво да ви попитам?

— Дали аз съм наел онези италиански проститутки и съм им дал камера.

— Не е моя работа — отговорих.

— Напротив, ако това е довело до убийството на сина ми.

Взирах се в Бреслоу и се чудех какво прави. Признава? Още ме преценява? Или може би нещо друго?

Не че имаше голямо значение. Причината да не го попитам беше, че вече знаех отговора на въпроса. Беше все едно от книгите със загадки на „Енциклопедия Браун“, които обичах да чета като дете. Нещо, сторено от него, бе рикоширало.

Не си чак толкова хитър, за колкото се мислиш, Уорнър Бреслоу.

ГЛАВА 23

Не можех да си спомня кога за последен път бях влизал в дома си със съзнанието, че той е пуст. Винаги някой — Маршал, Джуди, Джон Джуниър или Макс — отговаряше, когато влизах и се провиквах: „Ехоо? Има ли някой вкъщи?“.

Не се бях замислял особено за това, че ще бъда сам, след като всички заминат. Сега усещането беше странно. Дори малко тъжно. И донякъде злокобно.

Бях прибрал пощата, преди да вляза в къщата, започнах да я прехвърлям и извадих бутилка „Хайнекен лайт“ от хладилника. Момчетата сигурно едва бяха успели да разопаковат багажа си в лагера, така че нямаше шанс да съм получил писмо от тях. Имаше само няколко сметки, рекламни брошури и...

Какво е това?

Между последния брой на „Спортс Илюстрейтид“ и каталог на „Ел Ел Бийн“ се беше мушнал един от онези кафяви пликосе с въздушни мехурчета. Адресът ми беше написан на ръка с черен маркер, а пликът беше запечатан с много, ама наистина много тиксо. Направо цяла ролка.

Каквото и да имаше вътре, изключено бе да изскочи само.

Така се бях впечатлил от тиксото, че остана нещо, което не забелязах веднага. Пощенската марка беше с печат от Парк Сити, Юта, но нямаше обратен адрес. Нито в горния ляв ъгъл, нито отзад, никъде.

О, страхотно. Не се поддавай на параноя...

Разбираемо е агент от ФБР да е малко... ами... стреснат при получаването на тайнствен пакет по пощата. Юнабомбър или друг като него? Някое от заразените с антракс писма като онези след единайсети септември? Всъщност оттогава всякаква поща, която пристига до мен или който и да е друг агент от службата ми без обратен адрес, подлежи на оглед с рентген.

И все пак това не беше службата. Беше домът ми и аз няхах рентгенов апарат, монтиран до стария „Блек енд Декер“ в мазето.

Нѐ ти сега.

Пораздрусих пакета набързо като хлапе в коледната сутрин, грабнах ножица и го разрязах от едната страна. Дотук добре. Нямахте подозрителен прах и определено не беше бомба.

Оказа се, че е Библия.

Сериозно? Библия?

Първата ми мисъл беше, че това е опит на някоя религиозна благотворителна организация да увеличи приходите си.

Но вътре не беше пъхнато писмо. Нямахте настойчива молба. Само Библия.

Не, почакайте. Крадена Библия.

Отворих я и видях печат „Собственост на хотел «Фронтър», Парк Сити, Юта“ от вътрешната страна на корицата.

Хотел „Фронтър“? Никога не бях чувал за него, а и дума не можеше да става да съм го посещавал. Бях почти сигурен, че не познавам никого от Парк Сити. Веднъж бях ходил на ски в Диър Вали преди много, много години, но толкоз, беше единственото ми посещение.

Отпих последната глътка от бирата си, замислих се дали да не зарежа това и да се заема с нещо по-належащо — като да си взема втора бира от хладилника, — но в този момент забелязах, че една от страниците е с прегънато ъгълче.

Отворих на нея.

В следващия момент преобръщах дома си наопаки.

ГЛАВА 24

Не беше заради нещо, което бях прочел.

Имаше нещо, което не можеше да се прочете.

На отбелязания лист беше част от Стария завет, песента на Мойсей от Второзаконие. Липсващият пасаж — буквално изрязан от средата на страницата — точно между стихове 32:34 и 32:36 от Второзаконие.

Какво беше 32:35?

Може би ако бях внимавал повече в неделното училище, когато бях помощник на свещеника в църквата „Св. Августин“, щях да знам. Но тогава бях хлапето в дъното на помещението, което гледа часовника и отброява минутите до сервирането на сладките и лимонадата.

Тъй че ми се подпали фитилът. Подхванах истинско торнадо, преминаващо от стая в стая.

Знаех, че някъде из къщата имаме Библията на крал Джеймс. При това прекрасен екземпляр. Кожени корици, позлатени ръбове на страниците. Беше на Сюзан. Джон Джуниър чете от нея на погребението ѝ. Още си спомням колко храбър се показва, как съдържаше сълзите си, за да довърши пасажа.

„Мама не би искала да плача“ — сподели той след това.

Ето защо първо потърсих в неговата стая. Библиотечката до бюрото му беше твърде очевиден избор. Така де, кое тринайсетгодишно момче слага вещите си по местата им? След като огледах рафтовете, надникнах в гардероба. След това върху нощното му шкафче. После под леглото.

Стаята на Макс? Тръгнах по коридора и претърсих по същия начин, огледах навсякъде. Чувствах се като някой от онези родители по сериалите, които ровят из стаите на децата си и търсят скривалища или трева. Макс, разбира се, беше едва на десет. Нямах дори потулени списания „Плейбой“, камо ли Библия.

Продължих да търся, твърдо решен да я откроя. Тази работа беше странна все пак. Някой имаше да ми каже нещо и който и да беше той, опитваше се да се закача с мен.

Но дали закачлив беше подходящо определение? Зависеше от посланието, нали?

Претърсих цялата гостна стая, известна като стаята на Маршал и Джуди. Върнах се обратно долу и погледнах в кабинета. Най-накрая се сетих. Уф!

Беше при мен.

Бях я прибрал в един кашон с вещи на Сюзан, който бях мушнал под леглото ни, на всичкото отгоре откъм страната, на която спеше тя. Тази информация би била плодотворна за доктор Клайн, нали?

Втурнах се в стаята си. Издърпах кашона и сложих спирачки на емоциите си. Не исках да се разсейвам с други предмети и спомени. Това неизбежно щеше да ме разсополиви и да ме срине душевно.

За щастие Библията беше най-отгоре. Не се наложи да ровя. Седнах на леглото и отворих на Второзаконие и песента на Мойсей.

Плъзнах показалеца си надолу по страницата и спрях на липсващия стих 32:35. Прочетох го веднъж, а след това втори път.

Отмъщението е мое и аз ще отплатя, кога им се разклати ногата; защото денят на загиването им е близък, скоро ще настъпи приготвеното за тях.

Четох го отново и отново още няколко пъти, при все че не знаех защо. Вероятно се надявах, че пропускам нещо, което придава различен смисъл.

Не беше така.

Както и да го погледнете, някой ме заплашваше. Някой ме беше нарочил.

Май ще ми трябва онази втора бира.

ГЛАВА 25

Нед Синклер седеше зад волана на откраднатия шевролет малибу и гледаше Джон О'Хара, който се връщаше у дома.

Наблюдаваше го как прибира пощата си. Как влиза вътре.

Наближаваше залезът и под прикритието на мрака той щеше да извърши онова, за което беше дошъл. Което копнееше да стори.

През отворения прозорец на малибуто чуваше звука от пръскачката на близката морава, водата се лееше бавно, но в постоянен кръг.

Щрак, щрак, щрак, щрак...

Звукът се повтаряше отново и отново. Непрестанно. Монотонно.

Музика за ушите му. Прекрасна като концерт на Брамс.

Спомените на Нед от времето, когато беше преподавател по математика в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, бяха избледнели до такава степен, че вече бяха кратки далечни проблясъци. И въпреки това малкото, което виждаше, винаги беше едно и също. Уравнения. Уравнения навсякъде. Прекрасната шарка на числата, която изпълваше всеки сантиметър от черната дъска ред след ред.

А той винаги беше една стъпка преди тях — буквално ги причакваше — с тебешир в ръка. Беше решавал едно уравнение, а след това се местеше на следващото, на по-следващото и така нататък.

Всяко от тях падаше жертва на неговата гениалност.

Няколко минути след девет, когато дневната светлина напълно беше изчезнала, Нед слезе от колата. Затвори леко вратата и се огледа наляво и надясно, за да се увери, че е сам, че никой не го наблюдава. Тротоарите бяха празни, не се задаваха коли. Лампите на няколко веранди светеха в далечината, но нищо повече. Нед беше почти невидим.

Сякаш изобщо не беше там.

Бавно прекоси предната морава на О'Хара и тръгна към страничната част на къщата, където имаше тясна тревиста пътечка между дървена ограда и хортензии.

Той надникна през еркерния прозорец, докато минаваше, проверяваше дали в къщата няма още някой, но беше почти сигурен, че О'Хара е сам.

Нед беше прекарал целия ден в колата, паркирана пред къщата. Не видя никой да влиза или излиза, а той точно това искаше.

Всичко се подреждаше прекрасно. Идеално. Точно както си го беше представял през всичките дни и нощи в болницата.

С приближаването към задния двор Нед започна да чува тиха музика. Разпозна песента на мига. И как би могъл да не я познае? Баща му слушаше Синатра през цялото време.

„Най-хубавото предстои“? „Странници в нощта“?

Нед се усмихна. Не.

Песента беше „Наречи ме безотговорен“.

Докато надничаше от задната страна, Нед се изненада приятно. Нямаше да е нужно да влиза в къщата. О'Хара седеше във вътрешния си двор. Пиеше бира.

Нед направи няколко стъпки към него и се появи от мрака в мъгливия лъч светлина от близка лампа.

— Ти ли си Джон О'Хара? — попита той.

Знаеше, че е той, но искаше да е напълно сигурен. Точно като при уравненията. Винаги проверявай работата си. След това провери още веднъж. Тук грешки са недопустими.

О'Хара стреснато скочи от стола си. Заслони очи с ръка, за да види по-добре неканения си гост. Нед Синклер се взираше в лицето му.

— Да — отговори О'Хара. — Ти кой си?

Нед извади оръжието изпод непромокаемото си яке, чувстваше гладкия метал в ръката си като голямо и хубаво парче тебешир.

— Аз съм Нед — изрече той и се прицели в главата на О'Хара. — А ти си мъртъв.

След това дръпна спусъка и уби Джон О'Хара.

КНИГА ВТОРА
КАКВО КРИЕ ИМЕТО

ГЛАВА 26

Думите се нижеха отново и отново в съзнанието на специален агент Сара Брубейкър.

„Има още една и никога няма да я откриете — беше казал онзи ненормалник. — Горкото момиченце няма да оцелее дълго. И то ще умре също като останалите. Всъщност може вече да е умряло.“

Агент Брубейкър мушна ръка под подгизналата си от пот блуза. Срязва презрамките на сутиена с швейцарското си ножче. Отвори закопчалката от предната страна и измъкна сутиена си. Мушна го в спортния си панталон заедно с ножчето.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Дъг Траут, началникът на полицейското управление в Талахаси.

— Дай ми две ластичета, моля те — каза тя, без да обръща внимание на въпроса му, нито на погледа, който хвърли на прилепналата към гърдите ѝ блуза.

Да. Много добре знаеше какво прави.

Траут изчезна в склада на около метър разстояние, а Сара хвана дългата си до раменете червеникавокестенява коса. Чуваше отброяването на секундите в главата си.

С изключение на двамата полицаи, застанали в двата края на коридора, административният отдел над главния терминал на местното летище в Талахаси беше празен. Имаше само АНП. Абсолютно необходим персонал.

Що се отнася до единствената допусната личност, която не принадлежеше към персонала, краката и ръцете му бяха закопчани за стола и масата отгатък затворената зад гърба ѝ врата. Малка конферентна зала без прозорци. Временна затворническа килия.

През последните седем месеца невероятният негодник Травис Кингслип беше подложил на терор околността на Флорида с отвличане, изнасилване и убийство на пет малки момичета в радиус от пет километра от Талахаси.

Откакто след изчезването на четвъртото момиче случаят беше възложен на Сара, тя беше прекарала всяка минута от времето си в

опит да открие кой беше той — и да се надява, че ще настъпи момент, в който ще се подхлъзне и ще направи грешка. Това така и не стана.

Вместо него го направи някакъв тип, пародия на крадец. Наркоман.

Съсед се обади в полицията, след като забелязал човек да се измъква през прозореца на мазето на двустайната къща в провинциален стил на Кингслип в градчето Ламонт на близо петдесет километра от летището.

При пристигането си в къщата полицаите не само заловили крадеца, но и осъществили огромен пробив по случая с убийствата.

Цялата спалня на Кингслип била облепена със снимки в едър план на гърдите на малолетните момичета — дигитални снимки, отпечатани в домашни условия от всички възможни ъгли, направени така, че да не се виждат лицата. Все едно да разпознаеш манекени.

Най-малкото бяха спипали детски порнограф. Пристигна Сара и забеляза бенката с бъбрековидна форма на една от снимките. Тя отговаряше на описанието, дадено от родителите на едното изчезнало момиче.

След един час Сара и половината полиция в Талахаси щурмуваха пистата на летището при трийсет и девет градусова жега.

Кингслип, служител по товаро-разтоварната дейност, призна на мига.

— Трябваше просто да попитате — каза той.

След това, веднага щом му прочетоха правата, избухна в смях. Беше същият ненормален и извратен смях, който Сара беше чувала твърде често по време на кариерата си при залавяне на серийни убийци.

Смехът на Кингслип беше може би най-ужасният от всички.

— Има още една и вие никога няма да я откриете — беше казал той. — Горкото момиченце няма да оцелее дълго. И то ще умре също като останалите. Всъщност може вече да е умряло.

Началникът на полицията Траут се върна с двете ластичета и озадачена физиономия.

— Ето — каза.

Сара взе ластичите и бързо прихвана косата си с тях на малки опашчици зад ушите. Траут я гледаше и кимаше. Вече беше схванал.

— Аз няма да влизам там с теб, нали?

Не питаше сериозно. Въпросът му беше риторичен. Беше опознал Сара след пристигането ѝ от Куонтико поне дотолкова, че да бъде сигурен в едно. Всъщност в две неща.

Сара Брубейкър беше целеустремена като никой друг, когото познаваше.

А Травис Кингслип беше неин.

ГЛАВА 27

Сара затвори вратата след себе си и дръпна един от столовете в конферентната зала. Завъртя го право пред Кингслип и седна. Коленете им почти се допираха. Тя нямаше желание да е толкова близо до него, но се налагаше. Всъщност беше въпрос на живот и смърт.

Той беше облечен в син гащеризон, два номера по-голям, целият с петна от цигари, пот и самолетно гориво. Косата му висеше изпод шапката с козирка като нишки черна прежда, потопена в мазнина. Зъбите му приличаха на загнили захаросани пуканки.

Погледът му на мига се насочи към гърдите ѝ. Нямаше надзъртане скришом или бегло поглеждане, направо се беше вторачил. Не беше необходимо да ѝ казва какво копнее да направи с нея. Тъмният му студен, бездушен поглед не оставяше и капка съмнение.

Дотук добре, помисли си Сара.

Нямаше време за празни приказки или разчупване на леда. Нямаше време да спечели доверието му. Нужно ѝ беше да му се хареса, а това беше най-бързият начин, долен и мръснишки. Простете, феминистки.

Кингслип издрънча с ръце и крака.

— Защо не свалиш тези белезници, миличка? Обещавам да не хапя — каза. — Хайде, махни ги.

— Може и да го направя — отвърна Сара, — но първо ти ще трябва да направиш нещо за мен.

Думите, които Кингслип изрече на пистата, кънтяха в главата на Сара. Особено едно изречение. „Горкото момиченце няма да оцелее дълго.“

Криеше го някъде. Дали не умира? Беше ли го наранил? Или убил?

Сара чуваше тиктакането на часовника още по-силно, но беше наясно, че не бива да прибързва. Беше преценила, че разполага само с един опит; той трябваше да бъде абсолютно точен.

— Къде е тя, Травис? — попита със спокоен, но твърд тон. — Кажи ми. Само ми кажи истината.

— Никога няма да кажаа — отвърна той с дяволски зловец напевен глас.

— Близко ли е до мястото, където живееш?

Той продължаваше да зяпа гърдите ѝ.

— Хубавка си, знаеш ли?

Сара го знаеше. Това беше едновременно благословията и проклятието на живота ѝ, особено в кариерата. Точно в този момент се нуждаеше от въпросната благословия.

— Тя близко ли е до мястото, където живееш, Травис? — повтори.

Всеки сантиметър от къщата му в Ламонт вече беше претърсен. Нямахше тайни стаи, скрити отвори към тавани и мазета, нямахше нищо във фризера. Това не беше Бъфало Бил от „Мълчанието на агнетата“.

Кингслип не отговори. Не че на Сара ѝ беше нужно. Тя по-скоро наблюдаваше, отколкото слушаше. Сепване, потрепване, дори смигване — нещо, което да ѝ подсказва какво мисли той.

Тя продължаваше. Нямахше избор.

— Наблизо ли е? — попита. — Някъде в района на летището?

Бинго.

Беше веждата му. Точно на думата летище лявата се изви. Само за секунда и едва на милиметър, но за нея това беше достатъчно красноречиво.

Сара се наведе още по-близо до него, вонята му беше толкова отблъскваща, че ѝ се повръщаше.

— Близко е до летището, нали, Травис? Може ли да се стигне до нея пеша, или ще ми трябва кола?

Той отново пропя:

— Никога няма да кажаа.

В интерес на истината, вече го беше направил. Отново беше веждата, този път при споменаването на думата кола.

Но тя вече беше претърсила колата му на паркинга и това беше единственото превозно средство с регистрация на негово име от агенцията по моторни превозни средства в окръг Джеферсън.

Освен да не е в неговата кола.

— Тя в кола ли е, Травис? В нечия кола ли си я оставил? В чия кола е?

Изведнъж той доби изражението на комарджия, който блъфира в игра на покер и не може да разбере как така всички са го разкрили. Тя

откъде знае? Колко точно знае?

— Никога няма да я откриете — отсече и изведнъж я загледа злобно.

Внезапно вече не я харесваше толкова, но това не беше проблем. Интуицията на Сара я водеше в друга посока.

— Защо няма да я откроя? — попита тя.

— Просто няма, ето защо.

— Тази причина не е достатъчна. Кое те кара да бъдеш толкова сигурен?

— Нищо.

— Хайде, Травис. Далеч по-умен си.

— Права си, така е — изрече той с предизвикателно кимване.

Усмивката на Сара изчезна. Сега беше неин ред да му окаже психически натиск.

— Не, никак не си умен. Достатъчно беше тъп, че да те хванат, не е ли така?

— Я се шибай.

— Ще ти се ти да го сториш, нали, Травис? — тя сведе поглед към гърдите си. — Мен не искаш ли да ме снимаш? Да направиш хубав близък план?

Кингслип започна да скимти на стола си, белезниците около китките и глезените му разтресоха стола и масата, сякаш имаше земетресение. Внезапният му гняв към Сара се беше преплел с ненормалното му, перверзно влечение към нея.

— Шибай се! — повтори той, но този път с крясък.

— Защо не мога да я откроя, Травис?

— МАЙНАТА ТИ!

— Защо? Каж ми защо!

— ЗАЩОТО ТЕ СА ПРЕКАЛЕНО МНОГО, КУЧКО! ЗА ХИТРУША ЛИ СЕ МИСЛИШ? НЕ СИ ТОЛКОВА УМНА!

Сара скочи от стола си и изхвърча от стаята.

Интуицията не беше я излъгала.

ГЛАВА 28

— След мен! Да вървим, бързо!

Сара крещеше на всеки полицаи, покрай който минаваше от коридора до административната част, надолу по стълбите към багажното отделение и отвъд двойните врати към задушаващата жега. Дори началник Траут нямаше представа накъде се беше насочила.

Обаче я следваше и си проправяше път през тълпата, състояща се предимно от туристи, колкото бързо позволяваше фигурата му на бивш футболен защитник от щата Флорида.

Девет-десет полицаи вече следваха Сара и пресичаха лентата на такситата и лимузините пред терминала.

Колите спряха, а шофьорите натиснаха клаксоните. Част от хората зяпаха, а други се пръснаха встрани, за да направят път.

— Майко мила — измърмори момчето от службата за коли под наем „Авис“, което не изглеждаше достатъчно дорасло, че да шофира.

Бяха окупирали кабинката му. Водеше ги красива жена, която очевидно не носеше сутиен.

— Багажниците! — нареди Сара и размаха значката си. — Отваряй багажниците на всички коли на паркинга!

— Какво? — стъписа се момчето. — Не мога да направя това.

Тя го избута и откачи от стената голямо пано, на което висяха ключовете за колите под наем. Едно завъртане и малко раздрусване и те всичките се изсипаха на земята пред кабинката.

Сега беше ред на Траут да се включи.

— Вие останете тук! — рязко нареди той и посочи двама от хората си. — Проверете всички багажници. Останалите, последвайте ме!

Сара вече се беше преместила на гишето на „Херц“. Самата тя взе няколко ключа и започна да отваря багажник след багажник.

— Какво търсим? — попита един от служителите.

Тя нямаше време да отговаря. В сила бе класическата ситуация: „Видиш ли го, ще разбереш“. Момиче, затворено в багажник, вероятно вързано и със запушена уста.

Боже, дали още ще е жива? Моля ти се да е жива.

Тя веднага се опита да изтрие образа на момичето от съзнанието си. Бяха я учили никога да не се привързва към жертвата. Пречи да се съсредоточиш.

Този урок беше от мъчните и дори след седем години служба не го беше усвоила докрай.

Щрак! Щрак-щрак-щрак!

Един след друг се отваряха багажници на коли с всякакви марки и размери.

Полицайте се бяха разпръснали, служителите от всички фирми за отдаване на коли под наем бързаха с ключове в ръка и натискаха трескаво бутоните на капаците.

Щрак! Щрак-щрак!

Сара тичаше от кола на кола, гледаше още и още. Един ред понагоре, а след това надолу. Празно... празно... празно...

— Дявол да го вземе! Дявол да го вземе! Дявол да го вземе!

Вече всички се бяха впуснали в действие, полицайте, служителите и дори самите клиенти. Някакъв бизнесмен се потеше чак през сакото на светлия си костюм, докато тичаше от един багажник към друг.

Беше истински хаос, но в добрия смисъл. Всички работеха заедно.

— Всяка кола! Проверяваме всяка кола — извика Сара и се премести на следващия паркинг, който принадлежеше на една от местните компании, „Коли под наем Слънчева светлина“.

В този момент улови нещо с периферното си зрение.

Имаше парченце от пъзела, което не пасваше.

ГЛАВА 29

Той беше противоположност на обединената група от хора, която работеше за обща цел.

Един мъж, механик, който се движеше — или по-точно се измъкваше — встрани от суматохата, поглеждаше през рамо и правеше всичко по силите си да остане незабелязан. С яркожълтия му гащеризон на „Коли под наем Слънчева светлина“ това си беше тежка задача.

Сара успя да се въздържи. Искаше ѝ се да му извика.

Вместо това застана зад него и се прикри сред шумното множество. Ако между този тип и Травис Кингслип имаше още нещо общо, освен гащеризона, най-важното беше къде ще я заведе.

— Хей! — чу изведнъж тя.

Обърна се и видя началника на полицията Траут да я гледа с изражение, което питаше: „Какво става?“.

Сара вдигна показалец към устните си — шшш — и посочи към механика, който се беше запътил към задния ъгъл на терена на „Слънчева светлина“, където поправяха и миеха колите.

Траут кимна и пое направо към мъжа от лявата страна на Сара. Движението им към него оформяше широка вилица.

Зад тях все още имаше много коли с неотворени багажници, а дори и още две от местните фирми за отдаване на коли под наем. Но щом Сара направи няколко крачки, вниманието ѝ беше привлечено от бял крайслер себринг до ниската стеничка от бетонови блокчета. Кабриолетът беше застанал под ъгъл, вирнат нагоре. Под предната лява гума — или по-скоро на мястото, където трябваше да бъде тя, — бе поставен крик.

Механикът се беше насочил право натам.

Сара и Траут се спогледаха. Съществуваше вероятност този човек да се опитва да помогне някоя кола да не остане непроверена, но имаше нещо в походката му... и в поглеждането през рамо. Ако се опитваше да помогне на някого, то беше на самия себе си.

Внимателно. Стой близо, но не прекалено близо. Като сянка в късен следобед...

Механикът, среден на ръст и мършав, приближи белия себринг. Но не мина откъм багажника. Отвори вратата на шофьора и посегна надолу, като продължаваше да стои с гръб към Сара. Тя беше прикрита.

Траут не беше.

— Оръжие! — извика внезапно той.

Сара хвана своето и щом механикът се извърна, дулото на пистолета му се оказа насочено право към гръдния ѝ кош. Беше въпрос на късмет кой ще стреля пръв. Вместо това...

Фрас!

Траут се хвърли с главата напред и насочи всяка частица от тялото си на бивш защитник към механика. Беше се затичал по асфалта и мощно го беше блъснал, преди да е успял да дръпне спусъка.

Двамата се стовариха върху коравата настилка и се разнесе ужасяващ звук от строшени кости — като че ли механикът беше поел по-голямата част от удара. Лежеше на земята, а от главата му течеше кръв и му липсваше най-малко един зъб.

Но така и не беше пуснал оръжието си.

Инерцията на Траут го отхвърли от механика и със салто го просна по гръб. Той на мига се преобърна по корем, готов да стреля със своя зигзауер P229.

Ала беше закъснял. Механикът се целеше право в него.

Бум!

Механикът застина за секунда с пръст на спусъка. Движеше се единствено кръвта, която се стичаше по врата му.

Сара произведе втори изстрел и онзи най-сетне пусна пистолета си. Той тупна на земята. Миг по-късно и трупът го последва.

Травис Кингслип беше имал партньор.

Сара подмина механика, без да проверява пулса му. Умееше да разпознава смъртта, щом я види.

— Благодаря — рече Траут и тръгна с нея към себринга. — Уплаши ме.

— Не, аз ти благодаря — каза Сара.

Траут отвори вратата на шофьора, а след това бързо натисна бутон в левия ъгъл, за да отключи багажника.

Щрак!

Тя беше вътре. Точно както Сара си я беше представяла, преди да си напомни, че не бива да приема нещата лично. Дали някога ще овладее това правило? Искам ли го всъщност?

На дъното на багажника лежеше вързано и със запушена уста тринайсетгодишното момиче, което беше изчезнало тази сутрин. Слънцето буквално беше превърнало багажника във фурна. Малката почти беше изпаднала в несвяст от топлинен удар.

Ала беше жива.

Щеше да се оправи. Може би защото Сара беше приела нещата лично.

ГЛАВА 30

Табелката „Не безпокойте“ от външната страна на хотелската стая на Сара в Талахаси поостана малко по-дълго на следващата сутрин.

След като си отспа, тя излезе за шест и половина километров крос, прибра се да си вземе дълъг душ, а след това с удоволствие си хапна омлет със сирене, с много сирене, поръчан от румсървиса, и си възвърна изгубените предния ден калории. Имаше също бекон и препечени филийки.

Мммм.

Погледа новините на CNN не по-дълго от минута, а след това превключи на VH1 и изгледа няколко клипа. Не си спомняше откога не беше правила нещо подобно.

Повечето от песните не ѝ бяха познати — дори не ги харесваше, — но това беше без значение. Тя усили звука и дори го направи повторно, когато пуснаха клипа на „Новембър рейн“ на „Гънс енд Роузис“. Страшно обичаше тази песен. Напомняше ѝ за тийнейджърските години в Роаноук, Вирджиния. В онези времена момичетата или си падаха по соло китариста Слаш, или го намираха за отвратителен. Сара определено беше от онези, които си падаха по него.

Що се отнася до плановете ѝ за останалата част от деня, това беше просто. Нямахше планове.

Може би щеше да полежи до басейна и да почете. Сара обичаше биографиите и си беше донесла тази на карикатуриста Чарлс Шулц, за която все не ѝ оставаше време. Сега го имаше.

Цели двайсет и четири часа.

Това беше денят ѝ за възстановяване на психическото здраве, за който беше жадувала твърде отдавна и въпреки че след залавянето на Травис Кингслип я чакаше куп бумацина, тя нямаше намерение да се занимава с това веднага. В никакъв случай.

Утре агент Брубейкър щеше да се върне на работа в Куонтико. Днес Сара Брубейкър щеше да го раздава фриволно.

Чувстваше се наистина фантастично. През цялото време, докато разстилаше хавлията си върху шезлонг до басейна, настани се на него и отвори на първа страница биографията на Шулц.

В този момент мобилният ѝ телефон звънна.

О, не. Моля ти се, не...

Не беше личният ѝ телефон. Него можеше да не вдигне. Това беше служебният ѝ шифрован сателитен телефон, собственост на ФБР.

Обаждаше се началникът ѝ Дан Дризън, и то не просто за да си побъбрят. Вече беше изпратил поздравленията си по повод залавянето на Кингслип по електронната поща.

— Сара, трябваш ми тук за брифинг — съобщи той. — Бързо. Днес.

В действителност Дризън беше относително разбран и търпелив. Имаше теми — правителствената бюрокрация, риболовът на муха, класическите автомобили например, — по които можеше да говори безкрайно.

По телефона обаче приличаше на гласова телеграма.

— В ПЗОП е постъпила информация за три убийства в три различни щата — продължи. — Всичко подсказва за единичен сериен убиец в действие.

ПЗОП означаваше Програма за залавяне на опасни престъпници, поддържаща националния каталог на ФБР за всяко криминално деяние, извършено в Съединените щати.

— За какъв период от време става въпрос? — попита Сара.

— Две седмици.

— Това е бързо.

— Ужасно бързо.

— Три убийства?

— Да.

— В три различни щата?

— До момента — отговори Дризън.

— Кое е общото?

— Жертвите — каза той. — Всички имат едно и също име. О'Хара. Най-безумното нещо, което съм чувал.

ГЛАВА 31

Сандвичите подсказваха, че става въпрос за нещо по-особено.

Сара беше присъствала на безброй брифинги, провеждани от Дан Дризън, и на нито един от тях не беше сервирано нещо, което става за ядене. Нямаше кексчета или кифлички, нито бисквитки или друго за похапване. Със сигурност не и сандвичи, никога. Просто не беше в стила му. Искаш храна от кетъринг за брифинга? Върви да работиш за Марта Стюарт.

Но сега имаше сандвичи по средата на конферентната маса.

Тя хвана първия полет от Талахаси, след това взе такси право от национално летище „Рейгън“ за Куонтико, остави багажа в кабинета си, без отклонения се добра до конферентната зала секунди преди началото на брифинга на Дризън в четири часа и това беше първото, което забеляза. Чиния със сандвичи. Никога разнообразни студени хапки не бяха носили толкова скрит смисъл.

Това не беше обикновен брифинг.

И по-същественото бе, че не изцяло Дризън дърпаше конците. Той обслужваше някой друг.

Сара се примири, че скоро ще разбере. Дризън още не беше пристигнал.

Междувременно получи поздравления за работата си в Талахаси от останалите хора в стаята — агенти и анализатори, като анализаторите имаха превес. ОП, Отделът за поведенчески анализ, имаше първостепенната задача да събира и интерпретира информация. Зад всеки оперативен агент стояха по трима анализатори в централата в Куонтико.

— Е, за какво става въпрос? — попита Тай Агоста, криминалният психиатър на отдела и вероятно последният човек на планетата, който неизменно носеше сака от рипсено кадифе с кръпки на лактите.

Не само ги носеше, а внушаваше определен образ чрез тях.

— Надявах се, че ти си наясно — отвърна Сара.

— Дризън се е заключил в кабинета си от един час — каза Агоста. — Това е единственото, което знам.

— С кого?

Той кимна към вратата. Ето с кого.

Сара се обърна и видя как Дан Дризън влиза в стаята с типичните за него големи крачки. Придружаваха го трима мъже в тъмни костюми с посетителски баджове и типичната скована поза на хора, които по цял ден носят кобури през рамо.

Единият от тях изглеждаше познат. Сара го беше виждала, но не можеше да се сети кой е. Дризън сигурно щеше да го представи, както и останалите двама колеги.

Не го направи. Дризън просто даде начало на брифинга. Тримата мъже седнаха на задния ред столове по периметъра на стаята, сякаш бяха дошли просто да наблюдават.

Но не преди всеки от тях да си вземе сандвич.

— Невада, Аризона и Юта — започна Дризън, а осветлението в стаята беше намалено благодарение на Стан, аудио/видео техника, който управляваше всички монитори в предната част на помещението.

Най-големият плосък екран светна зад Дризън, докато той говореше, и резюмето, което бе представил на Сара по телефона, се появи подредено по точки.

Три различни щата.

Три мъртви мъже.

Всичко в рамките на две седмици.

Всички с еднакви лични и фамилни имена.

Екранът остана празен, после зад Дризън да се появи последната информация с едър шрифт.

Там пишеше:

УБИЕЦЪТ С ЖЕРТВИ ДЖОН О'ХАРА.

ГЛАВА 32

— Боже, сигурно има стотици хора с името Джон О'Хара — възкликна Ерик Ладъм, технически анализатор, който седеше точно срещу Сара.

Когато не беше пред клавиатурата си, винаги премяташе химикалка, за да са заети с нещо ръцете му.

— По-скоро към хиляда — уточни Дризън. — Приблизително.

Сара се извърна към Бандата на тримата, които седяха до отсрещната стена. Не бяха продумали и дума. Дори не ги бяха представили. И въпреки това Сара вече знаеше защо присъстват. Знаеше кои са.

Дризън продължи да изнася подробности от полицейските разследвания за първите две жертви. И двамата бяха убити с по два куршума 38-и калибър. Един в главата и един в гърдите. Нямаше заподозрени или сериозни улики, а телата бяха „чисти“, тоест не бяха оставени никакви следи или знаци.

— Идва ред на третия О'Хара — продължи Дризън. — Ски инструктор, живял в Парк Сити, Юта. Бил открит вчера сутринта във вътрешния двор на къщата си.

В този момент на екрана зад него се появиха снимки от местопрестъплението. Той лежеше по гръб — онова, което беше останало от лицето му, беше обърнато към небето — в локва засъхнала кръв с неравни ръбове, признак за близка стрелба. Ковчегът със сигурност щеше да бъде затворен.

През първата си година в отдела тя извървяше отвратено глава за секунда-две при вида на кървавите дела на серийните убийци на екрана по време на брифингите. Беше инстинктивно. Защитен механизъм. Така реагираше съзнанието ѝ при вида на нещо, което е неприятно или ненормално.

Сега, за добро или лошо, Сара почти не мигна.

— В джоба на непромокаемото яке на жертвата е имало екземпляр с меки корици на „Одисей“ на Джеймс Джойс — каза Дризън.

Направи кратка пауза, сякаш очакваше въпроси. Ерик Ладъм, който продължаваше да премята химикалката си, с радост се възползва от възможността да клъвне стръвта.

— Мислите, че книгата е оставена от убиеца? — попита анализаторът.

Дригън кимна.

— Точно така.

— Имаше ли нещо подчертано? Някой пасаж? Отделни думи? — попита Ладъм.

— Не — отговори Дригън. — Всички страници са непокътнати. Няма дори прегънати.

— Стойте, почакайте секунда — намеси се Сара. — Става въпрос за човек на име О'Хара, нали? „Одисей“ на практика е втора библия за ирландците.

— Така е, но този О'Хара живее в Юта, а книгата е от Бейкърсфилд, Калифорния — поясни Дригън. — От библиотека е.

— Записана ли е на нечие име при заемането? — попита тя.

— Де такъв късмет.

— Имаме ли контакт с библиотеката, за да проверим...

Дригън я прекъсна.

— Да, в библиотеката имат един липсващ екземпляр.

— Откога?

— От...

— Поздравления! — разнесе се глас от страни.

Беше на един от тримата посетители. На същия, който се беше сторил познат на Сара. С една-единствена дума беше успял да изрази дразнеща комбинация от нетърпение, арогантност и сарказъм.

Всички се обърнаха към него и той се изправи.

— Този тип не само е отговорен за три убийства, но можем да му припишем и кражба от библиотеката. Чудесна работа, хора! Просто великолепно.

Тай Агоста се приведе напред и подпря кръпките на лактите си на масата. Криминалният психоаналитик реши, че няма нищо престъпно в задаването на прост въпрос.

— Извинете, кой сте вие? — попита той.

Като че ли Агоста избощо не беше отварял уста или дори не присъстваше в стаята. Абсолютно го игнорираха.

— Вижте, може би убиецът се опитва да ни каже нещо, а може и да не е така — продължи тайнственият гост. — Искам да ми кажете как възнамерявате да заловите този психопат.

В този момент в главата на Сара ненадейно звъннаха две камбанки.

Първата беше за името на мъжа. Джейсън Хоторн. Той беше заместник-началник на Тайните служби. Не беше дошъл от името на шефа си или дори на шефа на шефа си, секретаря на департамента по вътрешна сигурност.

Причината Джейсън Хоторн и тъпчещият се със сандвичи антураж да са в тази стая беше общият за всички шеф.

Президентът.

Това беше втората камбанка в главата на Сара.

Шурейт на президента се казваше Джон О'Хара.

ГЛАВА 33

— Сара, може ли да те видя в кабинета си? — попита Дризън, щом конферентната зала се изпразни след брифинга.

Той тъкмо се ръкуваше с Хоторн за сбогуване и определено не се долавяше взаимно възхищение.

— Разбира се — отговори Сара, сякаш не беше проблем.

Всъщност беше.

В отдела за поведенчески анализ се провеждаха брифинги на две нива. И двата типа бяха класифицирани, но само единият от тях не подлежеше на цензура. Това беше брифингът, който се провеждаше в кабинета на Дризън. Също като оригиналните цигари „Лъки Страйк“ Дризън поднасяше истината без филтри.

След като Хоторн си тръгна, Сара последва Дризън покрай секретарката му Алисън към ъгловия кабинет с гледка към полигон за обучение на морски пехотинци.

— Затвори вратата след себе си — каза той и се насочи към бюрото си.

Тя го направи, а след това седна на един от столовете срещу него. Той се загледа в нея. А после избухна в кикот.

Сара се присъедини.

Нямаше нищо смешно в сериен убиец и във факта, че трима невинни мъже са мъртви, но понякога хуморът на бойното поле беше единственият начин да запазиш разсъдъка си. В този случай скритата закачка беше президентът. Особено онова, което си е помислил — категорично извън протокола, — когато е бил осведомен за убиеца с жертви Джон О'Хара.

Имам един кандидат за теб, приятел. Действай, твой е.

Джон О'Хара, шурейт на президента, беше издънка от голям мащаб. Ако не беше уловен от камерите на онлайн клюкарския радар TMZ как се препъва на излизане от някой бар в Манхатън в три сутринта, го даваха по кабелната телевизия — горе-долу по същото време — да се извява в личната си телевизионна реклама за продажба

на „автентични“ президентски чаршафи и калъфки за възглавници. „Досуц като тези в спалнята Линкълн!“

Вероятно защото ги беше задигнал.

Конфузното поведение на този тип граничеше с това на Били Картър. Беше сбъдната мечта на комиците от късно шоу.

— Мислите ли, че е свързано с него по някакъв начин? — попита Сара. — Не мога да си представя...

Дризьн вдигна рамене.

— Не е особено логично. Но пък и убиването на хора с еднакви имена не може да се нарече логично, нали?

— Но от всички имена да избере...

— Знам. Както видя, Хоторн вече е под тревога първа степен. От снощи е поставил шурей под охрана.

— О'Хара уведомен ли е защо му е отредена защита? — попита Сара.

Подозираше, че вече знае отговора.

— Не. Това е другото затруднение в случая — отговори Дризьн. — Предвид голямата уста на О'Хара не можем да допуснем това да се превърне в публично достояние. Не бива да причиняваме паника в обществото сред всички нещастни хора, които се казват О'Хара, поне не още.

— Затова ли дойде Хоторн, а не Самюелсън? — попита Сара.

Усмивката на Дризьн сякаш казваше: „Браво на теб“. Той оценяваше факта, че младата му агентка вече умело разпознава политическите ходове. Клиф Самюелсън, шефът на Хоторн, беше началник на Тайните служби.

— Не задавах въпроси, но можем да предположим, че е така. Имат нужда максимално да изключат връзка с президента — потвърди Дризьн.

— Боже, вече си представям заглавията: „Президентът осигурява защита на шурей си Джон О'Хара, но не и на някого от останалите“.

— Няма нужда да предупреждавам, че не бива да се допускат подобни заглавия.

— Да, но в някакъв момент...

— Да, в някакъв момент ще трябва да обявим за убийствата пред обществото, дори ще се наложи да тръбим за тях. Но същевременно между първия и третия мъртъв О'Хара на картата има още повече от

четирийсет, които убиецът не е закачал. Не можем да се преструваме, че сме в състояние да поставим под закрила всички тях.

— И през това време?...

— Това само прави задачата ти още по-трудна — каза той.

Сара наклони глава встрани.

— Моята задача?

— Нали не си мислеше, че си тук, за да чуеш плановете ми за риболов на муха? Заминаваш утре сутринта.

На Сара не ѝ беше нужно да пита къде я изпраща. Първото правило за залавяне на серийни убийци? Винаги започвай от най-топлия труп.

— Чувам, че Парк Сити е чудесен в този период от годината — изрече с равен тон тя.

Той се усмихна.

— Виж, знам, че току-що се прибра от Флорида и куфарът стои неразопакован в кабинета ти. Затова си почини тази вечер, нали така? Нямам предвид да се прибереш и да се захванеш с прането.

— Добре, никакво пране — обеща тя и се изкиска тихичко.

— Сериозен съм — настоя той. — Върви да направиш нещо забавно, полудувай. Бог е свидетел, че имаш нужда.

Беше прав.

— Някакви предложения? — попита тя.

— Не, но съм сигурен, че ще измислиш нещо.

ГЛАВА 34

Сара натисна звънеца на входната врата пред апартамента на последния етаж на Тед за втори път, зачака в коридора на жилищната сграда „Пиърмонт“ в центъра на Феърфакс и се зачуди защо не отваря. Тя знаеше, че е вътре.

Едва преди няколко минути му се беше обадила по телефона от собствения си апартамент четири етажа по-надолу, като преди това набра звезда-67, за да не се изпише името ѝ на неговия апарат.

Стори ѝ се много забавно и смешно. Последния път, когато беше звъняла на момче и веднага беше затваряла телефона, щом той вдигне, беше още в прогимназията, слушаше „Бананарама“ на уокмена си „Сони“ и носеше изтъркани дънки „Гес“.

Сега се ослушваше за Тед през вратата, облечена в тъмносин шлифер. И нищо друго. Под него беше абсолютно гола.

Да се забавлявам? Да отида да полудувам? Де да ме зърнеш отнякъде Дризън в този момент. От друга страна, май не е особено добра идея.

Крайно време беше Тед да отвори вратата. Хайде, миличък, вече ми подухва под шлифера. Да не говорим, че започвам да се чувствам малко неловко.

Все пак се срещаха само от пет месеца. Но пък това беше с два месеца по-дълго от времетраенето на предишната ѝ връзка и с три от по-предишната.

Нещата с Тед ѝ се струваха различни. И много, много по-хубави. Той беше преуспяващ адвокат, „с висок авторитет и още по-високи хонорари“ според профила му в „Уошингтън Поуст“. Беше наясно с дългото работно време и напрежението на професионалната кариера. Е, може и да имаше няколко снимки тип мачо в апартамента му — рафтинг в буйна река, ски по склоновете на Вейл, — но Сара беше склонна да пренебрегне известна суета. Той не беше обсебен от чувство за собственост, нямаше потребност да я притежава. Добро качество, много добро.

То се знае, фактът, че беше невероятно секси, си беше истински бонус.

Сара долепи ухо до вратата. Стори ѝ се, че някъде в апартамента звучи музика, но не беше достатъчно силна, че да заглуши звънеца.

В този момент ѝ просветна. Беше просто интуиция, но инстинктите ѝ напоследък бяха доста добри. Сара се обърна и пъкна ръка в нишата на противопожарния кран на стената точно срещу апартамента на Тед и опипом намери малка магнитна кутийка.

Определението за доверие в зараждаща се връзка? Когато той ти каже къде крие резервния ключ.

Може би след тази вечер тя щеше да му сподели къде крие своя.

ГЛАВА 35

Сара влезе в апартамента и постоя малко в преддверието, за да се ориентира откъде идва музиката. Беше от спалнята на Тед в дъното на коридора.

Не можеше да се каже, че е почитателка на джаза, но само след две крачки разпозна баритон саксофона на Гари Мълиган. Тед беше страстен фен и слушаше с почти религиозно преклонение записите на Мълиган, особено тези от изпълнения на живо. Карнеги Хол, Глазгоу, Вилидж Вангард.

„Мъли е бог“, обичаше да ѝ казва той обикновено след втората им бутилка бордо в сгушена поза на дивана.

Сара направи няколко стъпки по коридора и чу още нещо. Звук от течаща вода. Точно както си беше помислила.

Увери се напълно, щом стигна до спалнята на Тед и видя, че вратата на банята е затворена. Той вземаше душ. Над прага дори се процеждаше мъничко пара.

Тя се усмихна. Идеално. Нямахше търпение да види изражението му.

Сега оставаше да реши единствено кога точно да свали шлифера.

Сара тихо отвори вратата на банята, стъпи боса на плочките и я обгърна гъста пара, подобна на мъгла в Сан Франциско. Тед обичаше горещи душеве. Беше убедена, че по-късно ще да пусне някоя глуповата шега как тя го е разгорещила още повече.

Дотук нищо. Не мога да повярвам, че го правя.

Шлиферът се плъзна на пода и Сара отвори вратата на пълната с пара душкабина. Дори разпери ръце, сякаш да каже: „Та-даа! Ето ме!“

Изненада, миличък!

Тед наистина беше изненадан. И то невероятно.

Разбира се, жената, която беше с него под душа, също се изненада.

ГЛАВА 36

На Сара ѝ бяха нужни няколко секунди, за да се опомни — няколко дълги, мъчителни и ужасно унижителни секунди, които ѝ се сториха цяла вечност.

Това се случва наистина, нали така? И аз съм чисто гола.

— Сара, почакай! — избъбри Тед.

Тя нямаше желание да чака. Че кой би имал? Сара грабна шлифера си и припряно прикри гърдите си, преди да побегне от банята. Ситуацията като че ли нямаше как да стане още по-неприятна, но тя се подхлъзна, едва не падна и си навехна глезена.

— Проклет да си, Тед.

Мярна смътно спалнята на Тед, докато профучаваше през нея, но дори така забеляза следите, на които по-рано не беше обърнала внимание.

Наличието не на една, а на две възглавници върху неоправеното легло. Двете чаши за вино на масичката до него. Бордо ли пихте, гадняр такъв? Как не бе забелязала нищо?

Вече знаеше как. Имаше му доверие.

Частица от нея искаше да се върне и да се разправи с Тед пред погледа на „онази жена“, която и да беше тя. Тази частица обаче нямаше шанс пред непоносимата болка, която я изпълваше. В секундите, през които беше стояла като вцепенена пред душа, тя заложи на инстинкта си, а той ѝ казваше да бяга. Изчезвай! Отивай си! Махни се оттук! Тя нямаше власт над инстинктите си.

Този факт жегна Сара още по-силно.

В работата си винаги съумяваше да събере кураж, да призове силата на духа си, да запази самообладание, без значение в каква ситуация е попаднала. Но тук — не носеше значката си, не носеше нищо — можеше единствено да избяга. Чувстваше се безпомощна, смешна и засрамена.

— Сара, спри! Моля те! — извика Тед.

Беше зад нея и се опитваше да я догони, в същото време се стараше да задържи хавлията около кръста си. Беше съвсем мокър.

Сара спря в преддверието. Не искаше скандалът да излиза извън пределите на апартамента му или на показ пред някой съсед. Освен това все още притискаше шлифера към тялото си.

— Обърни се — нареди тя.

Тед примигна объркано.

— Моля?

Тя сведе поглед към тялото си. Нямаше начин повече да я види гола. Нито сега, нито изобщо някога.

Той се усети.

— О...

Сара облече шлифера си, щом Тед се обърна на другата страна.

— Искам просто да обясня — каза той през рамо.

— Да обясниш? Какво има да обясняваш? Направи голяма грешка, а бъркаш още повече, щом мислиш, че се различаваш от останалите женкари.

Той се обърна отново.

— Не съм женкар, Сара. Какво изобщо правиш тук? Трябваше да ми съобщиш, че се прибираш.

— Защо? За да продължиш да ме мамаш?

— Никога не съм те мамил.

— Това не е съдебна зала, Тед. В момента не си адвокат.

— Бих могъл да кажа същото и на теб.

— Какво означава това? — попита тя.

— Означава, че не можеш да престанеш да бъдеш която си.

— Заради това ли е всичко? Заради работата ми? Трябваше да ми кажеш, че длъжността ми на агент те притеснява.

— Мислех, че не е така — промърмори той.

— Ами момичето под душа с какво се занимава?

Не му се искаше да отговаря, но Сара не свалеше поглед от него и накрая той се предаде.

— Работи в моя офис — призна.

— И тя ли е адвокат? — но Сара знаеше, че не е така.

— Помощник е — отговори глупаво той.

— Искаш да кажеш, че работи за теб. Тя ти е подчинена.

— Значи се изявяваш и като психоаналитик, а? Хубаво! — избухна нервно той. — Сега сигурно ще ми кажеш, че съм се почувствал заплашен от теб.

— Така ли е?

— Знаеш ли какво? Имах намерение да се извиня, но майната му, не съжалявам.

— Виждам. Разбирам, Тед. Повярвай ми, така е.

— Аз съм мъж, Сара. Мъжът не обича приятелката му да... — той замълча.

— Какво? Какво щеше да кажеш? — попита тя. — Очевидно мога да го понеса.

— Как мислиш, че се чувствам, като знам, че приятелката ми, обучена във ФБР, може да ми скрива задника? — изтърси той.

Сара поклати глава.

— Първо, бивша приятелка, ако съм била такава за теб. И второ, относно това какво би почувствал... не съм много сигурна — каза тя. — Вероятно нещо такова.

Тя стегна ръката си в юмрук и го удари със странично кроше, така че той се блъсна в стената и събори снимката, на която беше възседнал своя „Харли Дейвидсън“, и стъклото се разби на парчета.

Спокойно, без да казва нищо повече, Сара се обърна и понечи да излезе от апартамента. Работата ѝ тук беше приключена.

Само че не успя да устои на изкушението. Обърна се към Тед, който продължаваше да седи на пода и да държи челюстта си.

— Е? Какво е усещането да те скрива момиче? Дори не съм особено едра, Тед.

ГЛАВА 37

Може би беше просто съвпадение, а може да беше и карма, но песента, която се носеше от слушалките на айпода на Сара на следващата сутрин, докато самолетът подходеше за кацане в Солт Лейк Сити, беше „Промяната е за твое добро“ на Шерил Кроу.

Можеше само да се надява на това. Кръстоса пръсти. Дори на краката. Но имаше и още нещо. Не ѝ беше харесало как приключиха нещата с Тед. Беше ѝ противно. Беше смущаващо, просто ужасно. А и тъжно. Струвало ѝ се бе, че го обича.

Шофирането от летището до Парк Сити беше добро начало. Пред нея се ширеше единствено празният път с планините, които се извисяваха на хоризонта. Беше като четирийсетминутна глътка въздух. Разходните документи за кабриолети под наем не се приемаха особено добре в службата ѝ, така че Сара се спря на шевролет камаро 2SS с шибидах.

Понякога просто ти се иска да вдигнеш ръка към небето, докато караш с над сто километра в час, и да почувстваш вятъра между пръстите си.

Озова се в полицейския участък на Парк Сити по-скоро, отколкото очакваше.

— Агент Брубейкър, аз съм Стивън Хъмъл. Приятно ми е да се запознаем — каза началникът на местната полиция.

Посрещна я лично на главния вход на управлението, вместо да изпрати секретарката си или някой помощник. Това винаги беше добър знак. Обикновено следваха и добри взаимоотношения.

Началник Хъмъл определено беше земен човек, а това не беше изненадващо за град, който можеше да отвори филиал на западния клон на „Ел Ел Бийн“. Парк Сити беше рай за привържениците на катеренето през лятото — на всичкото отгоре имаше двуседмично нашествие на бездушни холивудски типове за филмовия фестивал „Сънданс“ всеки януари — и ски рай през зимата.

Хъмъл може и да беше в униформа, но ако съдеше по тена на загорялото му лице и рошавата прошарена коса, представяше си как

изглежда извън работно време. Дънки, карирана риза и вероятно студена местна бира в ръка.

— Елате — каза той. — Да идем в кабинета ми. Готови сме за вас.

По средата на пътя пред тях се изпречи млад полицаи с дъвка в уста, който „съвсем случайно“ се оказа там. Беше очевидно, че иска да бъде представен.

— Агент Брубейкър, това е детектив Нейт Пензик — услужливо каза Хъмъл.

Пензик изпъна гърди. След това подаде ръка.

— Добре дошли в Парк Сити — поздрави.

Но в тона му нямаше нищо, което да накара Сара да се почувства добре дошла. Тя веднага отгатна, че Пензик е детективът от отдел „Убийства“, който работи по случая О’Хара.

Това се случваше най-редовно, когато се появяваше в някой голям или малък град — намираха се по един-двама полицаи, на които не им харесваше някакъв федерален агент да ги учи как да си вършат работата. Не че Сара някога беше възнамерявала да го прави. Обаче предубеждението се беше загнездило дълбоко у детектив Пензик: всички федерални агенти се мислят за голяма работа.

— Благодаря — отвърна Сара с усмивка и пренебрегна тона на Пензик, както и предизвикателно юнашкото му ръкостискане. — Приятно ми е да се запознаем.

Винаги беше залагала на девиза „Усмърти ги с любезност“. Въпреки че точно този следобед и след вечерта, която беше прекарала, ѝ беше необходима малко повечко воля, за да не хване колосаните ревери на този тип и да му обясни, че в конкретния момент не изпитва грам симпатия към така наречените мачовци. Така че давай го покрито, мой човек, а?

Пензик присви очи.

— Началникът не беше особено многословен по повод на идването ви, но предполагам, че е свързано с убийството на О’Хара — каза той.

— Точно така. — Нямаше защо да го лъже.

Пензик дъвчеше дъвката си така ожесточено, че се чуваше жвакане. Ако началник Хъмъл беше спокоен като неделна сутрин, този тип беше напрегнат като пиковия час в понеделник.

— Е, защо е цялата тази секретност? — попита той. — Все пак всички играем за един отбор, не е ли така?

Сара забеляза смръщването на Хъмъл, който на мига беше съжалил за запознанството.

— Не, сериозно, каква е работата? — настоя Пензик. — Какво крие правителството този път?

Най-накрая Хъмъл се намеси.

— Ще трябва да извините Нейт — заговори той. — Просто стана друг човек, откакто гледа „Досиетата Х“.

Опа.

— Много смешно, шефе — обиди се Пензик. Но все пак схвана намека. Млъквай, каубой. Той се обърна към Сара, като се престори на възможно най-любезен. — Очаквам с нетърпение да работя с вас, агент Брубейкър.

— Не си прави труда, Нейт — подхвърли Хъмъл и погледна часовника си. — Бих се изненадал, ако агент Брубейкър още е в Парк Сити след час.

Сара се обърна към него. Това бе новина за нея, дошла изневиделица. Мооля? Тъкмо пристигнах тук. Къде си мислите, че ще ходя?

Хъмъл не се впусна в подробности, не и пред младия си детектив.

— Както вече предложих — каза той, — да идем в кабинета ми.

ГЛАВА 38

Държанието на Хъмъл след затварянето на вратата на кабинета му накара Сара да си помисли, че коментарът му за заминаването ѝ до час може да е бил шега. Или пък човекът страдаше от загуба на краткосрочната памет. Е, определено беше объркана... но и любопитна.

Хъмъл не даде никакви обяснения. Вместо това се насочи право към една кантонерка зад бюрото си, отвори я и взе чифт ръкавици за еднократна употреба и плик за улики, в който беше екземплярът с меки корици на „Одисей“.

— Предполагам, че първо ще искате да видите това — каза той.

Сара сложи ръкавиците и прехвърли страниците на книгата. Оказа се, че всичко е точно така, както ѝ бяха казали — екземпляр от библиотека без подчертани текстове, пъхнати бележки, нито това, с което беше започнал Дризън — „листове с прегънати ъгълчета“.

Хъмъл се облегна на стола зад бюрото и склочи ръце зад главата си.

— Помня, че трябваше да я чета в колежа — сподели. — Едва проумях дори помощните анализи на книгата.

— Разбирам ви — отговори Сара. — Определено не е леко плажно четиво, нали?

— Въпреки това съм почти сигурен в едно.

— Какво е то?

— Не е принадлежала на жертвата.

— Добре. Защо сте толкова сигурен?

— Защото познавах Джон О'Хара — каза той. — Каква беше приказката? Мъжете искаха да са на негово място, момичетата искаха да са с него? Той беше дяволски добро момче. Но определено не можеше да бъде наречен... — Хъмъл направи пауза в търсене на точния или може би по-уважителен израз. — Да кажем, че единственото, което съм го виждал да чете, беше ресторантско меню.

— За всичко си има пръв път.

— Не и с книга от деветстотин страници, бъкаци от ирландски диалект, несмилаема като претцел — възрази той. — Джон не беше почитател на Джеймс Джойс. Не беше почитател дори на Стивън Кинг, по дяволите.

Сара кимна. Имаше логика.

И тя като Хъмъл беше чела „Одисей“ в колежа. Това беше преди повече от десет години. Тази сутрин я беше заредила в своя киндъл и беше започнала да я чете отново след излитането. Някъде над Канзас се беше предала и беше предпочела айпода си.

Не можа ли убиецът да си послужи с последния роман на Патриша Корнуел?

— Ако предположим, че убиецът е оставил книгата, имате ли някакви догадки какво може да означава? — попита Хъмъл.

— Още не. А вие?

Той се усмихна.

— Интересно е, че питате. Струва ми се, че да.

ГЛАВА 39

Хъмъл не беше забравил за коментара, който беше направил пред кабинета си. Просто сервираше масата, преди да го поднесе.

— Всеки голям град в страната докладва за престъпленията, извършени в него, в ПЗОП — започна той. — Същото се отнася и за почти всички малки градчета. Но има изключения, нали?

— Да — съгласи се Сара. — Това обикновено се дължи на факта, че нямат какво да докладват, престъпността е съвсем ниска или изобщо не съществува. Това е добре.

— Дори ако, да кажем, в някое от тези градчета се извърши убийство, на полицията може и да не ѝ хрумне да съобщи за него в ПЗОП. Поне не веднага.

— Убедена съм, че е имало такива случаи — съгласи се тя. — Вероятно неведнъж.

— И аз си мислех същото — продължи Хъмъл. — Но разбира се, как можем да бъдем сигурни? Единственият начин е всеки малък град да бъде наблюдаван през цялото време.

— Оттам произтичаше и първоначалната идея при създаването на ПЗОП, за да не се налага това. И все пак, както споменахте, винаги има престъпления, които се промъкват през пукнатините.

— Освен ако не знаеш къде точно да търсиш — добави той и посочи към „Одисей“.

Сара не го разбра.

— Какво искате да кажете?

— Някога били ли сте в Блум, Уисконсин?

Сега ѝ се изясни. Главният герой в книгата се казваше Леополд Блум.

— А там живее ли някой с име Джон О'Хара? В Блум?

— Да, но може мястото да не е избрано според персонаж — каза той. — Какво ще кажете за Джойс, Вашингтон?

— Наистина ли има такъв град?

— Да, и в интерес на истината там живеят двама души, които се казват Джон О'Хара.

Сара закима и се замисли за това.

— Убиецът решава при третата си жертва в трети различен град да ни подхвърли следа към следващото място, където ще убие.

— А може вече да го е направил — добави Хъмъл. — Има малки градчета.

— Като например... Дъблин, Охайо.

Хъмъл посочи към нея, сякаш беше водещ на телевизионна игра, а тя беше познала верния отговор.

— Точно така — потвърди той. — Приемливо голям град; те докладват всичко в ПЗОП. Все пак имаме списък на трима души с име Джон О'Хара, така че проведох няколко телефонни разговора.

— Почакайте... вече сте се обадили?

— Да.

— Не сте използвали...

Хъмъл вдигна ръце развеселен.

— Не се тревожете, не съм питал дали имат мъртви Джон О'Хара. Просто дали има убийства през последните двацет и четири часа.

— Имало ли е?

— Не. Нито в Дъблин, нито в Джойс или Блум.

Сара погледна Хъмъл и си отдъхна. Теорията му беше получила отличен за въображение, но слаб за краен резултат. Защо ми казва всичко това? Трябва да има причина. Надявам се да е основателна.

— Ами други градове? — попита тя. Знаеше, че жената на Блум от романа се казваше Моли. — Има ли например Моли, Небраска? Или Моли, Уайоминг?

— Не, но има Блумфийлд, Ню Мексико — отвърна той.

Сара се намръщи.

— Не мислите ли, че е доста далече?

— Да, беше просто вероятност. Но там живее един Джон О'Хара, затова се обадох и разговарях с Купър Милуд, началника на полицията. Оказа се, че в градчето им не е имало убийство от седемнайсет години. Но после добави, че е куриозно, дето съм се обадил да питам.

— Куриозно?

— Определено не в смисъл на смешно — поясни Хъмъл. — Началник Милуд сподели, че тъкмо бил говорил с братовчед си, шериф на Кандъл Лейк, близко градче. Там не било извършвано убийство от

повече от двадесет и една години. И какво се случило тази сутрин?
Получили сигнал за изчезнал човек.

Сара се изправи на стола си.

— Вие се шегувате.

— Що за рядко съвпадение, а? Никой не е виждал Джон О'Хара,
жител на Кандъл Лейк, през последните двадесет и четири часа.

Хъмъл беше прав. Сара само минаваше оттук. Първото правило
за залавяне на сериен убиец? Винаги бъди там, където е най-топлият
труп.

Довиждане, Парк Сити. Здравей, Кандъл Лейк.

Почитания към второто правило за залавяне на серийни убийци.

Ако изобщо е възможно, извади късмет.

ГЛАВА 40

Изход В20, забутан в ъгъла на терминал „Делта“ на летище „Кенеди“, беше претъпкан до краен предел с кандидат-туристи, всички те чакаха — и чакаха, и чакаха — полета си за Рим, който беше отменен за след два часа, а после за след още един този неделен следобед.

Започваше да се усеща нервност.

Междувременно батериите вече се изтощаваха. Нищо чудно, че всички контакти в зоната за безплатно зареждане в ъгъла бяха заети и от тях стърчаха безброй подобни на спагети кабели за телефони и MP3 плейъри.

Някакъв самонадеян кретен си беше донесъл дори разклонител с допълнителни изводи за още пет айпода, по един за всеки член на семейството.

Единствените двама души, не особено разтревожени наглед от закъснението на полета, бяха младоженците Скот и Анабел Пиърс, които си гукаха на масичка пред „Старбъкс“ съвсем близо до изхода.

Двамата горещи почитатели на кофеина всъщност се бяха запознали именно в „Старбъкс“. Онзи на Източна 57-а улица между Лексингтън и Парк Авеню в Манхатън — да не го сбъркате със „Старбъкс“, разположен диагонално от северната страна на улицата.

Вместо своето голямо чай лате с двойна пяна Анабел беше взела по грешка голямото горещо капучино с обезмаслено мляко на Скот.

— Ще опитам твоето, ако и ти опиташ моето — каза Скот.

Анабел се усмихна и дори лекичко се изчерви.

— Дадено.

Беше любов от първа глътка и след няколко минути вече си бяха разменили телефонните номера. Това беше почти две години преди деня, в който си размениха брачни клетви.

И ето ги сега, млади и блажено влюбени, в очакване да заминат на медения си месец в Рим. Кого го бе грижа, че полетът закъснява? От какво значение бяха няколко часа?

— Нека ги видим още веднъж! — възторжено предложи Анабел, която още сияеше след церемонията и приема, състоял се в Ботаническата градина в Ню Йорк. — Започни от началото.

Бяха получили цял куп подаръци, много от които невероятно скъпи, благодарение на заможните си родители, но засега най-прекрасният от всички им се виждаше малък дигитален фотоапарат. На всичкото отгоре беше използван.

О, но как само беше използван.

Кумът на Скот, Фил Бърнам — съкратено Фил Би, — беше направил осветяването на фотоапарата „Канон“, като изщрака с него снимки по време на цялата сватба. Предаде го на Скот и Анабел веднага след приема, щом се качиха в лимузината. Дяволски хитро.

А и навреме. Официалният фотограф на сватбата щеше да достави луксозните им черно-бели снимки, подредени в подходящ албум с копринени корици, чак след седмици. Скот и Анабел се бяха сгушили пред седем и половина сантиметровия екран на „Канона“ и изживяваха големия си ден отново и отново.

До момента, в който изведнъж всичко се разхвърча. Масата им, бордните им карти, кафетата им. Всичко се сгромоляса с трясък на земята.

— О, господи! — възкликна непохватното създание, което се беше спънало в куфара на колелца, подпрян на съседния стол. — Съжалявам.

— Не се притеснявайте — каза Скот и вдигна масата, а Анабел огледа панталона си за петна.

— О, вижте, кафетата ви са се разлели — продължи злосторникът. — Моля ви, позволете да ви купя нови.

— Всичко е наред, не се притеснявайте — заговори успокоително Скот, който имаше слаба прилика с Колин Ханкс, сина на Том Ханкс.

— Не, настоявам. Това е най-малкото, което мога да направя.

Скот и Анабел се спогледаха, сякаш се питаха един друг: как да постъпим? Приятелите им смятаха, че една от най-милите черти в тях като двойка е умението им да проведат цял разговор без думи.

Скот вдигна вежда. Анабел стисна устни. И двамата кимнаха едновременно.

— Добре, щом настоявате — любезно каза Скот. — Благодаря ви.

— Не, аз ви благодаря. Само ми кажете какво пиете.

Скот го направи в пълно неведение, че на него и прекрасната му младоженка им предстоеше да научат един от най-ценните уроци в живота.

Никога не допускай сериен убиец да ти купува кафе.

ГЛАВА 41

— Ето ги съвсем новичките... лате с двойна пяна и голямо горещо капучино с обезмаслено мляко — чу се глас отзад. Скот и Анабел проведоха диалог с очи на тема как толкова непохватен човек може да се окаже неочаквано мил. — Само да ви попитам как го пиете, като е толкова горещо?

— Предполагам, че имам висок праг на болка — отговори шеговито Скот, щом взе подаденото му капучино.

Сякаш за да докаже твърдението си, незабавно отпи глътка и се усмихна.

О, каква ирония.

Човекът му отвърна също с усмивка — широка, много широка, — а след това последва въпрос към Анабел:

— А как е вашето, пяната достатъчно ли е?

— Да видим — каза тя, вдигна капачето на своето лате и допря чашата до устните си. Веднага вдигна палец. — Много пяна.

— Сигурна ли си, мила? — подхвърли Скот.

Анабел имаше сладки мустачки от пяната. Приличаше на модел от рекламната кампания „Изпихте ли млякото си?“.

— Извинете ме за секунда — промърмори Скот.

Бързо се наведе към Анабел и целуна мустачките над устната ѝ. Тя се изчерви, а той се разсмя, при което последва коментар:

— Така си и мислех. Вие двамата сте младоженци, нали? Имам такова усещане. Познах ли?

— Абсолютно — отвърна Скот. — Оженихме се снощи.

— И ако имаме късмет, ще заминем на меден месец преди първата си годишнина — допълни Анабел с иронична усмивка.

— Вие с този полет ли сте? — попита Скот. — В Рим ли отивате?

— Да — гласеше наглата лъжа. — Ако изобщо...

— Чакайте — каза Анабел и вдигна глава към изхода. — Не мога да повярвам. Като че започват да повикват пътниците.

Напълно вярно, полет Делта 6589 за Рим най-сетне щеше да се състои.

— Предполагам, че ще ви видя на борда — каза непознатото лице. — Преди това трябва да си купя дъвка заради ушите. Ужасно ми заглъхват по време на полет.

— Разбирам ви, и при мен е така — отговори Скот. — Още веднъж благодаря за кафето.

— Удоволствието беше мое. — Наистина. Изцяло мое.

Скот и Анабел грабнаха ръчния си багаж и кафетата и се насочиха към края на опашката, за да се качат на самолета. След още няколко глътки Скот присви очи. Анабел сбърчи нос. И двамата се изплезиха.

— Знам — каза Скот, свел поглед към горещото си капучино с обезмаслено мляко. — И твоето има странен вкус, нали?

— В началото не беше така. Или може да не съм усетила заради многото пяна. Сега обаче...

— Нека просто да ги хвърлим.

— Не можем. — Анабел погледна през рамо. Тя винаги се отнасяше много внимателно към маниерите и етикета като добре възпитана млада дама. — Не тук.

Скот разбра. Обърна се и видя познатата отпреди малко личност пред павилион на „Хъдсън Нюз“ да разопакова дъвка.

— Ще се отървем от тях в самолета — прошепна той.

— Добра идея — пошушна Анабел в отговор.

— Последно повикване за полет 6589 за Рим — прокълтя съобщение откъм изхода.

Анабел хвана под ръка Скот.

— Кое е първото нещо, което ще направим, щом стигнем? — попита тя.

— Искаш да кажеш, след като изпробваме леглото?

Тя закачливо го смушка в ребрата.

— Да, след това.

— Не знам, може да изпробваме Колизеума.

Анабел се канеше отново да го сръчка, но вместо това изведнъж се разпищя. Скот се беше превил и повръщаше обилно. Беше като сцена от „Екзорсистът“. Единствената разлика беше, че повръщаното не беше зелено като грахова супа, а яркочервено. Изхвърляше собствената си кръв, литри кръв.

— Миличък, какво...

Анабел не успя да довърши, а тупна на колене с белия си седем осми панталон в собственото си повръщано.

Спогледаха се безпомощно. Не говореха. Не можеха да говорят. Умираха. И то много бързо. Невероятно бързо.

Докато с усилие поемаше сетния си дъх, Скот се извърна и последното, което видя, бяха злорадо усмихнати очи, ръка, която смачка станиола на дъвка „Джуси фрут“ и после помахна на младоженците от полет 6589.

Е, помага ли ти сега високият праг на болка, приятел?

Ариведерчи!

ГЛАВА 42

— Виж кой е тук — възкликна доктор Клайн, щом влязох в кабинета му в центъра на Манхатън. — Ти си жив.

Не че някога ме беше мислил за мъртъв. Че защо да съм мъртъв? Това беше неговият начин да ме жегне заради отсъствието ми на последния ни сеанс, подобно на някогашния ми треньор по футбол в гимназията, който не пропускаше да подхвърли: „Много мило от ваша страна да ни удостоите с присъствието си, господин О’Хара!“, дори ако съм закъснял само секунда-две.

Разликата беше в това, че Клайн нямаше да ми изръмжа: „Лягай да направиш дващест лицеви опори!“. Поне се надявах това да не е следващата му реплика.

— Разговаряли сте с Франк Уолш, нали? — попитах и се настаних срещу него на „кушетката“.

Началникът ми в Бюрото сега бе поел ролята на моя майка. Чувствах се като хлапе в детската градина с бележка, закачена на якето му. „Драги доктор Клайн, моля да извините малкия Джони за отсъствието му от последния психоаналитичен сеанс, тъй като се опитваше да залови злодей в Търкс и Кайкос.“

— Да, Уолш ме информира за взаимоотношенията ти с Уорнър Бреслоу — потвърди Клайн. — А след това ми поръча да забравя всичко, което съм чул от него.

Типично за Франк Уолш.

— ФБР не се занимава официално със случая — поясних. — Затова е казал така.

— Разбирам и няма проблем. Тази стая е по-добра и от Вегас. Каквото стане тук, официално и законно си остава тук.

— С едно съществено изключение.

Клайн се усмихна.

— Прав си, абсолютно си прав. Стига да не ми довериш, че възнамеряваш да убиеш някого.

Този тип беше майстор на плавната смяна на теми.

— Ще ви улесня — казах. — Франк беше прав. От момента, в който се заех с каузата на Бреслоу, изобщо не съм се сещал за Стивън Макмилън. Нито веднъж. Честно.

— Това е добре — отговори той.

Беше добре. Не означаваше, че съм престанал да искам да убия онзи негодник заради това, което причини на семейството ми. Означаваше само, че не мислех по цял ден и цяла нощ как да го направя.

Малки крачки, О'Хара. Малки крачки.

Забелязах, че за разлика от първия ни сеанс този път Клайн имаше бележник. Записваше си нещо.

— Може ли да попитам какво пишете?

— Разбира се — отговори той. — Отбелязвах си нещо, което каза току-що. По-скоро определена дума.

— Коя?

— Описа работата си по случая с убийството на Итън Бреслоу и младоженката му като кауза. Това ми се струва интересно.

Дори не си давах сметка, че съм го казал.

— Това има ли някакъв подтекст според теориите на Фройд?

Клайн се изкикоти.

— Фройд е бил пияница и сериен женкар, измъчван от Едиповия комплекс.

Да, но как го оценяваш ти, докторе?

— Добре, да не намесваме Зигмунд — предложих. — Какво толкова има в това, че съм казал „кауза“?

— Насочва към мотивацията ти — обясни той. — Защо практикуваш точно тази професия и каква роля играе тя в личния ти живот.

Е как да не проявиш скептицизъм.

— И всичко това само от една дума?

— Каузите са нещо лично, Джон. Ако приемаш всеки случай лично, какво ще се случи, когато нещо действително е лично, както подходът към човека, отговорен за смъртта на съпругата ти?

— Накрая ще се озова тук при вас, ето какво ще се случи — отговорих и скръстих ръце. — Разбирам накъде биете, но може би точно това ме прави добър в работата, която върша. Приемам нещата лично.

Той се наведе напред и закова поглед право в очите ми.

— Но няма да си от полза за никого, ако останеш без работа. Или още по-лошо, ако идеш зад решетките.

Хм.

Мразя хората да казват „туш“ при отбелязване на точка, но ако имаше момент, когато това би било уместно, беше точно този. Всъщност Клайн не ме светваше за нещо, което да не знам дълбоко в себе си. Просто го изваждаше на повърхността по начин, по който аз никога не бих могъл или пожелал.

Изведнъж сякаш вече не гледах към Клайн. Може и да се бях извърнал към него, но всъщност виждах момчетата си. Колко много се нуждаеха от мен.

И колко егоистичен съм бил.

Не бяха ли преживели вече твърде много? Толкова ли съм бил сляп? Толкова глупав?

Дотам бях обсебен от копнежа да отмъстя за смъртта на майка им, че бях пренебрегнал прославата на живота ѝ — нашия живот — със синовете ни. Каква огромна, гигантска, колосална грешка.

— Докторе, имате ли нещо против днес да съкратим сеанса? — попитах.

Очаквах той да се изненада, може би дори леко да се подразни. След като бях пропуснал предишната ни среща, сега се опитвах да се измъкна от тази. Та аз едва се бях настанил.

Ала Клайн само се усмихна. Той умееше да разпознава прогреса.
— Върви и направи каквото е нужно — каза.

ГЛАВА 43

Едуард Барлис, директор на лагера „Уайлдърлок“, ме погледна, сякаш бях пришълец от Марс. Не, по-лошо. Погледна ме, сякаш бях родителят адски досадник.

След тричасово шофиране директно от Манхатън бях нахълтал без покана в наситения му с аромат на бор мъничък кабинет в петдесетакровия лагерен комплекс в Грейт Барингтън, Масачусетс. Споменах ли за пристигането без предизвестие?

— Господин О'Хара, какво правите тук? — попита той.

— Тук съм, за да видя децата си.

— Но денят за родителски посещения е чак другата седмица.

Бях наясно с това. Бях наясно и с факта, че нарушавам правилата на лагера „Уайлдърлок“, а също така, че Едуард Барлис и колегите му „уайлдърлокчани“ вземаха много присърце създадения от тях ред. В допълнение към забраната за използване на електронни пособия — забрана, която напълно подкрепях — на децата не беше разрешено да се обаждат у дома, преди да изминат десет дни от четириседмичния им престой. Това беше от правилата, които приемах неохотно.

— Знам, че не е ден за посещения, и съжалявам — обясних. — Ала случаят е неотложен. Трябва да ги видя.

— За спешен семеен въпрос ли става дума? Да не би някой да е умрял? — попита той.

— Не, никой не е умрял.

— И въпреки това е неотложно?

— Би могло да се каже.

— Свързано ли е със здравето?

Той се взираше в мен и чакаше да му отговоря. Аз също го погледнах, образ в червена карирана риза и спортни шорти, който се чудеше колко ли дълго ще продължи малката му игричка с двайсет въпроса. Само един поглед към подредения кабинет — спретнато класираните му папки, кабарчетата, забодени в идеална редица на информационната дъска — подсказваше мигом, че Барлис е човек, който се гордее изключително много със своята организираност. Като

неканен гост бях също толкова желан, колкото дървеница в някое от бунгалата му.

Изчакай да чуеш останалото, приятел. Стегни се!

Щом не му харесваше, че съм дошъл да видя Макс и Джон Джуниър, определено нямаше да му хареса какво бях замислил.

Майната му на тактичното шикалкавене. Изтърсих всичко на един дъх.

— Какво искате да направите? — попита той.

Беше напълно смаян. Сякаш бях казал на някое хлапе, че дядо Коледа, Великденският заек и Феята на зъбките не съществуват, докато яде от лакомствата, събрани на Хелоуин.

— Приемете това като кратка екскурзия — обясних. — Обещавам да ги върна след два часа.

— Господин О'Хара, боя се...

Прекъснах го. Налагаше се. Барлис беше точно от хората, на които бихте поверили децата си... до определена степен. И все пак той беше директор на лагера, а не диктатор на лагера, а аз не бях изминал целия път дотук само за да се обърна и да си тръгна. Отчаяни времена, отчаяни мерки. Беше настанал моментът да поразмести кабарчетата си.

— Боите се? Не се бойте, Ед — заговорих. — Фактът, че идвам направо от психоаналитика, който началникът ми във ФБР настоява да посещавам, защото се опасява, че може да изляза извън контрол, по никакъв начин не бива да ви смуцава. А дори и да ви смуцава, успокойте се, защото ми отнеха огнестрелното оръжие — поне това, за което Бюрото знае. Сега може ли някой да доведе синовете ми?

Горкият човечец. Бавно посегна към едно уоки-токи, обади се на двама от възпитателите и им съобщи, че трябва да открият Макс и Джон Джуниър. През цялото време не ме изпускаше от поглед и следеше за някое неочаквано движение от моя страна.

Две минути по-късно момчетата влязоха през вратата. Имаха тен и бяха толкова сладки с шортите и тениските си, драскотините по коленете и мръсотията по вратовете и лактите си. Изглеждаха и миришеха точно на... ами... на лагер.

Лицето на Макс светна; беше въодушевен, че ме вижда. Джей Джей ли? Не чак толкова. И той ми зададе същия въпрос като директор Барлис.

— Тате, какво правиш тук?

— Трябва да ви заведе на едно място, момчета, налага се да го видите.

— Точно сега ли?

— Да, точно сега. Няма да отнеме много време, обещавам. Ще ви върна обратно преди вечеря.

Джей Джей ме погледна по начин, по който може да те гледа само тринайсетгодишно момче, засрамено от роднинската си връзка с теб.

— Ти луд ли си? — осведоми се.

— Не — отговорих. — Аз съм ти баща. Сега да вървим.

ГЛАВА 44

След десетминутно пътуване момчетата най-сетне развяха белия флаг и взеха да разпитват къде ги вода. Вероятно съм звучал като развален грамофон.

— Ще ви обясня, щом стигнем — повтарях.

След двайсет минути вече бяхме там.

— Хотел? Водиш ни в хотел? — проплака Джей Джей, щом зърна табелата пред пансион „Поетите“ в градчето Ленъкс, Масачусетс.

— Първо, това не е хотел. Пансион е — обясних спокойно, като сочех величествената викторианска постройка с оръдейна кула и веранда, опасваща я от всички страни. — Второ, да, точно тук ви вода.

— Нали каза, че ще сме обратно в лагера за вечеря — протестира намръщено Макс. — Тази вечер ще има пица пеперони, любимата ми.

— Не се безпокой, няма да спим тук.

Превключих на позиция за паркиране и се обърнах към задната седалка. Изглеждаха някак унили. Определено не бяха ентузиазирани.

— Просто ми имайте доверие, момчета. Можете ли? Ако обичате.

Затътриха крака след мен и им казах да ме почакаат, докато поговоря със собственика, Милтън, който седеше на регистратурата.

— Свободна е — отговори Милтън на първия ми въпрос, а след това: — Заповядайте — на втория.

Истинско гостоприемство. Милтън беше точно толкова любезен, колкото и първия път, когато го срещнах... преди петнайсет години.

— Да вървим, момчета — подканих ги, след като взех ключа.

Да, истински ключ. Не магнитна карта или тревожна червена лампичка след седмия опит.

Изкачихме три стълбищни рамена до последния етаж и стаята „Робърт Фрост“. Пътеките по коридорите бяха протрити, боята се лющеше и на места се забелязваше мухъл, но усещането беше по-скоро за уют, отколкото за вехто. Точно както го помнех.

— Бил ли си тук преди, тате? — попита Макс, леко задъхан, докато се опитваше да следва темпото ни, моето и на големия му брат.

— Да — отговорих, отключих вратата и влязохме. — Веднъж.

Джон Джуниър на мига огледа леглото с четири вертикални колони и кадифените завеси, абсолютна противоположност на бунгалото му в лагера.

— И отново, защо сме тук? — простена той.

— Защото ви дължа нещо, момчета — казах. — И то започва тук.

ГЛАВА 45

Стърчахме наред стаята между леглото и огромната камина с рафт от черешово дърво. Макс и Джон Джуниър стояха рамо до рамо и се вираха в мен. Точно в този миг виждах всеки от тях като бебе в прегръдката на Сюзан.

Поех дълбоко въздух и издишах.

— Когато майка ви умря, престанах да ви говоря за нея, момчета — рекох аз. — Казах си, че ако го правя, тя ще ви липсва повече. Това беше грешка. Всъщност аз се боях, че така още повече ще ми липсва. Сега осъзнавам, че дори след като вече я няма, тя пак си е ваша майка и винаги ще бъде. Нищо не може да промени това. Ето защо, като не говоря за нея и не споделям с вас историите и спомените от връзката ни, лишавам ви от нещо много важно. Вече не искам да бъде така. Точно затова сме тук.

Макс ме погледна озадачен. Знаех, че това е малко в повече за десетгодишно момче, но той нямаше вечно да е на десет.

— Не разбирам, тате — избъбри той.

Джон Джуниър го побутна с рамо.

— Казва, че е идвал тук с мама.

Усмяхнах се, спомените ме заляха.

— Преди петнайсет години навън беше натрупало близо две педи сняг, а ние с майка ви седяхме пред камината с бутилка шампанско — казах. — Тогава предприех най-умната постъпка през живота си. Направих й предложение.

— Сериозно ли? Точно в тази стая? — удиви се Макс.

— Да, сериозно — потвърдих. — В интерес на истината, мога да го докажа. — Приближих се до гардероба, точно до скрина, и отворих една от вратичките. — Елате, момчета.

Те се приближиха и погледнаха. Там имаше само няколко празни закачалки.

— Празен е — каза Джон Джуниър.

— Ти така си мислиш. — Хванах Макс и го вдигнах на раменете си. — Виждаш ли последната дъска на тавана? — попитах. — Натисни

я.

Макс протегна ръка към най-вътрешната дъска в дъното на гардероба.

— Хей, леле — възкликна той, щом тя поддаде под малките му пръстчета.

— Сега бръкни от лявата страна — инструктирах го.

Той започна да опипва.

— Тук няма нищо — твърде бързо се предаде. — Какво търся?

— Продължавай — настоях. — Малко е, но съм сигурен, че още е там.

Едва бях изрекъл това и той напипа златната жила.

— Хванах го — извика развълнуван.

Пуснах Макс на пода. Той се обърна и разтвори шепа. Ако не броим пласта прахоляк, изглеждаше точно така, както я бях оставил преди петнайсет години. Тапата от шампанското, което бяхме изпили със Сюзан онази вечер.

Джон Джуниър се наведе, за да погледне по-отблизо. Не каза нищо.

— Можете ли да го прочетете, момчета?

Макс хвана тапата между палеца и показалеца си и я завъртя бавно, за да види датата. „Четиринайсети януари 1998 г., бях написал с черен маркер, а след това: Тя каза да!“

Тогавя Макс забеляза това, което беше написала Сюзан.

— Това почеркът на мама ли е? — попита.

Кимнах.

— „Здравейте, деца!“ — прочете на глас.

Зяпна, не можеше да повярва.

— Идеята да доведем децата си тук беше нейна — казах. — Мислеше, че ще е страхотно да ви покажем това.

Обърнах се към Джон Джуниър, който още не беше промълвил и дума. Сега не можеше. Беше прекалено зает да се преструва, че онова, което се търкулна от дясното му око, не беше сълза. Избърса я толкова бързо, че я видях само аз, не и малкият му брат.

Без да казвам нищо, протегнах ръка да го прегърна и стиснах силно. Той ме стисна още по-силно. За пръв път.

— Е, какво ще правим с това, тате? — попита Макс. — Може ли да си го запазим?

Не бях се замислял за това.

— Разбира се — отговорих. — Вие ще го пазите, момчета, нали?

— А може и да го върнем обратно — предложи тихо Джон Джуниър. — Там, където е било досега.

Обърнах се към Макс, който изпитваше някакво колебание. Хапеше долната си устна.

— Може би идеята на брат ти е добра — казах. — Има нещо успокояващо в това да знаем, че тапата ще си е тук. Като хубав спомен, който ще остане завинаги.

Наблюдавах как лицето на Макс изведнъж светва. Сега беше мой ред да заплача.

— Да — съгласи се той. — Точно като мама, нали?

ГЛАВА 46

Спазих думата си и върнах Макс и брат му обратно в лагера навреме за вечерята с пица пеперони. Да бях си взел и аз едно парче. На по-малко от половината път до дома вече озверявах от глад. Кой би могъл да предположи, че този катарзис ще ми отвори такъв апетит.

Слюноотделянето съвпадна с една закусвалня на Таконик Стейт Паркуей на име „Божествена вечеря“. На прозореца имаше ръчно направен надпис, който гласеше: „ПРИЕМАМЕ И ГРЕШНИЦИ!“. Хубава закачка.

Настаних се на едно от тапицираните със син винил високи столчета на бара и си поръчах специалитет „Липитор“: чийзбургер с бекон, пържени картопки и супергъст млечен шейк.

— Пристигат веднага — заяви обръгналата сервитьорка, чиято руса перука, меко казано, имаше нужда от подръпване наляво.

Тя се отдалечи, а аз извадих мобилния телефон, за да проверя пощата си. Нищо спешно. Стига да не броим чичото, който очевидно съм имал в Нигерия и който е починал, завещавайки ми трийсет и пет милиона долара.

Тъкмо се канех да пъкна телефона обратно в джоба си, и той иззвъня в ръцете ми. Не се изписа име, но разпознах номера. Това беше полицейският началник Елдридж от Търкс и Кайкос.

— Здравей, Джо — казах.

Вече си говорехме на малко име. Той дори ме беше нарекъл Джони при последния ни разговор. Точно тогава го попитах дали може да разбере колко китайски паспорта са били засечени на влизане в страната през последните две седмици.

Вече имаше резултат.

— Седем — съобщи Елдридж.

По света има милиард китайци, а само седем от тях са пътували до Търкс и Кайкос. Това звучеше доста странно.

— Някой да се е отбивал при теб? — попитах.

— Как го казваше вашата Сара Пейлин? „А не бе!“

Сред китайците имаше три двойки — общо шест души, — които бяха пристигнали в три различни дни, обясни той. Всяка от тях беше записала в декларацията си хотела, в който действително беше отседнала. Той беше проверил това.

— Не че е задължително убиецът да е отседнал в същия курорт като Итън и Абигейл Бреслоу — призна. — И все пак познай кой е бил там.

Точно така. Състезател номер седем.

— Кой е той? — попитах.

— Казва се Хуан Ли — отговори Елдридж. — Регистрирал се е в Губернаторския клуб два дни преди убийствата.

— Кога е напуснал?

— Два дни по-късно.

— Знаем ли още нещо? — попитах.

— Всъщност не. Служителят при басейна си спомня, че го е видял, но засега това е всичко. Ще трябва да поразпитам извън комплекса, нали разбираш.

— Аз ще се опитам да изровя нещо за този тип оттук.

— Да се надяваме успехът ти да е по-голям от моя — отвърна той. — Предполагам, разбира се, че дестинацията за медения месец на Бреслоу е била публично достояние, нали?

Не отговорих. Всъщност едва успях да го чуя. Гласът му звучеше като на възрастния в анимацията „Фъстъци“.

— Джон? — попита той. — Там ли си?

Да, бях там. Но с периферното си зрение мярнах нещо, което изведнъж ме накара да осъзная, че трябва да съм другаде.

— Джо, ще ти се обадя по-късно — казах.

— Всичко наред ли е?

— Не съм сигурен.

ГЛАВА 47

Съдебният лекар дори не вдигна поглед от обяда си.

— Вие сте приятел на Лари, нали? — попита ме той.

Истината беше, че хабер си нямах за Лари, но познавах жената от Отдела за борба с тероризма, която работеше с Лари в администрацията на пристанището на Ню Йорк, чийто пък брат от лабораторията по криминалистика в полицейското управление на Ню Йорк бил приятел с човека от Съдебна медицина в Куинс, седнал в момента пред мен с диетична прасковена напитка в едната си ръка и до половината изяден сандвич и ръжен хляб с шунка в другата.

Това си беше услуга на шеста степен за О'Хара.

Всичко започна с две думи, които видях на телевизора, закачен над бара в „Божествена вечеря“.

Репортер на CNN стоеше пред летище „Кенеди“. Звукът беше изключен, но имаше заглавие с големи бели букви, което крещеше, поне за мен. „МЪРТВИ МЛАДОЖЕНЦИ“.

В мига, в който затворих телефона след разговора с Джо, започнах да звъня на стари колеги от Полицейско управление Ню Йорк. Имах нужда от подробности. Имах нужда от достъп.

Може смъртта на тази новобрачна двойка така скоро след кончината на Бреслоу да беше съвпадение, но щом научих страшните подробности за случилото се на терминал „Делта“, бързо си промених мнението.

Трудната част беше да стигна до потвърждение. Бързо.

Абсолютно незаинтересованият съдебен лекар — официално заместник-началник на Съдебна медицина — най-сетне вдигна поглед към мен в претъпкания си кабинет в Куинс. Името му беше доктор Димитри Папендзикас и беше грък с типичен нюйоркски манталитет.

— Е, не ме бъркай с шибания Супермен — предупреди ме той.

Да, а пък аз не съм Зеления стършел. Това го уточнихме, караме нататък.

— Колко бързо? — попитах. — Единствено това ме интересува.

Колко бързо можеше да направи тест, за да установи дали в телата на двойката от летището има циклозарин.

— Утре следобед — отговори той.

— Какво ще кажеш за тази вечер?

Какво ще кажеш да вървиш на майната си? — казваше изражението му.

Или по-точно близка по значение, но по-мръсна фраза.

— Добре, добре... нека да е утре сутринта — склоних, като че аз му правех услугата.

Димитри отхапа от сандвича си с шунка и заклати замислено глава.

— Добре, утре сутрин — съгласи се той. — Само не бъди от онези, които ми се обаждат след няколко часа, за да проверят как върви. Това наистина ми губи времето.

— Да, тези и аз ги мразя — запригласях. — Пълни кретени.

Боже, добре, че ме предупреди. Със сигурност щях да му се обадя. Красиво щеше да се получи, няма що, О'Хара. Като пръдня в претъпкан асансьор.

Не, следващата сутрин беше добре. Не беше нужно да го притискам. Освен това по-важно от „кога“ беше „кой“. Кой друг би могъл да знае, че ми прави тази услуга. Надявах се, че никой.

— Това си остава между нас, нали? — попитах за по-сигурно.

— Както би казал Тайгър Удс — изстреля той.

Разсмях се, докато аз се чудех дали да го приема като да, или като не. Накрая ме увери, че няма за какво да се тревожа. Никой нямало да узнае.

— Благодаря — казах.

— Нямаш грижи. Всеки приятел на Лари е и мой приятел. — После Димитри взе, че ми намигна. — Ако изобщо някога срещнеш Лари, можеш да му предадеш, че тъй съм казал.

ГЛАВА 48

Бързай и чакай.

До голяма степен се чувствах точно така, когато се върнах у дома в Ривърсайд, за да бездействам цяла нощ, а следващият ми ход беше в ръцете на гръцкия съдебен лекар, любител на сандвичи с шунка, който не обичаше да го пришпорват.

Междувременно дължах на Уорнър Бреслоу опресняване на информацията. Набрах номера в офиса му, но секретарката ми каза, че е излязъл.

— Нека ви прехвърля към мобилния му телефон — бързо добави тя.

Очевидно присъствах в краткия му списък.

— Какво откри? — попита той на мига.

Нямаше дружески приказки за увод. Нямаше дори „здравей“, по дяволите.

Новините ми покриваха всичките ми сведения за онова, което наричах „китайската ни перспектива“, включително, че очаквах пълен доклад за миналото на притежателя на китайския паспорт, отседнал в Губернаторския клуб.

Онова, за което не обелих и дума, беше пътуването ми до патологията в Куинс и възможната връзка — или липсата на такава — между убийството на Итън и Абигейл и смъртта на онези младоженци на летището. Нямаше смисъл да се впускам в това, докато не получа потвърждение на подозренията си за циклозарина.

— Сигурен ли си, че не искаш да се обадя на приятелите си в посолството ни в Пекин? — попита Бреслоу. — Например да ускоря получаването на онзи доклад?

Нетърпението в тона му не ми допадна особено, тъй като не отговаряше на основната концепция на чакането, нещо, в което милиардерите не са никак добри. Единствената ми цел беше да изясня какво точно очаква той.

— С цялото ми уважение към приятелите ви в посолството — заговорих, — проверката на миналото, която очаквам, не се движи по

обичайните канали.

Това не беше опит за коварство от моя страна, но понякога колкото по-неясно, толкова по-добре. Особено с човек като Бреслоу.

— Съгласен съм — отговори той. — Обади ми се веднага щом научиш още нещо.

— Непременно.

Затворих телефона, извадих бира от хладилника и бързо прегледах пощата, която бях прибрал. Нямаше втора пратка с Библия или някакъв друг мистериозен пакет.

Всъщност имаше само сметки и брошури, единствената истинска поща беше пощенска картичка от Маршал и Джуди, които бяха заминали на средиземноморски круиз. Отпред имаше изглед от Малта. От задната страна с почерка на Джуди бе изложена сбита информация за историята на Малта. Естествено. Единственото изречение, което не беше свързано с Малта, гласеше: „Не забравяй да ми поливаш градината!“.

Опа.

С бира в ръка излязох в задния двор и веднага включих пръскачката. Градината на Джуди беше в окаяно състояние. Навсякъде имаше увехнали бегонии и петунии.

Изчаках малко, за да се уверя, че пръскачката достига до всички, и седнах на стол наблизко. Опънах крака и ми се стори, че това е първият момент от дни, в който разполагах с миг отдих. Поех дълбоко дъх и затворих очи. Може би идеята да убия малко време не беше толкова ужасна.

Внезапно отворих очи.

— Джон О'Хара? — чу се глас зад мен.

ГЛАВА 49

Обзе ме лошо чувство още преди да съм извърнал глава. Щом видях кой е, то се засили.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попитах.

Това не беше особено християнски поздрав, но не можах да се въздържа. Ако удариш палеца си с чук, викаш. Ако стъпиш бос върху парче стъкло, потича ти кръв. А ако видиш адвоката на човека, който е убил съпругата ти, да стои в задния ти двор без покана?

Вбесяваш се.

— Опитах се да позвъня на входната врата — отговори Харолд Корниш. — Реших, че звънецът е повреден.

— Ще го отбележа в списъка със задачите си — казах.

Харолд Корниш, винаги с тен и изрядна прическа, стоеше пред мен с костюм от три части и вратовръзка с уиндзорски възел. Беше краят на юни, около осем и половина вечерта, а по него нямаше и следа от пот. Изумително. И извън съдебната зала го биваше толкова, колкото и в нея.

Мразех го.

Точно това ме вбесяваше. Дълбоко в себе си осъзнавах, че се държа абсолютно нелогично.

Не мразех Корниш за това, че представяше Макмилън. По време на процеса — разбирам. И най-големите отрепки заслужават да имат адвокат.

Не, мразех Корниш, защото беше добър адвокат. Макмилън беше застрашен от максимална присъда от десет години или дори повече, но получи минималната. Три години. Само благодарение на Корниш.

— Определено не ми дължите никакво съдействие, но искам да ви попитам нещо — каза той. — Наясно сте, че клиентът ми ще бъде освободен от затвора след два дни, нали?

Кимнах. Нищо повече. Нямаше да позволя освобождаването на Макмилън да ме докара едва ли не до самоунищожение.

— Ето какво исках да ви попитам — продължи Корниш. — Макмилън има голямо желание да ви се извини. — Веднага вдигна

длани. — Преди да реагирате, позволете ми да довърша.

— Реагирах ли? — попитах хладнокръвно.

— Не, и оценявам това — отговори той. — Знам, че клиентът ми се извини на вас и семейството ви в съда, но след като е излежал присъдата си, той иска да ви се извини още веднъж, лично. Чистосърдечно. Бихте ли помислили по този въпрос?

Веднага се сетих за доктор Клайн и големия напредък, който имах при него.

Дори чувах гласа му в съзнанието си да ме съветва да запазя самообладание и контрол. Да престана да бъда агент Бомба с часовников механизъм.

Но не можех да се въздържа. Корниш беше запалил фитила и вече нямаше кой да ме спре. Изправих се, тръгнах право към него и застанах така, че почти се допирях до него. След това му отговорих с пълния капацитет на белите си дробове.

— КАЖИ НА КЛИЕНТА СИ ДА ВЪРВИ ПО ДЯВОЛИТЕ.

Корниш примигна, направи крачка назад и кимна.

— Разбирам — каза.

Не знаех дали това е истина, или не, а и не ме интересуваше. Той се обърна и си тръгна, без да каже и дума повече.

Изчаках, докато стигне до ъгъла и завие към предната част на къщата. Половината бира още беше в ръката ми и я пресуших на една голяма глътка.

След това, без да се замисля, прибавих още една точка в списъка си със задачи: да изчистя вътрешния двор от счупените стъкла.

Тряс!

Запратих бутилката в стената на къщата с такава сила, че едва не си извадих рамото.

Очевидно не бях постигнал толкова голям напредък, колкото си въобразявах.

Всъщост ме чакаше доста дълъг път.

КНИГА ТРЕТА
О, КОЛКО МЕСТА ЩЕ ПОСЕТИШ[1]

ГЛАВА 50

— Вие трябва да сте агент Брубейкър — каза полицаят, който посрещна Сара пред службата на шерифа в Кандъл Лейк, Ню Мексико.

— Да. — А ти трябва още да си в гимназията, помисли си Сара, докато се ръкуваше с младия мъж.

Сериозно, в хладилника ми има храна, която е по-стара.

— Шериф Инзли поръча да ви заведе до езерото веднага щом пристигнете — осведоми я той. — Той е на мястото. Готова ли сте да тръгваме?

— Там ли търсите Джон О'Хара?

— Да. Съпругата на О'Хара си мислела, че е отишъл или да пие, или да лови риба, но не са го виждали в нито един от баровете в града.

Да пие или да лови риба? Сара погледна полицая за миг и се зачуди дали той осъзнава колко смешно звучи това. Хумор в стил ситком. Не осъзнаваше.

— Съжалявам, не разбрах името ви — каза тя.

— Питър — отговори той. — Питър Нол.

Сара се качи в полицейската кола шевролет тахо, паркирана до тротоара. Той потегли с включена сирена още преди да е успяла да закопчае колана си. Момчетата и техните играчки...

— Какво друго можете да ми кажете за Джон О'Хара? — попита тя, щом се озоваха извън пределите на града. — Освен че обича да пие и да лови риба.

Нол се замисли за момент, като потупваше с пръсти по волана.

— Знам, че е пенсиониран водопроводчик. Има две деца, които всъщност вече не са деца. Пораснаха и заминаха, и двамата.

Сара прибра веещите се кичури коса зад ухото си. Прозорците бяха отворени и вятърът нахлуваше в колата. Климатикът на Господ.

— Знаете ли дали е обичал книгите? Бил ли е запален по четенето? — попита тя.

— Не, поне доколкото аз знам. Никога не съм влизал у тях.

— От колко време е в неизвестност?

— Жена му ни се обади рано тази сутрин. Официално не бяха минали двацет и четири часа от последния път, когато го беше видяла, но решихме да не сме дребнави. Имам чичо, който казва, че дребнавостта е за глупаците.

— Умен чичо — отбеляза Сара.

През следващите няколко километра къщите се разреждаха, докато в един момент пред погледа ѝ имаше само дървета и от време на време по някое прегазено на пътя животно. Нол сви вляво по необозначен път, който скоро се превърна в черен и каменист.

— Основният път е на още минута или две по-надолу, но оттук се стига най-бързо до Сълзите — каза той.

— До кое?

— Онази част на езерото, където е най-добрият риболов. Само местните знаят за нея. Ако О'Хара е потеглил натам, точно на това място би отишъл — поясни младежът. — Шериф Инзли взе още един полицай със себе си, за да претърсят.

— Теренът обширен ли е?

— Да, а има и много закътани местенца — отговори Нол. — Повечето от тях са с формата на сълза, оттам идва името.

Пътят се стесни до съвсем малка пътечка през гората. Най-после стигнаха до уширение, служещо за паркинг, на който имаше две патрулни коли, спрени една до друга. Нол отби до тях и изключи двигателя.

— Нека се обади на шериф Инзли, за да го уведомя, че сте тук — предложи той. Но преди да го направи, не успя да се въздържи. — Защо дойдохте всъщност? Ако нямате нищо против, че питам.

— Да ви помогна да откриете О'Хара — отговори тя.

Което всъщност не беше лъжа.

Беше спасена от повече въпроси от приближаващи гласове. Нямахте защо да търсят шериф Инзли по радиостанцията. Той се беше запътил право към тях.

Сара слезе и бързо се представи на Инзли и на придружаващия го полицай — Брандън Викс, — който не изглеждаше по-възрастен от Нол. Дори възрастта на двамата да се сумираше, пак нямаше да могат да се присъединят към Асоциацията на американските пенсионери.

— Какви са новините за нашия изчезнал? — попита тя.

Инзли свали шерифската си шапка и се почеса по челото, което представляваше безкрайно съзвездие от лунички.

— Джон О'Хара вече не е изчезнал — каза провлачено той. — Гледката не е приятна.

ГЛАВА 51

Шериф Дик Инзли имаше външността, гласа и маниерите — а и цялостното излъчване — на ветеран, но периодът от двайсет и една години от последното убийство в града му беше дълъг. Сара буквално можеше да види как се въртят колелцата в главата му, докато вървеше към патрулната си кола, за да извади куфарчето за събиране на доказателства.

Сара го придружи и спокойно го убеди, че първото, което трябва да направи, е да ѝ покаже трупа.

Тръгнаха към езерото по стръмна и криволичеща надолу пътечка с няколко импровизирани парапета от въже тук-там.

— Почти стигнахме — обяви Инзли, който вървеше напред.

Сара имаше странен навик — по-скоро игра на въображението.

Всеки път, когато се озоваваше на местопрестъпление с труп, в представата ѝ веднага изникваше вестникарско заглавие за убийството — как би изглеждало то в местния ежедневник. Не можеше да го потисне; съзнанието ѝ действаше само. Това беше рефлекс. Винаги го беше смятала за странен. Вероятно точно по тази причина не беше казала на никого за него.

След още стотина метра пътеката свърши до водата в едно от извитите заливчета — сълза, — които офицер Нол беше описал. Тъй като заливът беше обрасъл от всички страни с храсти, останалата част от езерото почти не се виждаше. Джон О'Хара беше разполагал със свое местенце за риболов. Бил е съвсем сам.

Докато е престанал да бъде сам.

Едрото му тяло беше проснато на земята с разперени ръце и крака. Изглеждаше така, сякаш беше правил снежен ангел. Но нямаше сняг: вместо това всичко под него беше в кръв. Страшно много кръв. Един изстрел в гърдите и един право в главата.

Той беше истинско копие на снимките, които Сара беше видяла по време на първия брифинг в Куонтико.

Добре, убиецът на Джон О'Хара беше последователен. Показваше перверзно постоянство. Едно и също име на жертвите,

екзекуция в един и същ стил при всяко убийство.

— Боже, как ще кажа на Марша? — промърмори Инзли под носа си, сякаш току-що се беше сетил, че има да свърши още нещо, свързано с убийството.

Да съобщи новината на съпругата на О'Хара.

Сара примигна, когато в главата ѝ изникна заглавието в „Кандъл Лейк Газет“ или както там се казваше местният вестник.

ТЪЖНА СЦЕНА ПРИ СЪЛЗИТЕ.

ГЛАВА 52

От другата страна на езерото през високите борове започваше да се спуска оранжево сияние. Слънцето залязваше, а имаше още работа, която трябваше да се свърши на оставащата дневна светлина. За начало да се установят стъпките на убиеца.

Но щом Сара си сложи латексовите ръкавици, веднага се фокусира върху тялото на О'Хара. Тук я беше довел екземпляр на „Одисей“, малко подаръче на раздяла от убиеца. Щеше ли отново да има такава?

— Някой докосвал ли е по някакъв начин жертвата? — обърна се тя към Инзли и младия му антураж.

Не беше толкова въпрос, колкото молба. Моля ви, кажете ми, че никой не е бил толкова глупав, та да съсипе местопрестъплението.

— Не — отговори Инзли. — Дори не сме проверявали за портфейла.

Превод: Кандъл Лейк, Ню Мексико, беше малко градче. Едва ли не общност. Приятелски квартал. Нямаше нужда да идентифицират Джон О'Хара, тъй като всички го познаваха.

Сара внимателно се зае да претърсва всички джобове на убития. Нямаше намерение да го съблича, по-обстойният преглед щеше да бъде извършен в моргата — но не можеше да се отърси от чувството, че онова, което търси, може да не е толкова лесно за намиране.

Убиецът искаше тя да го открие, нали? Нещо, което не пасва? Беше игра като в „Улица Сезам“. Един от предметите не съответства на другите.

Тя продължаваше да търси, а сенките около нея се издължаваха.

Колкото повече търсеше, толкова повече се уверяваше, че този Джон О'Хара или се движеше без нищо у себе си, или беше обран.

Да провери за лична карта в портфейла? Портфейл нямаше.

Както и каквото и да било друго. В джобовете липсваха монети, мобилен телефон, дъвка или балсам за устни. Нямаше и ключове за кола, което обясняваше факта, че колата на О'Хара или друга, която го беше докарала до езерото, не се намираще на уширението.

В това време шериф Инзли наблюдаваше мълчаливо. Беше достатъчно опитен, че да не дразни Сара с въпроси. Щом ФБР се намесва, значи има причина за това. Ако те не искат да го информират какво става, категорично няма да му кажат нищо.

Двамата млади офицери бяха нещо различно. Особено Нол. Просто беше твърде зелен и му се струваше, че знае много.

— Какво търсите? — обърна се той към Сара.

Отново не й се наложи да лъже.

— Не съм сигурна — отвърна тя и се изправи. — Но съм почти уверена, че е тук някъде.

Сара се отдалечи от трупа на Джон О'Хара. Отдръпна се от всичко. Изведнъж проблемът й се изясни. Беше толкова съсредоточена пред себе си, че не можеше да види цялостната картина. Не биваше да търси каквото е там, а онова, което липсваше.

— Почакайте... къде е въдицата? — попита тя Инзли.

Шерифът се огледа наляво и надясно, а изражението му беше красноречиво. Добър въпрос.

— Вероятно убиецът я е взел — намеси се Нол. — Също както е взел портфейла и колата на Джон.

— Може — отговори Сара. — Но портфейлът и колата може да му послужат. За какво му е въдицата?

— Ами кутията му за стръв и кофата за риба? Джон определено би ги взел със себе си, но и тях ги няма — обади се другият офицер.

Как беше името му? Сара вече беше забравила.

— Има логика — прецени тя и погледна крадешком към табелката с името му на униформата.

Там пишеше Викс. Като лекарството против кашлица.

— Можем да предположим, че убиецът е взел такъмите, тъй като той самият обича да лови риба — рече Нол. — Възможно е дори в този момент да се опитва да улови вечерята си в някой съседен окръг.

Сара кимна. Нол внушаваше идея, която тя бе чувала често по повод серийните убийци. Не може да очакваш винаги да се държат логично. Ако са достатъчно побъркани, че да убият някого, значи не разсъждават като останалите хора.

И все пак.

— А може такъмите да са някъде, където още не сме търсили — допусна тя.

— Така е — съгласи се Викс. Той извърна поглед към О'Хара. — Може Джон да е тръгнал да търси друго заливче и убиецът да го е хванал точно тук.

— Вие в коя посока търсихте, момчета? — попита Сара.

— Обикаляхме езерото по посока на часовниковата стрелка от север на юг — отговори Инзли. — Покрихме участъка от дванайсет до... някъде около десет часа.

— Да, десет часа — обади се като ехо Викс.

С други думи, по-голямата част от езерото. Но не цялото.

Всички се обърнаха едновременно наляво като напълно синхронизиран отбор по плуване. Сара подпря ръце на бедрата си и сви рамене.

— Нека да проверим какво е положението на позицията единайсет часа — каза тя.

ГЛАВА 53

Тръгнаха през храстите по брега на езерото, Инзли вървеше най-отпред. От пукането на клечките под краката им се получаваше някаква мелодия. Беше неопределена, но все пак имаше ритъм. Приличаше на първите зрънца, които се превръщат в пуканки в микровълновата.

С всяка крачка странното усещане, което беше завладяло Сара, се усилваше. Всъщност не Инзли ги водеше. Беше убиецът. Дори и да не беше организиран тази малка оркестрация, поне е знаел, че ще се получи. Сигурна работа. Като... като по часовник.

— Там! — възкликна Инзли сред храстите.

На Сара не ѝ беше нужно да се взира, за да разбере какво им посочва. Всичко, което липсваше, беше там, точно пред нея, по средата на „сълзата“: въдицата лежеше на земята точно до кутията със стръвта и кофата. Беше някак зловещо.

Не, помисли си тя. Абсолютно зловещо.

— Добре, открихме такъмите. А сега какво? — попита Нол.

Боже, това момче задава много въпроси. А дори не са правилните.

Сара го игнорира. Нямахме какво да търси при въдицата и кофата, но зелената кутия за стръв направо я викаше с този затворен капак. Призоваваше я. Без никакво съмнение.

Тя се насочи право към нея и коленичи. Както беше още с гумените ръкавици, отмести кукичката. Отвори се лесно. Разбира се, че беше лесно.

— Исусе, това си е доста стръв — подхвърли Викс, като надникна надолу през рамото на Сара.

Меко казано. Кутията не беше от онези с много отделения за различни неща и отделни нива, които се отварят с приплъзване. Беше просто голям контейнер, в който този Джон О'Хара беше събрал всичката стръв, притежавана от него.

— Явно никоя от тях не му е помогнала особено — заяви Нол, като погледна празната кофа за риба. — Очевидно не е извадил късмет

на езерото.

Инзли се изсмя, а Сара продължи да рови в кутията, като безбройните кукички постоянно се закачаха в ръкавиците ѝ. Раздразнена най-накрая, изсипа цялата кутия и примамките се пръснаха във всички страни.

Гледката ѝ напомни на книга на доктор Зюс. Имаше дълги, къси, дебели, тънки. Някои блестяха в сребристо, други в ярки цветове. Имаше дори една...

Почакай: червена светлина... Стой.

Погледът на Сара се спря върху нещо наскре купчината — сгънат бял лист хартия.

Кукичките бяха стари и ръждиви; по някои дори имаше изсъхнали останки от червеи. Хартията обаче беше нова. Чиста. Бяла.

— Какво е? — попита Инзли. — Не ни дръжте в напрежение.

Сара разгъна листа, а съзнанието ѝ копнееше за невъзможното — името, адреса и телефонния номер на убиеца например. А може би никнейма, с който се беше регистрирал в твитър, и кога може да го намери невъоръжен. Боже, нямаше ли да е страхотна развръзка на случая.

— Това е квитанция — каза Сара и обърна листа в правилната посока, за да я прочете. — От „Муви Хът“.

— От онзи автомат е — каза Викс. — Онзи в супермаркета на Брюър. Вземаш дивиди от него за долар на ден.

— А, да — сети се Инзли. — Виждам съм го. Никога не съм го ползвал. Вижда ми се твърде сложно.

— И още как, дори го сригах — присъедини се Нол. — Една вечер ми глътна долара.

— Какво се опитваше да вземеш? — полюбопитства Викс.

— Май беше „Спийд Рейсър“.

— Автоматът ти е направил услуга, повярвай ми.

Двамата се изкикотиха. Дори и Инзли се поусмихна леко. Но само докато не забеляза, че Сара продължава да се взира в бележката.

— Е, какво има? — повтори въпроса си. — Какво мислите?

— Днес е дващест и четвърти, нали? — попита тя.

Инзли кимна.

— Да. Всъщност е рожденият ден на дъщеря ми. Защо?

— Защото тази бележка е от днес.

Той се наведе, за да погледне.

— Малко е побъркано, нали? Стига това да е точната дума.

— Да, мисля, че е съвсем подходяща — каза тя. — Сега погледнете отново. Мисля, че има нещо още по-странно.

ГЛАВА 54

Определено по-странно.

Сара беше омела бургера си, приготвен по югозападна рецепта, и тънките лентички пържени сладки картофи и почти беше изпила втората бутилка „Будвайзер“. Мислеше за убиеца, до когото се приближаваше.

Останалите посетители на бара от двете ѝ страни се оживяваха и като че ли щяха да оправдаят репутацията на заведението като център на нощния живот в „Кандъл Лейк“. Поне такава беше мнението на шериф Инзли, който ѝ го бе препоръчал. С ниските си тавани, електрическите крушки по петнайсет вата и покрития с дървени стърготини под „Кантина“ беше истински авангарден бар.

Ако Сара си поставеше за цел да подслушва, щеше да чуе шокираните коментари на местните за убийството на Джон О’Хара. Какво казва шериф Инзли? Има ли заподозрени? Дали сред нас живее убиец?

Но Сара не подслушваше. Чуваше единствено мислите си, те кънтяха силно в главата ѝ и всички се въртяха около един въпрос: какво се опитваше да ѝ каже убиецът с последната следа?

Върху бележката от „Муви Хът“ беше отпечатано името на филма — романтичната комедия с Том Ханкс и Мег Райън „Имате поща“. Лековат женски филм. С други думи, не беше дивидито, което би взел О’Хара, предвид, че неговите хобита бяха пиене и риболов.

И все пак съществуваше възможността да го беше взел за жена си Марша. Сара допускаше тази възможност — до момента, в който тя и Инзли прекосиха града, за да се озоват пред едноетажна фермерска къща с бяла дъсчена обшивка и да съобщят ужасната новина.

Оказа се, че семейство О’Хара дори не притежават дивиди плейър.

Добре, бележката беше следа. Сара беше убедена, че е така. Но колкото до смисъла ѝ, нямаше никаква представа.

Продължавай да мислиш, Брубейкър. Не се разсейвай. Отговорът е някъде тук... този негодник просто обича игричките.

Междувременно си беше уговорила среща в супермаркета на Брюър на следващата сутрин, за да провери дали има камера, която е насочена към така наречения „Муви Хът“. Може убиецът да беше записан. Тя, разбира се, не разчиташе особено на това. Беше твърде небрежно за тип като него, който и да беше той.

Сара отново се върна към размишленията си и пресъздаде отново събитията от следобеда в съзнанието си. Дали беше пропуснала или пренебрегнала нещо?

Нищо не ѝ хрумна. Вместо това постоянно си припомняше момента, в който Инзли каза на Марша О'Хара, че съпругът ѝ никога няма да се прибере у дома. Клетата жена се свлече на пода в дневната си, съкрушена от внезапната си загуба. Смъртта изиграва всички ни, както се казва.

Сара не можеше да се отърси и от онова, което ѝ беше казал Инзли, докато се прибираха от дома на О'Хара: двамата били женени от четирийсет и две години. Седеше на предната седалка в колата на Инзли и чувстваше вина, че в този момент мисли за себе си. Обаче не можеше да се отърве от тази мисъл. Беше първата, която ѝ хрумна.

Четирийсет и две години? Аз нямам дори четирийсет и два дни връзка.

Изведнъж Сара чу някой да говори от лявата ѝ страна. Гласът беше мъжки. Всъщност принадлежеше на доста привлекателен мъж. Понякога можеш да го прецениш още преди да си го погледнал.

— Леле, какво направих, а? — попита той.

ГЛАВА 55

Сара извърна лице към него. Донякъде ѝ заприлича на Матю Макконъхи — малко по-млад, без тексаския акцент и вероятно без потребността постоянно да съблича ризата си. Поне засега.

Той държеше бира. Нейната бира. Дали я беше взел по грешка? Неговата бутилка „Будвайзер“ беше съвсем наблизно.

— Не се притеснявайте — каза Сара. — Вече бях приключила с нея.

На лицето му на мига се появи усмивка — страхотна усмивка, както тя забеляза — и той започна да се смее.

— Шегувам се. Знаех, че е вашата бира.

Сара се присъедини към него.

— Заблудихте ме за секунда — каза тя.

— Съжалявам. Имам малко особено чувство за хумор. Позволете ми да ви взема нова.

— Няма нужда, наистина — възрази Сара. — Съвсем излишно е.

— Боя се, че не е така, ако не за друго, поне за да не разочаровам майка си — настоя той.

Сара се огледа наоколо.

— Майка ви тук ли е? — попита тя почти на шега.

— Не. Но би се ужасила, ако разбере, че синът ѝ не е успял да се реваншира. Имаше педантично отношение към маниерите.

Отново проблесна тази негова невероятна усмивка.

— Е, като че ли нямам желание да разочаровам майка ви — съгласи се Сара.

— Това е идеята — каза той. Обърна се и поръча на бармана още един „Будвайзер“. След това протегна ръка. — Казвам се Джаред, между другото. Джаред Съливан.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Сара. — И тя направи нещо, което досега никога не беше правила през всичките години във ФБР.

Ръкува се със сериен убиец.

ГЛАВА 56

— Нека да отгатна — каза Джаред, размахал показалец във въздуха. — Ню Йорк, нали?

— Грешка — отговори Сара. — Не съм нюйоркчанка. Дори не отнякъде наблизно.

— Но със сигурност не сте оттук. Искам да кажа, почти съм уверен.

— И аз щях да кажа същото за вас — отбеляза тя. — Вие сте от Източното крайбрежие. Феърфакс, Вирджиния.

Джаред кимна.

— Роден съм и съм отраснал в Чикаго.

— „Къбс“ или „Сокс“? — попита Сара.

— Аз съм момче от северен район — отвърна той. — Фен съм на отбора от стадион „Ригли“.

— И с какво се занимавате в Чикаго, когато не сте зает да проклинате падението на „Къбс“?

— През по-голямата част от времето с финансови отчети. Търговски представител съм на „Спортни стоки Уилсън“. Там е централата им. Отговарям за югозападните щати, така че рядко съм си у дома.

— Това чувство ми е познато — отвърна тя. — Имам едно-единствено растение и то ме съди за престъпна небрежност.

Джаред се разсмя.

— Ти си много забавна. Страхотно.

Барманът се върна с бирата на Сара и мушна салфетка под нея с отработено врътване на китката.

Сара понечи да отпие, но Джаред вдигна бутилката си.

— Да пием за живота на път — каза той.

— За живота на път — откликна тя. — И за възможността за предсрочно освобождаване един ден.

Джаред отново се разсмя и двамата чукнаха бутилките си.

— Красива и с чувство за хумор. Отчитам го като двойна заплаха.

— Охо! — възкликна Сара и го стрелна с поглед изкосо.

— Какво? Какво има?

— Вашата майка е била взискателна към обноските, а моята все ме предупреждаваше да внимавам с непознати мъже, които сипят комплименти.

— Точно затова ви се представих. Вече не съм непознат — каза той. — А що се отнася до комплиментите, не ми се вижда да сте от онези, които лесно се изчервяват.

— А от кои ви се вижда, че съм? — полюбопитства тя.

Той се замисли задълго, преди да отговори.

— Независима. Самоуверена. Обаче и донякъде ранима.

— Боже, сигурен ли сте?

— Така ми се струва. Обичам да се вслушвам в инстинктите си.

— Аз също.

— Какво ви казват вашите? — попита той.

— Че ако си изиграя добре картите, в бъдеще мога да се надявам на безплатна ракета за тенис — отговори тя.

— Има такава вероятност.

— Проблемът е, че не играя тенис.

— Колко жалко — отвърна той. — За ваш късмет, „Уилсън“ произвеждат и други хубави стоки.

Сара се чукна с пръст по слепоочието.

— Точно така, как не се сетих? Онзи филм, как се казваше? Онзи с волейболната топка, кръстена Уилсън?

— О, да — каза той. Но това беше всичко.

— На върха на езика ми е — продължи тя. — Боже, как се казваше филмът?

— Да, много мразя паметта ми да блокира така — обади се Джаред. — Направо ме подлудява.

Сара отпи голяма глътка, с която преглътна още нещо, освен бирата. Накрая сви рамене.

— О, добре. Сигурна съм, че ще се сетя по-късно.

— Надявам се да присъствам, когато това стане.

— Ще видим — отвърна тя и стана от бар-стола. — Защо не поръчаш шотове, докато се отбия в дамската тоалетна? Бърбън устройва ли те?

Джаред я възнагради с най-широката си усмивка до момента.

— Наистина си те бива — подхвърли той.

Тя отвърна на усмивката му и мушна косата си зад ухото. Точно така, красавецо. Продължавай да си мислиш, че съм шаранче.

ГЛАВА 57

Сара тръгна по дългия тесен коридор в дъното на „Кантина“ и зави към дамската тоалетна. На две крачки от вратата спря и извади мобилния си телефон.

Ерик Ладъм вдигна на второто позвъняване. Както обикновено още беше в офиса в Куонтико. Чистачите от вечерната смяна го наричаха Ел Ноктамбуло. Нощния бухал.

— Пред компютъра ли си? — попита тя.

— Не съм ли винаги пред него?

— Трябва ми актуалният списък на служителите на „Спортни стоки Уилсън“ в Чикаго, засечен с данните от департамента за моторни превозни средства.

— Клонът му в Чикаго или за целия щат?

— За цял Илинойс — отговори тя.

— Кой е късметлията?

— Джаред Съливан.

— Джаред Съливан от „Спортни стоки Уилсън“ — повтори Ерик на фона от тракането по клавиатурата. — Може ли да ме уреди с безплатна тенис ракета?

Сара се разсмя.

— Това е по-смешно, отколкото можеш да предположиш — каза тя. — Колко време ще ти е нужно?

— Ти с колко разполагаш?

— Най-много две минути. Казах му, че отивам до тоалетната.

— Значи затова жените се бавят толкова дълго.

— Да, сега, момчета, вече знаете какво точно правим. Прикриваме се, за да ви проучим — добави тя. — Звънни ми.

Затвори телефона, приближи се до ъгъла и надникна, за да провери дали Джаред е там, където го беше оставила. Добро момче. Поръча ли вече шотовете?

Сара много добре знаеше името на филма с волейболната топка, наречена Уилсън. „Корабокрушенецът“. На всичкото отгоре и той беше с Том Ханкс.

Въпросът беше как човек, който работи за „Спортни стоки Уилсън“, не го знае? Това беше все едно кметът на Филадельфия да не може да назове боксьорския филм с участието на Силвестър Сталоун.

Ако работиш за тази компания, най-вероятно не би спрял да говориш за „Корабокрушенецът“ и проклетата волейболна топка.

Сара надникна отново зад ъгъла, но гледката ѝ беше препречена от мускулест застаряващ мъж с прошарена брада, който приближаваше по коридора.

Тя бързо се отдръпна, щом той се заклатушка към нея на път за мъжката тоалетна. Лъхаше на текила и одеколон „Олд Спайс“ и очевидно беше прекалил и с двете.

У Джаред имаше и още нещо, което тормозеше Сара. Попита откъде е, но не зададе никакви въпроси за професията ѝ — дори след като разказа за своята. Може и да не беше предназначено.

А може би просто знаеше отговора на този въпрос.

Мобилният телефон на Сара завибрира в ръката ѝ. Ерик вече звънеше. Какъв човек.

— Можем да се простим с безплатните ракети за тенис. В „Спортни стоки Уилсън“ няма Джаред Съливан.

— Ами в града?

— Има двама Джаред Съливан в Чикаго, а в щата са петима. Двамата от Чикаго са на четирийсет и шест и петдесет и осем.

— Твърде стари са — каза Сара. — А някой в края на двайсетте?

— Този от Пеория: той е на двайсет и девет. Освен това е висок сто деветдесет и три сантиметра. Твоят човек колко е?

— За беда е седнал. — Тя надникна зад ъгъла още веднъж, за да провери дали ще може да го огледа по-добре. — О, мамка му.

— Какво?

— Ще ти звънна по-късно!

Трябва да бягам. Буквално.

ГЛАВА 58

Сара мушна телефона в джоба си и едва не се блъсна в дебелака текила „Олд Спайс“, който излизаше от мъжката тоалетна. Той ѝ избърбори нещо, вероятно „Внимавай!“, а може просто да се беше оригинал.

При всички положения беше вече далечен звук, тъй като Сара тичаше и беше изминала половината разстояние по коридора към бара, където Джаред Съливан или който и да беше той, вече го нямаше.

Тя прекара няколко трескави секунди пред столчетата, на които бяха седали. Единствените следи от присъствието им бяха двете бутилки „Будвайзер“. Неговата беше празна, а нейната — до половината пълна. Или по-скоро до половината празна.

Сара се завъртя и огледа всяко ъгълче в „Кантина“. Нямаше го никъде. Поне не вътре.

Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Тя бързо се насочи към главния вход, а стърготините по пода хвърчаха при всяка нейна крачка. Бутна тежката дървена врата и буквално изскочи навън, а горещият нощен въздух я блъсна в лицето.

От лявата ѝ страна две жени пушеха. Приличаха на майка и дъщеря.

— Видяхте ли един мъж да излиза преди около минута? — попита Сара, почти останала без дъх. — С приятна външност, прилича на Матю Макконъхи?

— Току-що излязохме, скъпа — заговори по-възрастната жена и вдигна цигарата си, за да покаже, че тъкмо е запалена.

— Е, ако наистина прилича на Матю Макконъхи, ще ти помогна да го намерим — включи се по-младата и се изкиска.

Сара се насили да се усмихне само за да не изглежда като кучка, но вече беше насочила поглед към паркинга, който опасваше сградата. Три четвърти от колите на него бяха пикапи и беше абсолютно претъпкан.

Тя хукна по посока на часовниковата стрелка. Точно както бяха постъпили полицаите на езерото.

Може да беше паркирал отзад, а може дори да не беше стигнал още до колата си.

Тя затича през паркинга и обиколи постройката. Обиколи я още веднъж. Беше застанала от задната страна до два претъпкани контейнера за боклук и разчиташе предимно на светлината от пълната луна над себе си.

Първо чу звука.

Грохотът от двигател зад нея беше толкова мощен, та имаше чувството, че е застанала на пистата на международно летище „Дълес“. Освен това, щом се обърна, беше заслепена от фарове. Светлините се приближаваха. И то много бързо. Колата се беше насочила право към нея.

Нямаше време за мислене. Засили се. Скочи. Претърколи се. Право между двата контейнера от дясната си страна, а при приземяването на асфалта въздухът от дробовете ѝ беше изкаран.

Марка и модел! Регистрационен номер! Научи нещо!

Когато най-после беше в състояние да вдигне поглед и да се съсредоточи, колата зави зад ъгъла и изчезна. Навън беше толкова тъмно, че дори не успя да види цвета ѝ. Остана с празни ръце.

Не, почакай... не съвсем. Имаше собствената си кола.

Сара се изтласка и хукна към взетия под наем автомобил. Струваше ѝ се, че още има шанс да го догони. Ами да, разбира се, да видим какво може това камаро!

— Мамка му! — извика тя в мига, в който спря очи на него.

Добре, Джаред Съливан знаеше коя е тя. Знаеше също каква кола кара.

Сара спря до задната дясна гума, беше спаднала. Положението при задната лява беше същото.

— Мамка му! — извика отново тя. — Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Негодникът беше надупчил и четирите гуми и за още повече яснота беше забил джобно ножче в покрива на колата.

Само че ножът не беше негов.

Сара го измъкна с долния край на ризата си и извади телефона си, за да си светне с него. В дръжката от слонова кост бяха гравирани инициалите Дж. О.

Джон О'Хара.

Това беше джобното му ножче за риболов. И вече не беше в списъка на липсващите неща. Сара беше открила още едно парченце от пъзела.

ГЛАВА 59

На следващата сутрин Сара се обади на Дан Дризън, за да обсъди случая с него. Не ѝ се искаше да му звъни, но се налагаше. Беше като ходенето на зъболекар. За вадене на зъб. Без новокаин.

— По дяволите, Сара, би трябвало ти да го преследваш, а не обратното — смъмри я той рязко, но в тона му се усещаше нотка на искрена загриженост. — Можеше да те убие.

— Така е. Би богъл да ме убие, но не го направи — каза тя, застанала до прозореца на стаята си на третия етаж в „Ембаси Суитс“. Пред очите ѝ имаше само кактуси и магистрала докъдето стигаше погледът ѝ. — Вероятно се е криел при езерото и ме е видял с местните полицаи. От този момент нататък е можел да ме убие всеки момент, но е избрал да не го прави.

— Значи ми казваш, че не се е опитал да те прегази с колата си?

— Помислете. Ако наистина това е била целта му, защо му е било да включва фаровете?

— Което трябва да ме успокои? Той знае коя си, а това не е добре.

— Може би ще успея да го превърна в свое предимство. В момента обмислям тази възможност.

— Така ли? — попита недоверчиво Дризън. — Как?

— Още не съм решила, но ще го направя. Преди да размисли и да се върне за мен.

— А междувременно нямаш представа къде е, нито накъде се е запътил. Освен ако не ми кажеш, разбира се, че си разгадала следите, които е оставил.

— Хей, не стигнах ли дотук благодарение на „Одисей“?

— Да, благодарение на късмета си, не мислиш ли? Да имаш идея кое е следващото място, на което ще го отведе „Имате поща“? — попита той саркастично. — Дали няма да се опита да намери някой Джон О’Хара, който работи в поща?

Най-побърканото беше, че всъщност и Сара беше обмисляла такъв вариант.

Не ѝ се искаше да признае, но Дризън имаше право. Убиецът на Джон О'Хара продължаваше да е с предимство пред нея. И вероятно сега наистина беше още по-сериозно.

— Има доста неща, които да свърша тук — настоя тя. — Дори не съм започнала да работя в града. Може да е контактувал и с някой друг.

— Може. Но не искам през цялото време да се оглеждаш през рамо. Каквато и игра да мислиш, че играе, кой може да бъде сигурен, че накрая убитата няма да си ти?

— Значи съм дотук?

— Поне засега. Прибираш се у дома — каза той. — Освен това тук има някой, който иска да си поговори с теб.

— Кой?

Дризън се позасмя. Тя буквално успяваше да види хитрата му усмивка през телефона.

— Кой е? — повтори тя.

— Ще видиш — отговори той. — Прибирай се у дома, Сара. Това е заповед, между другото.

ГЛАВА 60

— Можехте малко да ми подскажите — прошепна Сара. — Сериозно.

Дан седеше на съседния до нейния стол, кръстосал дългите си крака под седалката. Беше ведро и ранно утро във Вашингтон, едва седем часът на следващия ден.

— Не, това само щеше да те накара да се притесняваш — прошепна в отговор той.

— А какво да кажем за този момент? Ужасно съм притеснена. При това аз никога не се притеснявам.

Като по команда вратата до тях се отвори. Оттам се показва възрастна жена с излъчване на майка квачка и им кимна леко. Беше притиснала клипборд към гърдите си.

— Президентът ще ви приеме сега — съобщи тя.

Сара се изправи, пое дълбоко дъх и приглади някакви невидими гънки по блузата си. В съзнанието ѝ пробягаха няколко панически мисли. Забравих ли да си сложа дезодорант? Как се говори — интелигентно — с президента?

— След теб — каза Дан и протегна напред ръка. — Той иска да види теб, а не мен.

Сара беше гледала толкова пъти подобна сцена в „Западното крило“ по телевизията. Но там всички бяха актьори. Играеха роли.

Това беше реалност. Намираше се само на крачка от Овалния кабинет и сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Дали е твърде късно да се извиня, че ще отсъствам по болест? Не е смешно, Сара. Тук няма нищо смешно.

Клейтън Монтгомъри, най-влиятелният човек в свободния свят — и фигура не за пренебрегване в целия свят — беше от фракцията на консервативно ориентираните демократи, произхождаше от Кънектикът, национален състезател по лакрос в университета „Дюк“. Въпреки че придобитата южняшка слава му беше помогнала при президентските избори, той нямаше да ги спечели, ако не беше съпругата му.

Роуз Монтгомъри — с моминско име О'Хара — беше бивша мис Флорида и обичана водеща на новините по десети канал на телевизията в Маями в продължение на пет години, преди да срещне Клейтън. С други думи, преди изборите тя се радваше на по-голяма популярност във Флорида не само от съпруга си, но и от неговия републикански опонент.

О, освен това тя говореше добре испански и се предполагаше, че може да изпълни „Хава Нагила“ на кларинет.

Монтгомъри спечели президентския пост с двацет и осем електорални вота преднина. Общият брой на електоралните вотове, които спечели, като се пребори във Флорида ли? Двацет и девет.

— Представям на всички ви агента от ФБР Сара Брубейкър — обяви президент Монтгомъри, който седеше зад историческото си бюро и подписваше куп документи. На живо брадичката му изглеждаше още по-мъжествена, отколкото по телевизията. Засега дори не беше вдигнал поглед към нея. — Преди две вечери сериен убиец ѝ е правил компания за пиене, а след това се опитал да я прегази на паркинга. Нали така, агент Брубейкър?

— Тъ, да, господин президент — отговори тя.

Президентът най-сетне вдигна очи и се взря в Сара в продължение на най-дългите пет секунди в живота ѝ.

След това се усмихна леко, както правеше винаги когато спечелеше точка срещу опонента си по време на дебатите. Също както когато беше позирал за плакатите в кампанията.

— А пък аз си мислех, че аз съм имал някои лоши първи срещи — подхвърли той. — Елате да седнете, Сара.

ГЛАВА 61

Всъщност брифингът се оказа лесната част. Президентът слушаше внимателно, като си нахвърляше обичайните бележки. Не я прекъсна нито веднъж. Сара говореше ясно, сбито и се придържаше към фактите. Съвсем хладнокръвно. Странно, помисли си тя. Може би просто човекът е добър слушател.

После дойде ред на въпросите и отговорите.

Президентът седеше в едно кресло, очевидно „неговото кресло“, а сред останалите присъстващи бяха началникът на канцеларията му Конрад Гилмартин и прессекретарят му Аманда Кайл, която всъщност — каква ирония — малко приличаше на Си Джей от „Западното крило“. Предвид привичния маниер, с който двамата се настаниха на канапето от лявата му страна, очевидно това бяха „техните места“.

В единия край на канапето, разположено срещу тяхното, седеше Дриън, а в другия — Джейсън Хоторн, заместник-началникът на Тайните служби. Сара беше притисната между тях и изпитваше неприятното чувство, че е пътник на средно място в самолет.

Просто приятна сбирка в широк кръг.

Президентът прочисти гърло и изстреля първия си въпрос към Сара.

— Има ли причина да се предполага, че моят шурей би бил сред мишените на този убиец?

— Имате предвид дали е по-вероятна цел от всеки друг с име Джон О'Хара, така ли, сър? — попита тя.

— Да, точно така.

— Краткият отговор е, че още не знам.

Президентът бавно поклати глава. Изведнъж Сара престана да се чувства уютно в тази стая.

— Подобен отговор бих могъл да получа от кого да е, агент Брубейкър — изрече той. — Вие кой да е ли сте?

Опа.

Дриън се готвеше да ѝ хвърли спасителен пояс, но Монтгомъри го спря с жест, едва доловим, но с безпогрешен подтекст.

Президентът гледаше Сара в очакване. Тя знаеше, че този път не може да се надява на усмивка и шега за финал.

Стегни се, Брубейкър! Още по-добре, кажи му какво мислиш наистина.

— Прав сте, господин президент. Нека опитам отново — успя да каже най-последно. — Мотивацията на серийния убиец няма абсолютно нищо общо с вашия шурей. Това е моето убеждение.

Останалите присъстващи, с изключение на Дризън едва се сдържаха да не изкажат възраженията си. Това е нелепо! Как бихте могли да сте сигурни на този етап?

Но не искаха да си позволяват волности пред шефа си. Прехапаха езици.

Колкото до президента, той се облегна заинтригуван в креслото си.

— Продължавайте — изрече. — Убедете ме.

ГЛАВА 62

В стаята беше толкова тихо, та Сара вярваше, че чува собственото си мигане.

— Господин президент, бих искала да се замислите кое би привлякло убиеца към конкретен О'Хара, бил той вашият шурей или друг — започна тя. — Може да са били съученици, да са имали делови взаимоотношения — на теория би могло да е всичко. И все пак, какъвто и да е мотивът, реакцията на убиеца към познанството му с този Джон О'Хара би трябвало да е толкова властна и неудържима, че се е проявила като потребност да убие кого да е, стига да носи името Джон О'Хара.

— Да не би да казвате, че това е невъзможно? — попита президентът.

— Не. Всъщност е точно обратното. Напълно възможно е — каза тя. — Аз съм убедена, че убиецът се е прицелил в конкретен Джон О'Хара.

— Но той не е моят шурей.

— Точно така.

— Защо не? Господ е свидетел, че си е създал някои врагове.

— Сигурна съм, че е така — отговори Сара малко прибързано. В мига, щом изрече тези думи, ѝ се прииска да можеше да ги върне обратно. — Съжалявам, сър, не влагам неуважение към него.

Президент Монтгомъри лекичко се засмя.

— Няма нищо. Щом Летърман и Лено могат да го критикуват, и вие можете — каза той. — Самият аз също го правя. — Той огледа стаята. — Всъщност важи за всички нас.

— Мисълта ми беше — продължи тя, — че привидно съществува логика убийствата да имат нещо общо с шурей ви предвид неговата... да кажем, прословута репутация. Но за мен логиката се промени.

— След като се срещнахте с убиеца.

— Да — потвърди Сара. — Осъзнах, че този тип можеше да ме убие, ако искаше. Дори доста лесно. Но не го направи. Защо? И кое го накара да ми се разкрие по този начин?

Съветниците на президента на канапето вече не можеха да се сдържат. Искаха и те да се включат в разговора.

— Защото това е игра за него, нали? Играе си с вас — коментира Гилмартин, началникът на канцеларията.

— Да, но нещата са по-дълбоки — отговори Сара. — Той иска да съм уплашена, да живея в страх, а това е невъзможно, ако съм мъртва. Същото важи за истинския Джон О'Хара.

Аманда Кайл, пресекретарят, придоби вид, сякаш току-що е решила загадката в „Колелото на късмета“.

— Значи причината да убива толкова хора с името Джон О'Хара е, за да може истинският да живее в страх?

— Това е моето убеждение — каза Сара. — По същата причина мисля, че онези Джон О'Хара, които вече не са сред живите — като известния писател например, — не са от значение. Това не са убийства за прославяне. Нищо тук не напомня Джон Хинкли.

— Но информацията не е излязла в публичното пространство — включи се Хоторн, заместник-началникът на Тайните служби. — Който и да е „истинският“ Джон О'Хара, той не знае нищо.

— Боя се, че ще узнае — каза президентът. — Както и цялата страна.

— Бихме могли да почакаме още малко, сър — възрази Хоторн. — Бог знае колко са мъжете на име Джон О'Хара, да не говорим за членовете на семействата им. Помислете за паниката.

— До тази сутрин тъкмо за нея мислех — призна президентът. — Но ако умре още някой О'Хара и се узнае, че сме били наясно с тази заплаха, а не сме предупредили никого, чака ни неимоверен скандал.

Сара огледа стаята. В думите на президента определено се усещаше категоричност, тъй като те поставиха край на дискусията. Точка.

— Да започна ли да подготвям изявление, сър? — попита Кайл, която вече нахвърляше бележки в тефтера с жълти листове в скута си.

— Да — каза той. — Но има нещо, което не ми е ясно. — Той се обърна към Сара. — Още не разбирам защо братът на жена ми не може да е истинският, както го наричате вие, Джон О'Хара.

— Ако ми позволите, ще се изразя така — заговори тя. — Да речем, споделите с брата на жена си, че някак е успял да вдъхнови

сериен убиец, още повече такъв, който е готов да убие не само него, но и всички с името Джон О'Хара, каква би била първата му реакция?

Президентът извъртя очи. Разбра какво имаше предвид.

— Странно, но думата „страх“ не е първото нещо, за което бих се сетил, нали? — отговори той. — Това би се оказало най-голямото постижение в живота му. Направо би полетял от възторг. Всички знаят, че е такъв.

Сара кимна.

— Включително и нашият сериен убиец.

Никой друг не каза нищо. Нямахше нужда. Стори го единствено президентът.

— Добра работа, агент Брубейкър. Харесвам начина ви на мислене.

— Благодаря, сър.

— Всъщност дължите благодарности на началника си Дан — отговори той. — Той настоя да ви доведе тук тази сутрин.

Сара се обърна към Дригън, който почти не беше продумал през цялото време. Тя не можеше да повярва. Беше й казал, че президентът иска разговор с оперативните лица и е настоял специално тя да присъства.

С други думи, беше я излъгал.

А тя нямаше как да му е по-благодарна.

ГЛАВА 63

На връщане от Белия дом Дан я предупреди почти шеговито:

— Пази се от емоционалния спад.

— От кое? — учуди се Сара.

— Емоционалния спад — повтори той. — Само почакай.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Почувства го минута след като седна зад бюрото си в Куонтико. Беше хвърчала нависоко, водила бе разговор в Овалния кабинет с главнокомандващия на страната. С президента. А сега какво? Отново се беше върнала към изходна позиция. Просто агент от ФБР.

Беше забелязала закачения зад гърба на Монтгомъри оригинал на Рокуел „Изграждането на Статуята на свободата“. Върху един шкаф стоеше култовата скулптура на Фредерик Ремингтън „Бронко Бъстър“. И двете бяха там благодарение на най-великия интериорен дизайнер: „Смитсонийн“.

Сара въздъхна. Беше пак сама в мъничкия си кабинет, украсен със седмичната кръстословица. Единственото нещо, закачено на стената, беше издраскана дъска за писане с маркер, а най-близкото до скулптура беше таралежче магнит на бюрото ѝ, което държеше кламерите ѝ.

С други думи, преживяваше емоционален спад.

Имаше и още нещо. Пред Сара лежеше досието с данни за убиеца на Джон О'Хара и буквално ѝ се подиграваше. Външно не се различаваше от останалите папки — претъпкана, от жълт рециклиран картон. Но отвътре...

Не можеше да избяга от факта, че това досие предизвиква у нея различно усещане, някак по-лично. Беше се срещнала с него лице в лице, беше се здрависала с него. Гледаше го право в очите. Бяха светлосиви. Продължаваха да се взират в нея, да я предизвикват.

Сара отвори папката. За кой знае кой пореден път извади полицейските доклади и тези от извършените аутопсии. Прочете бележките си. Включи компютъра и отново започна да търси нещо, свързано с „Одисей“ или „Имате поща“.

След това продължи да работи по телефона. Говори с управителя на супермаркет „Брюър“ в Кандъл Лейк. Нямаха охранителна камера в близост до „Муви Хът“. Всъщност не разполагаха с камери никъде в магазина.

— Тук краденето на стоки от магазин не е разпространено — обясни управителят.

Тя се обади в „Кантина“ и говори с бармана, който беше сервирал първата бира на „Джаред“. Онази, която беше изпил, преди умишлено да пие от нейната.

— Дали има някакъв шанс да е платил с кредитна карта? — попита тя.

Беше наясно, че този шанс беше нищожен и клонеше към нула, но какво пък. Понякога се налага да стреляш надалеч, за да уцелиш.

Като стана въпрос за това... не трябваше ли някой да ми звънне?

Сара взе дневника си с телефони и провери списъка от хора, на които беше оставила съобщения. Шериф в Уинемука, Невада. Детектив във Флагстаф, Аризона. Главният библиотекар в окръжната библиотека „Кърн“ в Бейкърсфийлд, Калифорния. Всички бяха отговорили на обаждането ѝ.

С изключение на един.

Според базата данни на ФБР през последната година беше имало общо шестнайсет бягства от затвори и психиатрични институции. От тези шестнайсет само две бяха от значение. Едното беше на затворник от щатския затвор в Монтгомъри, Алабама; другото беше на пациент в психиатрична клиника „Игъл Маунтин“ в Лос Анджелис.

Снимката към досието на затворника от Алабама изключваше вероятността той да е убиецът. Не и ако този „Джаред Съливан“, когото беше срещнала Сара, не беше успял междуременно да свали близо стотина килограма, да не говорим за кинжалите, татуирани от двете страни на лицето му.

Историята на пациента от психиатрията в Ел Ей беше различна. Или по-точно нямаше никаква история. Сара беше поискала копие от полицейския доклад, изготвен след бягството му, но още не го беше получила. Освен това в Бюрото не разполагаха с никаква информация за него, което не беше голяма изненада. В много от щатите, особено в Калифорния, си имаха свои правилници и регламенти за опазването на дискретност по повод пациентите.

Най-умният начин да не се съобразява с тях? Добрият старомоден телефонен разговор.

Стига някой да отговори на позвъняването.

Сара беше оставила две съобщения на Лий Макконъл, началник на администрацията в „Игъл Маунтин“. Той, разбира се, по-скоро би позволил да му извадят зъб без упойка, отколкото да обсъжда бягството на пациент под негово наблюдение.

— Трети рунд — измърмори Сара и започна да набира номера.

Не беше сигурна, но ѝ се струваше, че жената, която отговори този път, беше различна от онази, с която беше разговаряла предишните два пъти. Може би някоя заместничка. Това със сигурност би обяснило факта, че жизнерадостно обяви:

— Господин Макконъл току-що пристигна; нека ви свържа — което беше последвано от десет секунди абсолютна тишина, през които Макконъл вероятно гълчеше горката жена, че първо не го е попитала.

Накрая вдигна телефона.

— Агент Брубейкър? Лий Макконъл — каза той. — Какво съвпадение. Точно се канех да ви се обадя.

Да, как ли пък не. И аз точно се канех да пристана на Джони Деп.

Сара разрови бележките си, за да провери името, което си беше записала. Това на пациента на Макконъл. По-скоро на бившия пациент.

Откри го.

— Какво можете да ми кажете за Нед Синклер? — попита тя.

ГЛАВА 64

Гласът на Макконъл някак пресекваше. Не беше заекване или друг говорен дефект, а приличаше по-скоро на преглъщане, нещо като диспепсия, сякаш се опитваше да задържи сандвича от ръжен хляб и пастърма, който беше ял на обяд. В резултат на това без причина поставяше ударение на случайни думи.

Това ѝ напомни пародиите на „Монти Пайтън“. А оттам и Джон Клийз...

— Нед Синклер, така ли? Какво... бихте... искали да знаете за него? — попита той.

Сара потисна смеха си и зададе първия си въпрос, съвсем лесен.

— От коя раса е? Бял, чернокож, латиноамериканец?

Ако Нед Синклер не беше бял, разговорът щеше да бъде съвсем кратък.

— Бял е — отговори Макконъл. — Боя се, че досието му не е... пред... мен, така че не мога да ви помогна с ръст и тегло или дори с възрастта му.

— Не можете ли да прецените приблизително възрастта му?

— Бих казал около трийсетте, а може и малко по-възрастен. Не съм общувал много с него; всъщност никой тук... не е успял... истински. Нед Синклер почти не говореше.

Възрастта около трийсетте вероятно беше съвпадение, но тази неразговорливост беше в другата крайност спрямо човека в „Кантина“. Джаред Съливан определено беше приказлив, нямаше никакъв проблем с това.

— Какво още бихте могли да ми кажете за него? — попита тя.

— Вероятно би трябвало да разговаряте с лекуващия психиатър. Нед беше негов пациент известно време, но името му не ми е под ръка — каза той. — Всъщност нека... взема... картона. Ще изчакате секунда, нали?

Преди Сара да е успяла да каже нещо, вече слушаше песента на „Бийтълс“ „Дългият и труден път“, изпълнена на тромбон. Твърде неподходящо заглавие на фонова музика за изчакване.

Провери набързо електронните си съобщения, за да убие малко време. Беше само едно. Единственото ново писмо, откакто беше проверила пощата си на излизане от Овалния кабинет. Покана за следващата държавна вечеря? Място на президентската маса?

Сара се усмихна. Едно момиче има право да си мечтае...

Погледна името на подателя. Кой? Не се сети в началото. После ѝ просветна.

Марк Камбъл. От телефонния ѝ списък.

Той беше шериф на Уинемука, Невада, градчето, в което беше живяла първата жертва Джон О'Хара.

Сара плъзна поглед по темата на писмото и се оживи на мига.

Тя гласеше: „ОТКРИХ НЕЩО“.

ГЛАВА 65

Сара бързо щракна върху писмото и се приближи до екрана заради обещаващото „открих нещо“.

Междувременно още изчакваше разговора с Макконъл. Къде търси картоната на Нед Синклер? В Кливланд?

Беше говорила с шериф Камбъл от Уинемука, преди да замине за Парк Сити. Логиката беше проста. Щом убиецът на Джон О'Хара беше оставил книгата „Одисей“, вероятно беше подхвърлил нещо и при първата си жертва. Следа, която още не беше намерена.

Тя бе настояла Камбъл да огледа отново местопрестъплението до последния сантиметър, като обърне особено внимание на самия труп.

— Поверете всичките му дрехи още веднъж — беше поръчала. — Чорапи, бельо... всичко.

Сара знаеше, че е досадна, но това просто трябваше да се направи. Понякога се налага да стреляш надалеч, за да уцелиш нещо.

Писмото на Камбъл се отвори в секундата, в която Макконъл отново се появи на линия.

— Съжалявам — извини се Макконъл. — Не можех да го открия, но вече е у мен.

Интересно, беше престанал да поставя ударение на случайни думи, а може и Сара да беше престанала да го слуша толкова внимателно. Слухът ѝ беше отстъпил пред зрението, тъй като беше започнала да чете съобщението на Камбъл.

— Бяхте права — подхвана.

Камбъл обясняваше как хората му огледали маншетите на панталоните таки на първата жертва Джон О'Хара. Разгънали ги и шерифът открил смачкана хартийка, бележка, която се била скрила в гънката на десния крачол като молитвено послание, пъхнато в Стената на плача. На нея имало два реда ръкописен текст.

Заспивайте, дечица, които чувате ръмженето на звяра.

Свидетел направете ме каква забъркал е попара.

Първата мисъл на Сара беше, че това е цитат от стара детска книжка, макар и неизвестна за нея. Прочете текста още веднъж. Може

да беше от някое стихотворение. А може и отникъде да не беше — просто от съзнанието на убиеца.

Тя влезе в гугъл, а Макконъл продължаваше да говори. Изреждаше основни факти от живота на Нед Синклер по точки.

— Докторска степен по математика... преподавател в Калифорнийския университет в Лос Анджелис... уволнен преди почти четири години...

Сара преписа редовете от електронната поща.

Макконъл нареждаше монотонно:

— Диагнозата му е обесивно-компулсивно разстройство... неестествена привързаност към друг член на семейството... сестра му Нора...

— Мамка му! — измърмори тихо Сара, загледана в екрана.

Резултатите от търсенето — те бяха хиляди. Беше пропуснала да сложи редовете в кавички. Добави ги набързо и — бинго — хилядите резултати се превърнаха в един.

Това беше уебсайт на някаква музикална група. Името беше красноречиво.

Сара внезапно скочи от стола и се хвърли към дамската си чанта, която беше на пода зад нея. Вътре в един джоб беше дискът с „Имате поща“. Обърна го да види гърба и прегледа отпечатаните начални надписи от филма. Беше прочела името, знаеше го, но искаше да е напълно сигурна.

Върна се до бюрото и разрови бележките си за „Одисей“. Не се съмняваше, че си е записала името на жената на Джеймс Джойс.

— Как казахте, че се казвала сестрата на Нед? — прекъсна тя с въпроса си Макконъл.

Честото му преглъщане и наблягането на случайни думи се беше появило отново. И все пак точно в тази дума нямаше нищо случайно. Беше право попадение.

— Името на сестра му... Нора — съобщи той.

ГЛАВА 66

На екрана на мобилния ми телефон се изписа: „Съдебна медицина Куинс“.

Оставих чашата си с портокалов сок, спрях звука на малкия телевизор в кухнята и отговорих:

— Ало! — още преди второто позвъняване.

— Агент О'Хара, обажда се доктор Папендзикас — чух отсреща.

Съдебният лекар ми звънесе на сутринта, както беше обещал. При това бодър и ранобуден.

— Каква е присъдата ви за нашата двойка от летището? — попитах. — Имате ли добри новини за мен?

— Бяхте прав — каза той.

— Циклозарин?

— И то много.

— Сигурен ли сте?

Очаквах лекар с нюйоркски манталитет да ми отвърне нещо остроумно от сорта на: „Хей, тъпако, ако искаш, потърси второ мнение!“.

Но междувременно се бях издигнал с едно стъпало в очите му. Вече не бях случаен човек с налудничаво предчувствие. Определено бях напипал нещо.

Ето защо онова отношение беше изчезнало. Беше отстъпило встрани.

— Да, сигурен съм, циклозарин е — потвърди той. — Предполагам, имате известен опит с отравяния?

— Да — отговорих.

И то от първа ръка. Да кажем, че много внимавам кой ми готви напоследък.

— Това, разбира се, не е обикновена отрова — уточни той, а гласът му се отдалечи.

Усукваше, за да види какво мога да му кажа, ако изобщо кажех нещо. Буквално четях мислите му. Натоварено летище в Ню Йорк. Смъртоносно вещество, пуснато от терористи.

Аз обаче нямах намерение да влизам в подробности, ако не за друго, то защото не бях сигурен как да тълкувам това. Две мъртви новобрачни двойки, и двете жертва на екзотична отрова. Това не беше все още „почерк“, но — наречете ме Айнщайн — определено не беше съвпадение.

— Кога трябва да предадете доклада от аутопсията? — попитах.

— Утре — отговори той. — Освен ако няма причина да не го предавам, разбира се.

Трябваше да му го призная; не се отказваше лесно. Направо ми предлагаше да забави предаването на доклада, при положение че споделя с него откъде знаех, че трябва да търси циклозарин.

Сега фактът, че при посещението ми той гледаше клюкарския TMZ, съвсем ми се изясняваше. Доктор Папендзикас обичаше да бъде информиран. Не можех да го виня, разбира се; той по цял ден се занимаваше с дисекции на мъртви хора. Нещо трябва да пооживи атмосферата, нали така?

— Всичко е наред — уверих го. — Можете да предадете доклада от аутопсията, когато...

— Боже милостиви! — избъбри той.

— Какво?

— Има ли телевизор при вас?

Пред него очевидно имаше.

— Да, защо? — попитах.

— Пуснете Си Ен Ен, защото... въ... ами... — той заекваше, сякаш не знаеше как точно да се изрази. — Има... въ...

— Какво? Какво има?

Най-накрая изплю камъчето:

— Това сте вие!

ГЛАВА 67

Незабавно грабнах дистанционното и превключих на Си Ен Ен. Още преди да съм успял да натисна бутона за включване на звука, вече бях... да кажем безмълвен.

Наистина ставаше въпрос за мен. Ето го — името ми с големи букви в горния край на екрана. Истинският шок обаче се криеше в първите думи. Искаше ми се да разтъркам очи и да проверя дали съм видял добре. Какво става, по дяволите?

СЕРИЕН УБИЕЦ НА ХОРА С ИМЕ ДЖОН О'ХАРА

Успях да включа звука в момента, в който водещият прехвърляше към репортер пред Белия дом. В същото време чувах и друг звук — на всичкото отгоре името си, — но в този момент осъзнах, че доктор Папендзикас още е на телефона.

Не задълго.

— Агент О'Хара, там ли сте? — питаше той. — Агент О'Хара?

— Тук съм, тук съм.

— Какво става?

— Точно това смятам да разбера — отговорих. — Благодаря за насоката.

И след тези думи затворих. Внезапно, да, но тъкмо бях прочел името си на един и същ ред с думите „сериен убиец“ по телевизията. По дяволите, дори още не знаех какво означава това, знаех само, че никак не е добре.

Съсредоточих се в кореспондента пред Белия дом — някакъв тип с коса като каска и конски зъби — точно навреме, за да чуя, че цитира по-ранно изявление на прессекретаря на президента. Следващ кадър: озоваваме се в залата за брифинги на Белия дом.

Най-сетне се появиха подробности. Седях и слушах Аманда Кайл, пресекретар на президента, да обяснява, че „по неизвестни до момента причини“ някой се разхожда наоколо и убива мъже, които се казват Джон О’Хара. До момента четирима от четири различни щата.

Тя наблегна, че мотивът на убиеца няма нищо общо с шурей на президента, но циникът у мен беше на друго мнение. И, разбира се, нямаше да бъда единствен. Тя просто предугаждаше яростната атака, щом дойде моментът за въпроси. И той дойде.

Залата избухна като дарвинистко състезание по надвикване до момента, в който най-шумните и най-настойтелните спечелиха превес.

— Охраната на шурей на президента била ли е засилена?

Аманда Кайл не беше пресекретар току-тъй. Тя знаеше точно в как трябва да насочи разговора.

— Джон О’Хара, шурейт на президента, е поставен под охраната на Тайните служби още преди встъпването в длъжност — започна тя, преди да отклони темата. — Но причината да съм тук днес, причината президентът да смята, че е толкова важно да обявим тази опасност пред обществото, е, че очевидно не можем да осигурим същата защита на всеки в тази страна, който носи името Джон О’Хара. Никак не бихме искали да създадем паника, но същевременно наша отговорност и дълг е да уведомим хората.

Залата отново изригна, но все едно зад гърба на Кайл беше спуснат транспарант „мисията изпълнена“. Този път наистина беше така. Хитро беше отклонила прожекторите от шурей на президента.

Следващият въпрос.

— Къде е имало убийства до този момент?

Кайл хладнокръвно изреди малките и големите градове. Уинемука... Парк Сити... Флагстаф... Кандъл Лейк.

Почакай малко, помислих си. Парк Сити?

Скочих от стола в кухнята и се втурнах право към кабинета. Там бях оставил Библията, пристигнала по пощата. С неизвестен подател.

Разгърнах корицата и се загледах в печата с червено мастило, а през това време се върнах обратно в кухнята. **СОБСТВЕНОСТ НА ХОТЕЛ „ФРОНТИЪР“, ПАРК СИТИ, ЮТА.**

Оставих Библията върху гранитния плот и отворих на мястото, където беше изрязаният пасаж — Второзаконие 32:35, песента на

Мойсей. Бях я отбелязал с жълто залепващо се листче, върху което бях записал липсващите думи.

Отмъщението е мое и аз ще отплатя, кога им се разклати ногата; защото денят на загиването им е близък, скоро ще настъпи приготвеното за тях.

Едва бях прочел последния ред, когато чух глас зад гърба си. Някой беше влязъл в дома ми, в кухнята ми. Някой, когото този път бях убеден, че не познавам.

— Вие ли сте Джон О'Хара? — изрече непознатият глас.

ГЛАВА 68

Замръзнах, тялото ми остана напълно неподвижно в продължение на няколко секунди. Тези секунди ми се сториха цяла вечност. Или беше заради усещането, че ми остават едва няколко минути живот?

Ако бях на всяко друго място, но не и в дома си, вече щях да съм се навел светкавично към кобура на глезена си.

Само че моето бебче, и още по-важно, деветмилиметровата берета, която придържаше, бяха някъде в спалнята ми заедно с портфейла, монетите от джобовете и до половина изконсумираната ролка ментови бонбони.

Сега какво?

Следващият ми шанс. Посегнах надясно, стиснах най-близката дръжка от стойката с ножове „Вюстхоф“, поставена до печката, и се извъртях със стегната ръка, готов да метна хладното си оръжие.

Отново застинах.

И добре че го сторих. Иначе вероятно и тя нямаше да последва примера ми — а в нейната ръка беше пистолетът.

— ФБР! — извика и приклепна в позицията, на която ни учат през първата година. По-малка мишена, повече защитени органи.

Чак когато се увери, че има предимство, тя се пресегна към значката си. Дори от повече от шест метра можех да разпозная, че е истинска.

— Мили боже, изкарайте ми акъла! — изпъшках и оставих ножа.

Въздъгнах така тежко, че бих могъл да надуя гигантския балон пред „Мейсис“ за парада по случай Деня на благодарността.

И нейната въздишка беше тежка. Роки срещу моя Булуинкъл.

— Господи, можех да ви прострелям! — промълви тя и свали оръжието си.

— И аз от това се боях.

Кимнах към телевизора. На екрана отново показваха водещия на новините, както и онова заглавие: „Сериен убиец на хора с име Джон О'Хара“.

В мига, в който го видя, тя извъртя очи. Бяха зелени, не можех да не го забележа, също и колко привлекателна беше. И интересна в същото време. Имах чувството, че с опънатата си назад коса и дискретния грим се опитва да не изтъква вида си. Всъщност ефектът беше точно противоположен.

— Аз съм Джон О'Хара — потвърдих онова, което и двамата бяхме видели на екрана. — А вие сте?...

— Специален агент Брубейкър — представи се тя. Прибра в кобура своя глок 23. — Помислихте, че аз...

— Че се каните да ме превърнете в петата жертва — довърших. — Почакайте, вие откъде...

Определено си довършвахме изреченията взаимно.

— Позвъних на входната врата, но никой не отвори. Заобиколих отзад, а вратата към вътрешния двор беше отворена... не чухте ли звънеца?

— Никой не го чува, повреден е — обясних. — Боже, май наистина трябва да го поправа.

Тя се разсмя, но не на саркастичната ми забележка.

— Какво? — попитах. — Кое е толкова смешно?

— О, нищо — отвърна тя и погледна към плота пред мен.

Сведох поглед и видях неподходящия нож, който се канех да запратя по нея подобно на някой нинджа боец. Ножът наистина нямаше да ми е много от полза. Стегни се, О'Хара. Това беше седемсантиметров нож за белене.

Свих рамене.

— Не е особено впечатляващ, а?

— Не се тревожете, виждала съм и по-малки — подхвърли тя. — Освен това не е важен размерът, а как бива използван, нали?

Беше и забавна.

— Жените наистина ли вярват в това? — попитах.

— Всъщност не.

— Ох — възкликнах. — Значи наистина сте дошли да ме нараните.

— А, ето я и нея — отбеляза тя.

— Коя?

— Фалшивата скромност. Самоиронията. В досието ви пише, че сте експерт в тази област.

— Наистина ли? Какво друго пише? — поинтересувах се.
— Цял куп интересни неща, поне в тази част, която имам право да чета — сподели тя. — Всъщност точно затова съм тук.
— За да обсъждаме досието ми?
— Не. Да ви помогна.
— Бюрото вече ме прати при психоаналитик.
— Знам. Но той не може да направи за вас онова, което мога аз — отсече тя.
— О, така ли? И какво е то?
— Да ви опазя жив.
Спрях и се загледах в зелените ѝ очи.
— Добре. Мисля, че току-що напипахме общ интерес.

ГЛАВА 69

Репортажът от новините? Фактът, че тя се намираше в къщата ми? Беше напълно излишно да питам в кой отдел на Бюрото работи.

И все пак.

— Предполагам, че групата за поведенчески анализ не проверява домовете на всички Джон О'Хара в страната? — попитах.

— Не — отговори тя. — Боя се, че само вас.

Повече, отколкото би трябвало да се боя аз?

Седнахме на кухненската маса и я гледах как взема чантата си и вади оттам разни неща, като че ли това беше първият ден в училище. Бележник. Химикалка. Папка. Обаче имаше нещо, което бях сигурен, че не носи.

— Досието ми... НУ? — попитах.

— Също и НР — допълни тя. — Доста прочут сте.

— Прословут по-скоро.

— Виждате ли как се подценявате?

Щом досието ти е маркирано с „Не унищожавай“ и „Не размножавай“, има вероятност да си стигнал няколко пъти до ОР през годините.

Оплескване на работата.

— Очевидно сте видели репортажа в новините — започна тя. — Има един мъж, който убива само хора на име Джон О'Хара.

— Но в новините не споменаха нищо за пола на убиеца, а вие току-що го направихте. Мъж. Знаете ли кой е той?

— Не само това, дори се видях с него. Всъщност пихме бира заедно. Дълга история.

— Много романтично. И аз ли съм го срещал?

— Не знам — призна тя. — Но има нещо, в което съм сигурна. Той никак, ама съвсем никак не ви харесва.

— И по каква причина? — попитах.

— Свързано е по някакъв начин със смъртта на сестра му.

Съзнанието ми веднага започна да възпроизвежда всички случаи, по които бях работил, като бързо сменящи се кадри. Имаше няколко

възможности, но усещане в стомаха ме насочваше към конкретно име. По дяволите, бях си спомнил за нея едва преди няколко минути, докато разговарях с доктор Папендзикас.

Като говорим за усещане в стомаха, тя беше истинска отрова отвсякъде. Продължавах да изпитвам болка дори само при изричането на името ѝ.

— Нора? — попитах. — Той е братът на Нора Синклер?

ГЛАВА 70

Агент Брубейкър се взираше в мен от другата страна на масата. Ето че бях споменал Нора, а тя не каза нищо в отговор. Нито да, нито не, нито оу. Нямах кимване, нито дори докосване на върха на носа. Нищо.

Вместо това тя скръсти ръцете си, слаби и с тен.

— Случайно да знаете името на съпругата на Джеймс Джойс? — попита тя.

Странен момент за решаване на литературни загадки.

— Не — отвърнах. — Не го знам.

— Нора. Името ѝ е било Нора Джойс — каза тя. — Знаете ли кой е режисирал филма „Имате поща“?

Това го знаех. Какво да кажа? Доставчикът „Нетфликс“ ти дава възможност да гледаш много филми, за които иначе не би имал време. Освен това вече се появяваше и връзка между нещата.

— Нора Ефрон — отговорих.

Агент Брубейкър изглеждаше малко изненадана от успеха ми във викторината в областта на киното, но продължи:

— А чували ли сте за музикалната група „Нора Уитакър Банд“?

Поклатих глава.

— Не.

— Нито пък аз доскоро. Това е малка група от Филадельфия. Няма хитове, но текстовете им не са безинтересни — добави тя. — По-важното е, знаете ли кой е чувал за тях?

— Предавам се.

— Нед Синклер.

— Братът...

— Братът на Нора, точно така. Беше ми оставил следи при всички жертви и все пак силно се съмнявам да е предполагал, че ще стигна тук преди него — обясни тя. — Просто имах късмет.

— Струва ми се, че това се отнася и за двама ни.

Агент Брубейкър се осведомявала за подробности около бягството на Нед от психиатричната клиника и шефът на

администрацията случайно споменал името на Нора. Очевидно Нед някак бе узнал за връзката ми с нея.

Той, разбира се, не беше единственият.

Щом Сара научила името на Нора, свързането ѝ с ФБР се свело до ползване на търсачка в криминалната база данни. След няколко разговора по вътрешната линия вече седяла пред бюрото на Франк Уолш. Представях си физиономията му. Като че си нямаш достатъчно проблеми, О'Хара, та стана мишена на сериен убиец?

— Както споменах, Нед Синклер вероятно ви вини за смъртта на Нора. Фактът, че докато стигне до вас, убива невинни мъже с вашето име, само засилва гнева му — изложи тя.

— И кое точно ме превръща във виновния Джон О'Хара?

Сара ме погледна невярващо.

— Нора Синклер е убивала любовниците си заради пари и вашата задача е била да го докажете. Вместо това вие сте дали ново тълкуване на работата под прикритие и сте се озовали в леглото с нея. Искате ли да продължа?

Не, благодаря. Това е достатъчно. Изясни ми се.

— Обаче не аз убих Нора — наблегнах.

— Да, но дали Нед го знае? Единственото, което би могъл да разбере, е, че убиецът така и не е бил заловен.

— Добре, оставете го да преследва мен. Ще чакам.

— С по-голям нож?

— Много смешно — отвърнах. — По-добре вървете да го хванете. Нали казахте, че двамата вече сте излизали на първа среща?

— И точно затова съм изтеглена от случая. Или поне от преследването му. Наредено ми е да ви извадя от географската карта.

— Така ли му казват напоследък в Куонтико? Ние тук още му викаме „да изключа от мрежата“. Така или иначе, не съм навит.

— Ще ви покрия на сигурно място за известно време, какъв е проблемът?

— Работя по един случай, ето какъв. Уолш не ви ли каза?

— Сигурна съм, че Уорнър Бреслоу ще прояви разбиране.

Сега беше мой ред да я погледна невярващо.

— Добре, може и да не разбере — каза тя. — Просто ще се наложи да го приеме.

Станах и взех Библията от кухненския плот. Оставих я пред нея, без да казвам и дума, и я загледах как прехвърля страниците, докато стигна до страницата с липсващия пасаж. След като прочете бележката, която бях залепил, интуицията ѝ подсказа да разгърне корицата, за да провери за печат от вътрешната страна. Останах впечатлен.

Тя приличаше на дете в коледната сутрин. Бях ѝ подарил ново доказателство. Нямах нищо по-мечтано от това за всеки агент.

— Нека ви попитам нещо — заговорих. — Притеснява ли ви фактът, че вече не сте навън, за да преследвате Нед Синклер?

— Разбира се, че да. Абсолютно. Направо ме побърква.

— И вместо това вие трябва да ме изкарате от тази къща, нали?

— Точно така. Това също ме влудява.

— Какво бихте ми отговорили, ако ви кажа, че има начин да направите и двете едновременно?

Сара помисли няколко секунди, а после присви зелените си очи. Беше разтревожена. Но също и заинтригувана.

— Отговорът ми е: да продължим разговора, Джон О'Хара. Може и да открием някои общи неща помежду си.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ОБЕТИТЕ, КОИТО ДАВАМЕ, ОБЕТИТЕ,
КОИТО ПОЛУЧАВАМЕ

ГЛАВА 71

Наистина трябваше първо да се обадя. Защо не го сторих?

Всъщност много добре знаех защо. Оливия Синклер беше в Лангдейл, Ню Йорк, и не исках да рискувам да чуя по телефона: „Моментът не е подходящ“.

И добре, да: мъничка част от мен се фукаше с въоръжената жена до мен.

— На разположение съм да те чуя по всяко време, ако искаш да споделиш къде отиваме — каза на няколко пъти Сара, докато пътувахме по I-684.

— Съвсем скоро ще стигнем — отговорих.

Изпитвах отчасти вина, отчасти любопитство, а и известно чувство на отговорност, които ме караха да бъда в течение относно живота на Оливия Синклер след убийството на дъщеря ѝ. Веднъж, а понякога и два пъти годишно се обаждах на сестра Емили Бароуз, за да проверя как е най-интересната ѝ пациентка. Това донякъде засилваше иронията от факта, че Нед Синклер искаше да ме убие.

— Психиатрична клиника „Пайн Удс“? — попита озадачено Сара, щом подминахме табелата и се насочихме към паркинга.

Обърнах се към нея, изключих от скорост и угасих двигателя.

— Неочакван въпрос: кое е общото между всички серийни убийци?

Сара ме погледна безизразно.

— Всички те имат майки — отговорих си сам.

Лицето ѝ светна. Точно както предполагам.

От момента, в който бях срещнал специален агент Брубейкър, забелязах колко силно беше фокусирана върху Нед Синклер, а вероятно още повече, след като беше отзована от преследването му. Това допълнително беше изострило желанието ѝ да разреши случая. Наречете го човешка природа. А също и повод да бъде с мен в колата в продължение на един час, без да знае къде отива.

Не ще да е само заради остроумието и чара ти, О'Хара.

Поведох Сара към офиса на сестрите на осмия етаж, където Емили Бароуз със сигурност щеше да е на смяна. За последно говорихме миналото лято, но бяха изминали пет години, откакто не се бяхме виждали лице в лице. Тя изглеждаше по-уморена, отколкото я помнех, някак по-забързана.

Времето се отразява по-зле на онези, които работят на смени.

Представих Сара и се извиних на Емили, че сме дошли без предизвестие.

— Но се надявах, че бихме могли да разговаряме с Оливия. Тя още е в дъното на коридора, нали?

Емили се чудеше как да отговори.

— Знам, знам, вероятно трябва да поискам разрешение от шефа на администрацията ви, но времето малко ни притиска и...

— Не, не е това — прекъсна ме Емили. Тя отново направи пауза.
— Оливия вече не е тук.

— О, разбирам. Имате предвид, че са я пуснали?

Както споменах, наистина трябваше първо да се обадя.

— Не — каза Емили. — Имам предвид, че е мъртва.

ГЛАВА 72

— Какво? — попитах. — Кога се случи?

— Преди два месеца — отговори Емили. — Рак на панкреаса. Всичко стана много бързо.

Канеше се да добави още нещо, но се спря.

— Какво има? — настоях. — Какво искахте да кажете...

— Нищо, наистина. Просто си спомних какво сподели с мен Оливия, след като ѝ поставиха диагнозата. Заяви, че ракът се дължи на тъга — знаете, заради смъртта на дъщеря ѝ. Смяташе, че тя е отговорна за това.

— Тя много обичаше Нора — отговорих. Не можах да се удържа и продължих: — А да е казвала, че има и син?

Емили се замисли за кратко и поклати глава.

— Нямам такъв спомен.

Хвърлих поглед към Сара, която със сигурност искаше да ме убие на място в коридора, задето съм я повел в преследване на изгубена кауза. В неин плюс, все пак, изглежда, беше решена да извлече максимална полза. Или поне да пробва по всички възможни начини.

— Името на сина ѝ е Нед — заговори тя. — Може би това ще ви помогне.

Не помогна.

— Трябва да имате предвид, че Оливия почти не приказваше в продължение на години — обясни Емили. — Чак след смъртта на Нора започна да ми говори повече. И все пак не може да се каже, че сме завързали приятелство.

Сара слушаше и кимаше, но бях убеден, че в ума ѝ вече се въртят няколко въпроса.

— Оливия тук ли почина? — попита тя.

— Не. Към края беше прехвърлена в хоспис. Там умря.

— А личните ѝ вещи? И те ли бяха изпратени с нея в хосписа?

Емили се поколеба. Сякаш се опитваше да намери начин да отговори, без да лъже. Бях ставал свидетел на подобно колебание

безброй пъти по време на разпитите. Очевидно Сара също. Спогледахме се.

— Има ли нещо, което трябва да споделите с нас? — попита Сара.

Беше обикновен въпрос, но тонът и маниерът на „лошото ченге“ от страна на моята партньорка бяха успели да внушат на Емили, че целият ѝ свят ще се срути като къщичка от карти, ако не ни съдейства. Доста смущаващо всъщност.

Дик Чейни можеше да запази за себе си метода даване на сухо. Аз си имах Сара Брубейкър.

Емили нервно се огледа, за да се увери, че никой не надава ухо.

— Изчакайте тук — помоли тя. — Веднага се връщам. Моля ви. Дайте ми минутка.

Тя изчезна в някаква стая зад сестринския офис. След не повече от десет секунди се върна с нещо увито в найлонова торба за пазар.

— Оливия държеше това скрито на дъното на една кутия в гардероба си — изрече Емили. — Знам, че не постъпих правилно, но след всичко, което научих за дъщеря ѝ Нора... ами, просто не успях да се въздържа.

С тези думи тя подаде торбата на Сара.

ГЛАВА 73

Аз шофирах, Сара четеше.

„Хей!“ — трябва да съм извикал поне шест пъти, когато гласът на Сара заглъхваше. Беше толкова погълната, та не осъзнаваше, че е престанала да чете на глас.

Датата на първата записка беше девети август 1990 година — точно след като Оливия започнала да излежава присъдата за убийството на съпруга си. Само че не го беше убила тя. Беше Нед. Тя поела вината на седемгодишния си син. Поне така твърдеше.

Би ли лъгала в личния си дневник?

Не можеше да се отрече, че в това, което правехме със Сара, имаше нещо обезпокоително — а също и в онова, което беше извършила сестра Емили Бароуз. Фактът, че Оливия беше мъртва, не го омаловажаваше.

И все пак.

Ако в бележника с кафява кожена подвързия имаше и йота информация, която да ни помогне да заловим Нед Синклер, преди да е убил отново, това оправдаваше действията ни. Нямахме как тази история да бъде повече в духа на Макиавели.

Странното беше, че след като се запознах с Оливия Синклер, имах чувството, че разбира напълно.

— Боже милостиви — простена Сара, спряла насред изречението.

Хвърлих поглед към нея откъм волана. Видя ми се отвратена.

— Какво има? — попитах.

— Нора е била насилвана от баща си — отговори тя. — Системно.

Останалото беше като последните няколко парченца от пъзел. Всичко се намести съвсем лесно.

Нед бил наясно за кръвосмешението и взел нещата в малките си ръце. Фактът, че Оливия е била в пълно неведение относно делата на съпруга си — докато не станало твърде късно, — със сигурност е

повлиял на решението ѝ да поеме вината на Нед. Това е бил последният ѝ майчински акт.

Сара продължи да чете. Оливия описваше в пълни подробности вината, която почувствала, както и болката, че децата ѝ ще бъдат изпратени в приют.

Нещата се влошили още повече. Година по-късно тя научила че Нора и Нед са били разделени, изпратени в различни институции за приемна грижа.

Сара внезапно затвори дневника със замах.

— Какво правиш? — попитах.

— Кратка пауза. В момента не мога да понеса повече — каза тя. — Каква ужасна история.

Това говореше много за човек, така решен да залови Нед Синклер. Не че можех да я виня. В дневника на Оливия беше описан истински кошмар — за цялото семейство Синклер.

Нямаше значение дали си привърженик на теорията, че всичко е въпрос на възпитание или на ген, тъй като беше невъзможно да си помислиш, че случилото се не е белязало и Нед, и Нора.

Погледнах към Сара, а тя държеше дневника по същия начин, както аз държа вратата на хладилника, когато се опитвам да сваля няколко килограма. Разбира се, отново го отвори.

— Паузата беше доста кратка — подхвърлих.

— Не мога да чакам — отвърна тя. — Трябва да мина през това, да го изчета докрай. Вероятно повече от веднъж.

Разбрах. Наистина бе решена да залови Нед Синклер. Беше се фокусирала напълно върху целта си. Толкова силно, че всичко друго губеше смисъл. Като това накъде пътуваме, по дяволите. Добре, на юг, но определено не към къщата ми. Поне не докато Сара ми дишаше във врата.

Продължавах да шофирам, а тя да чете, без и двамата да сме сигурни какво ни предстои. Но около двайсет и пет километра и двайсет страници по-късно всичко се промени.

— Мамка му — процеди Сара, без да вдига глава от дневника.

— Какво има? — попитах.

Обърнах се да погледна, а тя ми показва страницата, която четеше. Видях го на мига.

Ключа към всичко.

ГЛАВА 74

Сара клатеше глава буквално през целия полет до Лос Анджелис. След малко не успях да сдържа смеха си.

— Кое е толкова смешно? — попита тя.

— Ти — казах. — Приличаш на майка ми, когато бях дете. Прибирах се от училище горд, че съм постигнал деветдесет и осем процента на теста по математика, а първият ѝ въпрос беше: „Къде ти се изгубиха другите два процента?“

Сара беше постъпила достатъчно умно да проучи дали Нед Синклер все още притежава някакъв имот. И все пак в момента се укоряваше заради останалите два процента — не се беше сетила да провери и имотите на другите членове на семейство Синклер. Особено на Нора. Това, че беше мъртва от години, не означаваше, че не може още да има дом.

Естествено.

Беше къща на две нива с две спални близо до кампуса на Калифорнийския университет в Лос Анджелис, където Нед беше работил като преподавател. Нора я беше купила за брат си, а според дневника — и за Оливия.

Ето ти ключа, майко, за деня, в който те освободят.

Това ѝ каза Нора при едно от посещенията си в „Пайн Удс“. Ключът бил символ на оптимизъм, нещо, което да повдига духа на Оливия. Нора искала майка ѝ да мисли, че един ден наистина ще бъде свободна.

Дълбоко в себе си вероятно са знаели, че това няма да се случи.

Ето защо само Нед е живеел в тази къща. Обитавал я е до момента, в който са го прибрали в психиатричната болница „Игъл Маунтин“.

Това, което в действителност ни провокира със Сара да прелетим над цялата страна обаче, беше имотът, който Нед така и не беше продал. Той още принадлежеше на Нора.

Добре дошли в специалния епизод на „Ловци на къщи“.

— Ето я, ето там — каза Сара около трийсет минути след като кацнахме в Лос Анджелис. Тя сочеше от задната седалка на таксито, което бяхме взели от летището. — Номерът върху пощенската кутия. Двеста седемдесет и две.

Отбихме, платихме на шофьора, слязохме и се загледахме в последната известна къща на Нед Синклер. Очаквах да е порутена, зловеща и обрасла с трева. Обаче тя беше в чудесно състояние, поддържана и безупречна.

Това ѝ придаваше някак страховито излъчване.

— Може Нора да е наела човек за поддръжката, в случай че някой ден пуснат Нед — предположи Сара.

— Може — подхвърлих.

Тя ме погледна.

— Защо? Не мислиш...

— Че той е тук? Не. Извършва убийствата само в една посока: на изток — обясних. — Доста невероятно е да пътува до работа и обратно.

По-приемлива бе възможността Нед да се беше отбил след бягството си от „Игъл Маунтин“ едва на трийсетина километра оттук. Да събере багаж? Да вземе душ и да се избърсне? Да си набави пари за из път?

Истинският въпрос всъщност беше дали е оставил нещо след себе си — някаква следа, знак, който да ни помогне да го проследим.

— Предоставям ти честта — казах, докато вървахме към предната врата на облицованата с кедрови шиндли къща с бяла дограма.

Сара извади ключа от джоба си. Той още малко лепнеше от тиксотото, с което Оливия го беше прикрепила към дневника си.

— Кажи ми отново, че няма шанс той да е вътре — помоли тя.

— Добре, няма шанс той да е вътре.

И двамата се разсмяхме. Ха-ха. После дружно и бързо извадихме оръжията си.

В случай че бяхме на грешен път.

ГЛАВА 75

Чук, чук, кой е там?

Никой.

След кратка обиколка на къщата не открихме Нед. Със Сара се намирахме в малкото преддверие, настлано с теракотни плочки, откъдето бяхме започнали.

— Ти върви горе, а аз на долния етаж — предложи тя.

Сега ни беше нужно единствено да намерим следи, нещо, което да ни прати в правилната посока. Нед декодер. Кое беше следващото място, към което щеше да се насочи?

Ако това беше филм, би било твърде лесно. Щяхме да влезем в стая и да зяпнем при вида на стените, плътно покрити с мои снимки, като навсякъде лицето ми щеше да е зачертано с гигантски X. След това да се натъкнем на маркирана пътна карта, която да ни покаже точното място, където Нед планира да извърши убийство.

Но колкото и близо да бяхме до Холивуд, това не беше филм.

Нямаше светилище, посветено на мен, нито пък очевидна следа, която ни чака. В интерес на истината нямаше почти нищо. Минимализъм в чистата му форма. Нора Синклер, интериорният дизайнер с око на убиец, може и да беше купила този дом за Нед, но определено не го беше обзавела.

Никой не го беше направил.

Единственото обзавеждане в двете спални на горния етаж бяха самите легла. Нямаше нито скринове, нито нощни шкафчета, нито дори лампи.

Оставаха дрешниците. По-точно два. Що се отнася до първия, този в гостната, той беше празен.

Най-накрая в дрешника в основната спалня открих единствените следи, че някой изобщо е живял в тази къща. Дрехите на Нед. Поне предполагах, че са неговите.

На дървени закачалки, сякаш специално разпределени точно на пет сантиметра разстояние една от друга, висяха панталони, ризи и

няколко спортни сака. Проверяването на джобовете се оказа загуба на време. Всичките бяха празни.

Обичайно бих се притеснявал от ровенето из нечии лични вещи — въпреки случката с дневника на Оливия. Но тук нямаше нищо, което да изглежда „лично“.

До момента, в който се обърнах и го видях.

Под леглото беше пъхнато нещо. Първоначално помислих, че може да е куфар, но щом коленичих на пода, установих, че е дървена ракла. Освен това беше стара.

Издърпах я, вдигнах издрасканата ключалка и ръждивите панти изскърцаха. Какво имаш за мен, Нед?

Разочарование, ето какво.

Имаше играчки. Раклата беше претъпкана с детски играчки.

Взирах се нервно в тях. После изведнъж осъзнах нещо. Всички бяха еднакви.

Не напълно, но бяха варианти на едно и също нещо. Големи, малки, счупени, напълно запазени. Раклата беше пълна с играчки колички от един и същ модел. Всъщност това беше изключителна кола — хит от миналото.

Делориън.

Хм.

ГЛАВА 76

Не исках да се замислям твърде много за това най-вече защото не виждах как интересът или дори манията на Нед към тази конкретна марка кола може да ни доближи до него. Понякога кутията с играчки си е просто кутия с играчки.

И въпреки това се налагаше да ги огледам всичките. Никога не можеш да бъдеш сигурен.

Започнах да ги изваждам една по една. Не бях сигурен какво точно търся. С малко късмет щях да разбера, щом го открия. Всичко, което откривах, обаче, беше делориън след делориън, без значение дали беше дървен, пластмасов или метален.

До момента, в който стигнах до дъното.

Там, обърната с лицето надолу, лежеше малка рамка със снимка. Още преди да я вдигна и да я обърна, знаех чие лице ще видя.

На Нора Синклер.

Избърсах прахоляка от стъклото и се загледах. Изглеждаше точно толкова зашеметяваща, колкото си я спомнях. Високите скули и плътните устни. Лъчезарните очи и погалената от слънцето кожа.

Да: до момента това беше най-красивата серийна убийца, с която бях спал.

— Как върви? — провикна се Сара. — Откри ли нещо?

Фройд би прекарал цял ден в анализиране на неудобството ми от снимката, сякаш бях спипан да върша нещо нередно.

— Още не — извиках в отговор и върнах рамката на дъното на раклата.

Вдигнах я обратно почти на мига. Този път онова, в което се вирах, не беше лицето на Нора. Беше мястото на гърба, където се отваряше.

Не съм съвсем сигурен защо предприех следващите си действия. Дали беше това, че бях чел за човек, който открил копие на Декларацията за независимост зад картина, купена от гаражна разпродажба? Или може би заради навика на баба ми да добавя нови снимки, като оставя старите зад тях?

Знам само, че нещо ме накара да отворя задната част на рамката.

ГЛАВА 77

Изведнъж Сара се провикна отново, но този път думите ѝ не бяха насочени към мен.

— Не мърдай! — чух я да крещи.

Незабавно протегнах ръка към кобура си и хукнах през стаята и надолу по стълбите. Приземих се с трясък в преддверието и го видях да стои с гръб към мен с вдигнати ръце. Синклер? Наистина ли? Не, не може да бъде!

Той инстинктивно се обърна към шума от мен и очите му се разшириха от ужас, тъй като беше осъзнал неприятното положение, в което се беше озовал. Сара беше пред него; аз бях зад гърба му.

— Кой сте вие? — настоя Сара.

Той извърна лице към нея. Нервността му пречеше да даде смислен отговор.

— Аз... въ, аз... Доктор Брус Дръмонд. Аз съм... въ, психиатър.

— Защо сте тук? — попита тя, вече не така настоятелно.

— Новините... — започна да заеква той. — Когато... въ... се прибрах от работа, го видях по новините.

Двамата със Сара едновременно свалихме оръжията. Просто така изведнъж бяхме попълнили белите петна.

— Вие сте лекували Нед Синклер? — попита тя.

— Да, в продължение на година — отговори той и за пръв път си пое дъх. — Вие от полицията ли сте? Надявам се, че сте от полицията.

— ФБР — каза тя и показа значката си. — Аз съм агент Сара Брубейкър, а това е партньорът ми Джон.

Разумно от нейна страна да пропусне да спомене фамилията ми. Това със сигурност щеше да обърка още повече и без това разтреперания психиатър. А той имаше по-належащи тревоги.

— Може ли да си сваля ръцете? — попита.

— Разбира се — отговори Сара. — Всъщност можете да направите много повече. Можете да ни помогнете.

Влязохме в дневната на Нед, където идеята за спартанско обзавеждане беше развита в още по-крайна степен. Имаше канапе и

кресло. Само това. Очевидно масичката за кафе беше оценена като напълно излишна.

Не че възнамерявахме да предлагаме на доктор Брус Дръмонд кафе. Нито пък напитки или ордъоври. Нямаше шанс и за коктейлни хапки — искахме само да го притиснем за повече информация.

— Да започнем с въпроса защо сте тук — попита Сара. — Поддържахте ли връзка с Нед?

— От две години — не — обясни той. — Надявах се, в случай че го открия тук, да го убедя да се предаде. Когато пристигнах, вратата беше отворена.

— Не обмислихте ли първо да отидете в полицията? — попитах. Дръмонд кръстоса крака.

— Нед никога не би се предал на полицията — изрече той без никакви емоции.

Вече се беше поуспокоил и стегнал; излъчването му на учен започваше да си проличава.

Сара усети и веднага смекчи тона. Умен ход: искаше да накара Дръмонд да почувства, че онова, което се опитва да направи, се оценява. Това беше най-добрият начин да го предразположим да говори за Нед.

— Вашата загриженост към него е разбираема — започна тя. — От колко време сте негов психиатър?

— Той ми стана пациент преди около пет години. Точно след като сестра му беше убита. Деканът на математическия факултет в Калифорнийския университет в Лос Анджелис, мой приятел, беше предложил на Нед да се срещне с мен.

— За да му помогнете да преодолее мъката? — намесих се. И аз имах известен опит в тази област.

— Да, той беше много близък със сестра си — отвърна Дръмонд. После тихичко добави нещо почти без да иска. — Твърде близък.

Ако в разпита имаше нишка, която си струваше да се проследи, тя беше точно тази.

— Какво имате предвид? — наострих уши.

Дръмонд се поколеба.

— Виждали ли сте характеристиката на Нед от университета? Знаете ли защо си тръгна?

— Да — отговори Сара. — Там пише, че е бил уволнен заради перманентна липса на комуникация със студентите.

— Това е удобно — каза Дръмонд. — Другото би се отразило кошмарно на реномето на учебното заведение.

— Кое по-точно? — попитах.

— Истината — рече той.

ГЛАВА 78

Признавам едно на доктора: прикова вниманието ни.

Дръмонд се наведе напред в креслото и склучи ръце.

— Нед беше заварен да мастурбира пред снимка на млада жена в кабинета си в кампуса — обясни той.

Сара дори не мигна.

— Някоя от студентките? — попита тя.

— По-лошо е, отколкото можете да си представите — каза той.
— Беше снимка на Нора.

Добре, това вече е нещо различно. Току-що завихме по булевард Безумие. Предвид коя е била снимката, вероятно трябваше да си измия ръцете.

Дръмонд продължи.

— Това се нарича болезнено разстройство на психосексуалното развитие. Не се наблюдава често при деца от едно семейство, но се среща.

— И вие продължихте терапията след инцидента? — попита Сара.

— Да. Поне се опитях — отговори той. — Фактът, че Нора беше мъртва, правеше нещата още по-трудни. Вече не беше обсебен само от нея, както можете да предположите, но и от въпроса кой я е убил. Твърдеше, че знае кой е.

— Сподели ли с вас име? — попитах.

— Не, и това беше най-лошото — отвърна той. — Настояваше, че лично ще има грижата.

— Грижата? — повтори Сара. — Имате предвид, че е възнамерявал да го убие?

— С такова впечатление останах — потвърди той. — И все пак без конкретно име не можеше да се третира като казуса „Тарасов“.

— Но твърдите, че все пак е представлявал заплаха за някого — настоя Сара. — Затова сте уредили приемането му в „Игъл Маунтин“, нали така?

— Да, почти година след като стана мой пациент.

Вдигнах ръка като ученик.

— Тарасов?

— Това е съдебно дело — обясни Сара. — „Тарасов срещу членовете на управителния съвет на Калифорнийския университет“. Законът освобождава терапевта от задължителното запазване на поверителност, ако е наясно, че е застрашена трета страна.

Стрелнах я с поглед.

— Позъорка.

Тя се усмихна и след това отново се обърна към Дръмонд.

— Има нещо, което не разбирам — подхвана тя. — Нед отива в „Игъл Маунтин“ и остава там в продължение на повече от три години без инцидент. Един ден ей така решава да избяга. Брутално убива медицинско лице и тръгва на убийствен поход, а жертвите му имат едно и също име.

— Очевидно обвинява за смъртта на сестра си някого, който се казва Джон О’Хара — каза Дръмонд. — Искам да кажа, най-истински го обвинява.

— Да — съгласи се Сара. — Но защо е започнал сега? Какво е чакал?

— Приемете болезненото му разстройство като рак — започна той. — Нед беше в ремисия. Приемаше лекарства и импулсите, които е имал, са били контролирани. Били са в нормата.

— Точно това е въпросът ми. Какво се е случило, та нещата са се променили? — попита тя.

— И аз се питах същото — каза Дръмонд. — Затова, преди да дойда тук, се отбих в „Игъл Маунтин“. — Оказа се, че на етаж на Нед е била назначена нова медицинска сестра.

— Какво общо има тя? — учудих се.

— Тоест какво общо има той — поправи ме Дръмонд. — Бил е мъж с функциите на медицинска сестра.

— Него ли е убил Нед? — попита Сара.

— Да. Прякорът му е бил Професионалиста.

Свих рамене.

— Е, и?

Дръмонд се облегна в креслото.

— Сега ме попитайте какво е било истинското му име.

ГЛАВА 79

Десетки километри шофиране, хиляди километри във въздуха, различни часови зони и всичко това в рамките на двацет и четири часа благодарение на нощен полет от международното летище в Ел Ей, за който стигнахме в последните секунди.

Сега двамата със Сара бяхме отново в колата ми в Ню Йорк и излизахме от паркинга за краткосрочен престой на летище „Кенеди“.

— Подушваш ли? — попитах и се заех да настройвам вентилацията. — Каква е тази миризма?

Сара се разсмя.

— Мисля, че е от нас.

Наведох се да помириша ризата си и бързо се отдръпнах.

— Леле... може и да е само от мен. Извинявам се.

— И от двама ни е, Джон. Сега имаме още нещо общо. Смърдим до небесата.

Надявахме се, че вземането на душ ни предстои съвсем скоро. Преди да се приземим, бяхме се разбрали, че ще отидем до моята къща в Ривърсайд и ще се изкъпем. Фактът, че колата под наем на Сара беше там, улесняваше вземането на решение.

Само дето не можехме да се договорим какво ще предприемем след това.

Опитах се за кой ли път да отстоявам позицията си, че трябва да се настаним някъде наблизо до дома ми и да чакаме Нед Синклер да се появи.

— Не е късно да размислиш — подхвърлих, щом се качихме на автострадата „Ван Уик“ по посока Кънектикът.

Също така за кой ли път тя ме скастри.

— Това не е мое нареждане — отсече. — И като стана въпрос за нареждания, ако съвсем скоро не се обадя на шефа си, ще загазя. Наистина.

Знаех доста за шефа й Дан Дризън, макар и да го познавах само по репутация — забележителна репутация, ако мога да добавя.

Бързо назовете сериен убиец, действал през последните десет години, който да не е бил заловен.

Повече думи са излишни.

— Какво ще му съобщиш? — попитах.

— Че ми е отнело време да те открия, но най-накрая съм успяла — отговори тя.

— И после?

— Както казах, ще отидеш на сигурно място. И това определено няма да е къщата ти в Кънектикът.

— А „хотел Бюрото“, така ли?

— Вече с безплатно НВО — добави шеговито тя.

— Много смешно. Е, смешно донякъде. Не, никак не е забавно.

Агентите наричаха „хотел Бюрото“ различни обезопасени квартири в страната, които ФБР използваше. Те бяха предвидени предимно за свидетели, които имаха нужда от защита, но понякога, както в моя случай, караха и някои агенти да ги ползват.

— Освен това ще трябва да решиш какво ще правиш със синовете си — напомни тя.

— Вече съм го решил — заявих. — Ако някой се опитва да ме убие, не искам да са близо до мен, дори и да съм на тайно място.

— Значи ще останат в лагера?

— Да — но ще им трябват нови наставници, дано разбираш какво имам предвид.

Разбираше ме.

— Ще уредя всичко от дома ти — обеща тя.

За миг се замислих за директор Барлис и идеално подредените му кабарчета в лагера „Уайлдърлок“. Опитах се да си представя как някой го уведомява, че към екипа му за известно време ще се присъединят двама млади агенти от ФБР. Само че в момента не ми беше никак смешно.

Исках да ангажирам ума си с нещо и пуснах радиото, за да чуя информация за трафика по Уайтстоун Бридж, към който приближавахме. Станцията беше „1010 Уинс“ — „Само новини през цялото време“.

Беше изумително как бях избрал точния момент да го включа.

Стига да не убиех и двамата ни в същия миг.

— Внимавай! — извика Сара.

Вдигнах поглед от радиото и видях, че задната част на един камион за доставки изпълва цялото предно стъкло. Ако бях натиснал спирачките само част от секундата по-късно, със сигурност щяхме да се забием в него. Бум, тряс и въздушните възглавници щяха да се отворят.

А единственото, което успях да изрека, сочейки радиото, беше:
— Чу ли това?

ГЛАВА 80

Увеличих звука докрай. В новините разказваха за убийството на млада двойка.

Били убити на сватбеното си пътешествие.

Случи се първо с Итън и Абигейл Бреслоу, а след това и със Скот и Анабел Пиърс. Дотук със съвпаденията.

Вторият път може да е съвпадение, но третият означава сериен убиец.

Главата ми бръмчеше. Двамата със Сара вече официално си имахме по един. Комплект за нея и за него, като кърпите за баня — ако кърпите за баня обикаляха и убиваха хора.

— С повече подробности за тази история — Бианка Търнър от Лонг Айланд...

Паркър и Саманта Келър били пристрастени към мореплаването и отпътували от Саутхамтън преди две седмици с дванайсет и половина метровата си шхуна към бреговете на Сейнт Бартс. На връщане прекарали една нощ в пристанище на Бермудските острови, за да се видят с приятели и да напазаруват. Час след като отплавали на сутринта, на лодката изненадващо гръмнал взрив и убил и двамата.

— До момента бреговата охрана не е излязла с коментар относно вида на експлозията и това, което би могло да я е причинило.

— Познай кой може да я е предизвикал — обърнах се към Сара, но тя ми изшътка, защото искаше да чуе останалата част от репортажа.

— Приятели разказали, че Паркър и Саманта отложили медения си месец, докато завършат обучението си по право. Оженили се миналия април в Сат Харбър, Ню Йорк.

Сара изведнъж нададе такъв вик, че едва не се забих в друг камион.

— О, господи, те са онази двойка!

— Коя двойка?

— Четох за тях в „Таймс“ — осветли ме тя. — Не мога да повярвам! Двойката от „Брачни обети“!

След фразата „не мога да повярвам“ изтървах нишката. Нищо не разбирах.

— Двойката от „Брачни обети“ — повтори тя. — Всяка седмица в рубриката за сватби пускат статия за конкретна двойка и разказват в подробности за първата им среща и други неща от този род. Никога ли не си попадал на такава?

Исках да обясня, че ако не започнат да отпечатват спортната рубрика посред сватбената, шансовете да видя нещо като „Брачни обети“ не са никак големи.

Вместо това просто поклатих глава.

— Не, никога не съм срещал такъв материал — признах.

До този момент Сара вече не гледаше към мен, а беше навела глава към своето блекбери.

— Какво правиш? — попитах.

— Проверявам нещо — отговори тя. — Имам предчувствие.

Хвърлях по едно око към пътя и в същото време я гледах как щрака по телефона си. Пишеше нещо. С бясна скорост.

После спря. Загледа се в екрана и зачака.

Почака още малко.

— Хайде, хайде — бърбеше нетърпеливо. Накрая плесна по таблото. — Знаех си!

Нещо в тона ѝ ми подсказа, че каквито и планове да бяхме кроили, всичко щеше да се промени.

— Дори няма да успея да взема душ, нали? — попитах.

— Още не — заяви тя и погледна през рамо.

Проверяваше трафика в обратната посока.

— Е, ще ме осветлиш ли? Къде отиваме?

— Манхатън — отговори тя. — Трябва да свием по следващата отбивка и да обърнем.

Стрелнах Сара с поглед и се усмихнах на факта, че интуицията — каквото и да ѝ беше подсказала — ѝ действаше като инжекция чист адреналин. Не само на нея, а и на двама ни.

Стиснах волана и го завъртях рязко, за да прекосим осевата линия и да се престоим за платната, водещи на юг.

После изправих волана и натиснах педала на газта, сякаш се опитвахме да се измъкнем от пожар.

— Е, в коя част на Манхатън би желала да отидеш? — попитах с възможно най-спокоен тон.

ГЛАВА 81

Още при първата стъпка човек можеше не само да чуе жуженето в сградата на „Ню Йорк Таймс“. Можеше и да го усети.

Двамата със Сара влязохме бързо в огромното фоайе и се загледахме в стотиците окачени малки екрани, по които вървяха откъси от новини и се движеха и сменяха като в синхронизиран танц.

Слязохме от асансьора на двайсет и втория етаж и Сара се представи на млада жена със свежо лице, очила с рогова рамка и с бяла жилетка. Можех да се обзаложа, че тя е единствената рецепционистка в Манхатън, която чете Пруст под бюрото си.

— Госпожица Ласал ви очаква — съобщи тя. — Един момент.

Позвъни в офиса на редакторите и след секунда друга млада жена ни поведе през коридор, по чиито стени имаше снимки на част от стотиците наградени с „Пулицър“ автори на вестника.

— Аз съм личната асистентка на госпожица Ласал, между другото — обяви тя през рамо.

Тонът ѝ беше уверен, но също така и фалшив. Плахостта, която се появи в походката ѝ при приближаването на ъгловия кабинет, не остави и капка съмнение, че е напълно стресирана от шефката си.

Лесно можеше да се види защо.

Емили Ласал, редактор на сватбената рубрика в „Ню Йорк Таймс“ и доайен на висшето общество в Манхатън, беше смущаващ образец на изрядност и приличие. Косата, гримът, тоалетът ѝ — допълнен от два реда бели перли — бяха с напълно завършен вид. Всичко беше обмислено.

Нещата изглеждаха под строг контрол до момента, в който личната ѝ асистентка затвори вратата и ни остави насаме. Тогава госпожица съвършенство буквално рухна.

— Чувствам се толкова отговорна — проплака тя и изведнъж по скулите ѝ взеха да се стичат сълзи. — Аз избрах тези двойки.

Това, разбира се, беше глупаво. Едва ли вината беше нейна. И все пак можех да разбера защо е толкова разстроена. Сериен убиец ликвидираше младоженци по време на медения им месец и тези

младоженци ги свързваше само едно — всички те бяха представени в рубриката „Брачни обети“.

— Не бива да вините себе си — зае се да я успокоява Сара, сякаш бе най-близката ѝ приятелка. — Това, което можете да направите, е да ни помогнете.

— Как? — попита тя.

— През последните две седмици рубриката е била посветена на семействата Пиърс и Бреслоу. Семейство Келър, последната двойка, всъщност е било представено почти преди два месеца — заговорих.

— Да, помня — каза Ласал. — Те бяха отложили сватбеното си пътешествие. Завършваха образованието си по право, нали?

— Точно така — потвърди Сара. — Това означава, че между жертвите има петседмична празнина. Изчислихме.

— Или, казано по друг начин, пет седмици, в които са представяни други новобрачни двойки, които още са живи — допълних.

— Защо мислите, че са били пощадени? — попита Ласал.

— Нямам представа. Всъщност първо искам да се уверим, че е точно така — обясних. — Поне една от тези двойки може още да е на сватбено пътешествие.

— О, господи — ахна Ласал, разтърсена от реалността.

Имаше нещо още по-лошо от три мъртви младоженски двойки от „Брачни обети“.

Четири мъртви двойки.

ГЛАВА 82

— Никога не съм виждала нещо толкова прекрасно — ахна Мелиса Козмър, щом приближиха горната част на водопада Макахику в Национален парк Халеакала в Мауи.

— Аз също — каза съпругът ѝ Чарли Козмър.

Но той не гледаше великолепия шейсетметров водопад, а се възхищаваше на съпругата си, негова жена едва от седмица. Никога през живота си не се беше чувствал такъв късметлия и толкова щастлив. За него Мелиса беше слънцето, луната и звездите в едно.

Нарече я дар от небесата, когато ги интервюираха за рубриката „Брачни обети“ в „Таймс“.

Чарли съжеляваше единствено, че родителите му, които бяха загинали в самолетна катастрофа преди пет години, така и не можаха да я зърнат. „Открил си половинка за чудо и приказ“, така би казал баща му, Чарли беше сигурен в това.

— Хайде — подкани го Мелиса с дяволита усмивка. — Нека да видим колко можем да се доближим до ръба.

Тя хвана Чарли за ръка и двамата тръгнаха през гъстите бананови дървета и високата трева, влажна от мъглата. Времето в Мауи винаги беше впечатляващо, но в този ден природата наистина беше надминала себе си. Небето искреше почти в неоновосиньо.

Туристическата им група и официалната пътека до водопада — от която лекичко се бяха отклонили — бяха може би на стотина метра от тях. Младоженците не възразяваха срещу маршрута, просто им се виждаше, че е малко пренаселено. Прекалено много туристи с раници. Те искаха единствено да се насладят на тази красота насаме.

— Внимателно — предупреди я Чарли, тъй като теренът ставаше по-стръмен към ръба.

Вече се бяха приближили до бученето на водата и не чуваха нищо.

— Какво? — попита Мелиса и вдигна глава към него.

Няма значение, помисли си той. Просто беше стиснал ръката ѝ още по-силно. А му се щеше цялата да я стисне в прегръдките си.

Чарли игриво притегли Мелиса към себе си и се загледа за миг в очите ѝ, преди да целуне меките устни. Тя отвърна на целувката му и сякаш в този момент и двамата си помислиха едно и също.

Какво впечатляващо място за правене на любов.

Двамата бавно се отпуснаха на тревата, без да се отделят един от друг. Толкова влюбени, така изпълнени със страст.

Бяха дотолкова вгълбени в емоцията, та изобщо не забелязаха, че някой стои зад тях.

ГЛАВА 83

Покажете се, покажете се където и да сте...

Фарут Пасан разполагаше с всичката необходима информация за младите Чарли и Мелиса Козмър, включително и как изглеждат. Направо от младоженската рубрика на „Ню Йорк Таймс“ беше изпратена непринудена снимка на усмихнатата двойка на дансинга по време на сватбеното им тържество в хотел „Сейнт Реджис“.

Заглавието над тях гласеше „Брачни обети“.

Знам, че сте някъде там, Чарли и Мелиса. Къде се криете?

Фарут се движеше по маршрута, по който по-рано беше минала групата и от който младоженците се бяха отклонили. При всяка крачка плъзваше поглед и оглеждаше наоколо, без да пропуска и сантиметър от терена.

Наричаха Халеакала национален парк, но в повечето участъци приличаше направо на джунгла. Дърветата, сключените клони, месестите зелени листа бяха толкова гъсти, че усещането беше почти зашеметяващо.

Цареше и оглушителен шум.

Чуруликането, крясъците и песните на повече от четирийсет вида птици в парка бяха непрестанни, но бяха нищо в сравнение с грохота от водата на отделните водопади по маршрута.

Фарут тръгна към най-големия от тях с пълното съзнание, че няма отбивка от пътеката, която да води към него.

Разбира се, това не означаваше, че авантюристичната млада двойка не би се изкушила да се наслади на гледката.

Фарут си проправяше път през огромните бананови дървета, но почти беше готов да се откаже и да си тръгне. Беше толкова близо до водата, но не виждаше нищо друго.

Почакай секунда. Стой.

Сред високата трева близо до самия ръб нещо мърдаше. Приблужи се на още няколко крачки и видя какво е. Или по-скоро кой е.

Елементът на изненада определено присъстваше.

Фарут се усмихна. И как не? Тези двамата нямаха ни най-малка представа, че някой иска да ги убие.

О, ами...

Усмивката изчезна от лицето на Фарут, той пое дълбоко въздух. Пръстите му бяха само на сантиметри от ножа, затъкнат в колана му.

Беше време да съобщи новината на Чарли и Мелиса.

Меденият им месец беше приключил.

ГЛАВА 84

— Няма да повярваш — каза Сара, щом затвори телефона в импровизирания ни щаб на ФБР, който всъщност беше свободна конферентна зала в сградата на „Ню Йорк Таймс“.

Не можех да отгатна нищо по изражението ѝ.

— Открили ли са ги? — попитах.

Тя избухна в смях.

— О, да, открили са ги — потвърди. — Всъщност самият надзирател от парка е имал честта. Оказало се, че решили да се отклонят от организираната група гости на хотела.

— И къде са били?

Тя ми разказа. Включително и какво са правили, когато ги открил рейнджърът.

— Можеш ли да си представиш?

Усмихнах се.

— Ще се постарая.

Този отговор ми спечели един от онези полушеговити-полунеодобрителни погледи, които жените усъвършенстват още от каменната ера.

— Ще ти помогна ли, ако намаля осветлението? — пошегува се тя.

— Възможно е.

— А ако пусна Бари Уайт?

— Това вече е друга работа. Струва ми се, че виждам картинката.

Никой не можеше да ни вини за малкия майтап. А и както казваше баща ми с бутилка „Балантайн Ейл“ в ръка: „На когото не му харесва, да иде да се гръмне“.

След невероятен брой телефонни обаждания и перипетии накрая бяхме успели да се свържем с останалите герои от „Брачни обети“ с помощта на местната полиция. Те бяха на сигурно място. По някаква причина убиецът ги беше пощадил. Каква ли беше причината?

Що се отнася до Чарли и Мелиса, в момента събираха багажа си в „Риц-Карлтън“ в Мауи и си тръгнаха с охрана от ФБР благодарение

на сътрудничеството, оказано от полицията в Хонолулу.

Не е нужно да споменавам, че не останаха много доволни. И все пак беше по-добре да съкратят медения си месец, отколкото живота си.

Сара взе мобилния си телефон.

— Трябва да се обадя на Дан — каза тя. — Чака да чуе докъде сме стигнали.

Разбира се, Сара се беше обадила на Дан Дризън няколко часа по-рано, за да го уведоми, че убиецът на Джон О'Хара не е единственият сериен убиец наоколо. Имаше си компания. Наричахме го Убиеца на младоженци.

За беда измислянето на пръкора беше единственото лесно в случая. Показа се, че разгадаването на всичко останало — мотив, причината да избере едни герои от „Брачни обети“ пред други и откъде знаеше как ще прекарат медения си месец — беше доста по-трудно.

Опитът ни да свържем жертвите по някакъв начин напомняше на редене на Рубик куб. Търсехме съвпадение в имената, местата, където са учили, професиите, социалния им статус — абсолютно всичко, от цвят на косата до първата среща на двойките. Така и нямахме успех. Нищо.

— Чакай, преди да звънеш отново на Дризън, трябва да се обадим другаде — спрях я.

— Къде? — учуди се тя.

Отчаяно се нуждаех от душ, но имаше нещо, за което копнеех дори повече. Храна.

— Какво ще кажеш за най-близкия китайски ресторант? — попитах. — Умирам от глад. Направо ми прималява.

Сара кимна.

— Да, прав си. На мен също.

Не бяхме спирали да работим от момента на пристигането си в „Ню Йорк Таймс“, а нямахме нищо за ядене, освен бонбонки „тик-так“.

Обадих се на Емили Ласал по вътрешната линия и я попитах къде бихме могли да поръчаме нещо за хапване. Тя се беше затворила в кабинета си от самото начало и следеше в интернет дали някой от потребителите на клюкарски сайтове няма да свърже рубриката й „Брачни обети“ с убийствата на младоженци в медения им месец. Беше само въпрос на време.

— „Мин Чоу“ е точно на ъгъла и правят доставки — каза тя. — Препоръчвам пиле „кун пао“.

— Чудесно. Знаете ли номера? — попитах.

— Можете да поръчате онлайн от техния... — гласът ѝ заглъхна.

Реших, че връзката е прекъснала.

— Там ли сте? — попитах.

— Почакайте една секунда — отговори тя.

Оказаха се десет секунди или колкото време ѝ беше нужно да дотича до конферентната зала на невероятно високите си токчета. Беше останала без дъх, когато влетя през вратата.

— Помните ли като ви казах, че съм ви дала всичката информация, с която разполагаме за представените в „Брачни обети“? — попита тя.

Двамата със Сара отговорихме в един глас:

— Да.

— Е, току-що ми хрумна още нещо — сподели тя.

ГЛАВА 85

Това беше. Връзката. Буквално.

— Уебстраници — каза Ласал, стиснала двата реда перли на шията си. — Напоследък двойките си имат собствени сватбени уебстраници... поне част от тях.

Преди да е успяла да се изкаже докрай, пръстите на Сара вече шареха по нейното блекбери.

— Аз ще се заема с жертвите — обяви тя.

Бързо взех макбука, с която Ласал ни беше услужила. Разделяй и владей.

— Аз ще се заема с останалите — казах.

Тоест, с пощадените двойки.

Написах в гугъл имената на първата двойка в списъка ни — Памела и Майкъл Итън. Тяхната история беше публикувана в рубриката седмица след тази на семейство Келър. Към имената добавих и още няколко думи, които се предполага, че се споменават в сватбен уебсайт — списък с подаръци и тържество. Това би трябвало да свърши работа, помислих си.

Но не постигнах нищо. В същото време Сара кресна, сякаш беше петък вечер в игрална зала:

— Бинго!

— Коя двойка? — попитах.

— Пиърс... от летището — отговори тя. — В началото на страницата се споменава, че е била създадена от кума на Скот Пиърс. — Тя превъртя информацията и набързо я прегледа в телефона си. — О, виж, има дори тема „Меден месец“.

— Божичко... Описва ли се къде точно са отивали?

— По-лошо — отговори тя и ми прочете: — „Влюбените гълъбчета ще излетят от летище «Кенеди» за Рим на следващия ден. Сигурно при толкова много направени полети с «Делта» ще получат добро намаление.“

— Със същия резултат можеха да си сложат мишени на гърбовете — заключих.

Изведнъж си спомних разговора, който бях провел с Джон Джуниър вечерта, преди да заmine на лагер. Никога не знаеш кой чете нещо за теб в интернет, бях му казал. Това не беше ли най-красноречивият пример?

Двамата със Сара продължихме да търсим други уебстраници. Бяхме успели да стигнем до общия модел: всички жертви имаха уебстраница. Тези, които нямаха, бяха още живи.

Имаше едно изключение, но то всъщност доказваше закономерността. Една от двойките, която имаше уебстраница, но бе пощадена, не беше споделила подробности за медения си месец.

— Вече сме наясно — казах.

Точно това беше начинът, по който убиецът набелязваше жертвите си.

Сара пое дълбоко въздух, а после издиша.

— Да, но какво да правим сега?

— Знам какво трябва да направя аз — заяви Ласал.

Почти бях забравил, че тя и перлите ѝ са още в стаята.

— Какво? — попитах.

— Веднага да прекратя издаването на рубриката „Брачни обети“ — каза тя.

Разбира се. Здравият разум го подсказваше. Така беше правилно. Кой би могъл да го оспори?

Всъщност аз можех.

Станах от стола си, тръгнах към Сара и церемониално се отпуснах на коляно пред нея. Тя ме изгледа, сякаш бях полудял. Ласал също.

— Какво смяташ да правиш, по дяволите?

— Да ти направя предложение — отговорих. — Сара Брубейкър, ще се омъжиш ли за мен?

ГЛАВА 86

— Ставай, глупчо — продума тя.

Приех това за „да“.

Тонът на Сара казваше следното: „Да му се не види, О’Хара, май напипа нещо“. На мига разбрах, че и двамата сме на една и съща вълна.

На вълната на сватбената рубрика по-точно.

Въпросната идея можеше да се опише по много начини — рискована, опасна, равносилна на саможертва, — но беше и още нещо: единственият начин да прекратим това. Сигурен бях, че е така. Също и Сара.

Гокичката Емили Ласал, от друга страна, се видя в чудо какво да мисли.

— Извинете ме, но какво става? — попита тя с ръка на хълбока.

— Пред вас са следващите герои от „Брачни обети“ — обясних.

Трябваха й няколко секунди, но накрая схвана идеята. След още няколко секунди изражението й вече не казваше „Аха“, а „О, почакайте“. Намръщи се и доби силно угрижен вид.

— Не съм сигурна, че „Таймс“ може да направи това — каза тя. — Имам предвид, че подобно решение трябва да бъде взето от...

— От вашия издател, разбира се — прекъснах я. — Повярвайте ми, осъзнавам цялата сложност.

Без значение дали ставаше въпрос за Кенеди и кубинската ракетна криза, администрацията на Буш при скандала с вътрешно подслушване, в който беше замесена Националната агенция за сигурност, или тази на Обама след залавянето на мулла Абдул Гани Барадар, високопоставен командир на талибаните, имало е моменти, в които „Таймс“ са били молени да забавят или спрат определен материал в интерес на държавната сигурност.

Този случай беше различен. Да, наистина налице бяха хора, чийто живот бе застрашен, но искахме от „Таймс“ да отпечатат информация, за която са напълно наясно, че не е вярна. Въпреки факта, че най-отявлените консервативно настроени критици вече имаха

наименование за това явление — наричаха го „уводната статия на Таймс“, — не беше трудно да се разбере, че съществуват граници, които така наречената „Сива дама“ не би прекрачила.

— Слушайте, малко поизбързваме — намеси се Сара. — Преди да поискаме благословията на вестника, трябва да получим друга. От бащата на булката.

Знаех, че не говори за истинския си баща Конрад Брубейкър, за когото ми бе разправяла — пенсиониран преподавател по история на изкуството, който обикновено можел да бъде открит да се прицелва със стик номер 7 към девета дупка някъде в Ла Куинта, Калифорния. Визираше Дан Дризън, който със сигурност не гореше от желание да използва свой агент като жива примамка.

— Може би ще успея да накарам Уолш да му се обади — казах, но мигом поклатих глава разколебан. — Като се замисля... може и да не е толкова добра идея.

Сара извъртя очи.

— Че после да ни е нужна и неговата благословия.

Тя беше права. Бездруго се налагаше да изгладя определен проблем със собствения си началник. Този с отстраняването ми. Като се прибавеше и ексклузивната новина за убиеца на хора с името Джон О'Хара, вече си представях крясъците на шефа си.

Господи, не ти ли стига, че един сериен убиец е по петите ти, та сега искаш да привлечеш и още един? Не ти трябва терапия, О'Хара, нужна ти е усмирителна риза!

— Да, не разчитай на съдействието на Уолш — казах. — Действай чрез Дризън.

Сара се обърна към Ласал.

— Кога излиза в интернет неделната сватбена рубрика? — попита тя.

— В събота в пет.

Това ни даваше на разположение по-малко от три дни. Погледнах часовника си. Шейсет и осем часа, за да съм съвсем точен.

— Невероятно — възкликна Сара. — Кой би си помислил, че планирането на фалшива сватба би било по-трудно, отколкото на истинска?

— Е, поне има нещо, което да очакваме с нетърпение — изрекох без капка емоция.

— И кое е то?

— Медения месец, разбира се.

ГЛАВА 87

— Някак винаги съм си мечтала за Париж — сподели Сара. — Представи си хотелска стая на Левия бряг с изглед към Айфеловата кула — тя огледа тесничкото ни грубовато бунгало и чамовата ламперия и се изкиска тихичко. — Това не е Париж.

Не, не беше. Не приличаше ни най-малко дори.

Но за Синди и Зак Уелкър, двойка любители на природата, които се запознали — както се казваше в рубриката „Брачни обети“ — при интересни обстоятелства по време на катерене в Телгорайд, беше идеално. Две седмици в бунгало в планината Луис, далеч навътре в Национален парк Шенандоа, Вирджиния. Малко уединение и блаженство сред чудната природа.

„Ха, кой знае? — написа Зак, иначе познат като мен, в сватбената ни уебстраница. — Може и да излезем един-два пъти по време на медения ни месец за истинско катерене.“

Ясно, че бунгалата в планината Луис не бяха чак толкова усамотени, не и ако си наясно какво — или кого — търсиш. Петнайсет долара автомобилна такса при входа на парка и си вътре.

На бас, че всеки сериен убиец би могъл да се справи.

Така се надявахме със Сара, а също и четиримата агенти от Вашингтон, спотаени в храстите отвън. Агентите от Вашингтон се сменяха със свои колеги на осемчасови дежурства.

Това беше задължително условие, за да може Дан Дризън да се примири с плана. Така или иначе, той не беше ентузиазизиран от идеята, но не можеше да пропусне възможността да съм напълно заобиколен от други агенти. Убиеца на младоженци нямаше да знае откъде му е дошло, а Убиеца на Джон О'Хара дори нямаше да има представа къде да ме търси.

С други думи, идеята ми не беше чак толкова налудничава, колкото му се беше сторила в началото.

Същото важеше и за Франк Уолш, изпълнен с желание да затвори очи пред достатъчно много правила и бариери, та практически

да прекрати отстраняването ми. Бях получил обратно значката и оръжието си.

— До второ нареждане — предупреди ме той.

Като се прибавеха задружните усилия на Дризън и Уолш да извиват ръцете на „Ню Йорк Таймс“, че да приемат да ни сътрудничат с фалшива статия в „Брачни обети“, ето как със Сара се озовахме в ролята на запалени по екологията и здравословното хранене младоженци. Аз наричах двама ни „семейство Бирщок и Глок“.

Сега единственият въпрос беше дали планът ще проработи.

Най-накрая с пълно съзнание за иронията Сара сподели:

— След всичкото време и усилия, които вложихме, наистина ще остана ужасно разочарована, ако никой не се опита да ни убие.

ГЛАВА 88

— Меден месец в Париж, а? Звучи добре — казах и си налях още малко кафе от печката.

Тъкмо бяхме приключили с вечерята и се бяхме настанили в малкия кът пред спалнята. Колкото и скромно да беше бунгалото ни, за щастие беше водоснабдено, имаше малка кухня и електричество.

Комарите бяха бонус.

— Ами ти? — попита Сара и се мушна в суичъра си от университета в Колорадо, който се предполагаше, че е завършила Синди Уелкър. — Къде би искал да прекараш твоя...

Гласът ѝ заглъхна и лицето ѝ почервения от срам. Беше забравила. Вече се бях женил. Вече бях имал меден месец.

— Няма нищо — успокоих я.

— Съжалявам.

— Няма нищо, наистина. За сведение, ходихме в Рим.

— Добре ли прекарахте?

— Направо страхотно — отговорих. — До момента, в който си счупих ръката.

— Счупил си си ръката по време на медения си месец?

— Да. Спънах се и паднах по Испанските стълби, докато ядях двоен шоколадов джелато.

Тя започна да се развеселява. За толкова привлекателна жена имаше доста шантав смях, приличаше на този на Арнолд Хоршак от „Добре дошъл отново, Котър“. Харесваше ми.

— Знам, доста смотано, нали? — аз също се разсмях. — Но сладоледът беше дяволски добър.

Струваше ми се, че досега двамата със Сара почти не бяхме разговаряли за живота си извън работата. Беше приятно. Естествено. Усецах, че и тя чувства същото.

— Е, разкажи ми за двете си момчета — помоли тя.

— А, това е любимата ми тема...

Разказах ѝ за Макс и Джон Джуниър, като се опитвах да сведа прекомерната си бащинска гордост до минимум. Обаче ми беше

трудно да сдържам ентузиазма си, особено след като толкова ми липсваха. Приключих да обяснявам колко са прекрасни, Сара просто се взираше в мен и се усмихваше.

— Какво? Какъв е този поглед? — попитах.

— Мислех си, че са големи късметлии да имат теб за баща — отговори тя. — Те са целият ти свят, нали?

— Да, но всъщност е точно обратното. Аз съм късметлията — казах. — А сега за теб. С приятеля ти искате ли деца?

Тя ме стрелна с поглед.

— Добър опит, О'Хара. Искаш да узнаеш дали се виждам с някого.

— Е, все пак това е меденият ни месец. Редно е да съм наясно.

— В такъв случай отговорът е: не. В момента не ти изневерявам с никого.

Отворих уста да кажа нещо, но тя ме спря с вдигната длан.

— И моля те, не ми казвай колко изненадващо е това — заговори тя. — Знаеш, че нямам приятел.

— Всъщност исках да кажа, че те разбирам. Вероятно никак не ти е лесно.

Тя ме погледна колебливо.

— Какво имаш предвид?

— Ти си жена агент от ФБР. Обучена си за ръкопашен бой и носиш оръжие — обясних. — Повечето мъже биха се почувствали застрашени.

Погледът ѝ изведнъж се промени. Взираше се в мен, сякаш бях надникнал в най-съкровениите ѝ мисли.

— Откъде го знаеш? — попита тя.

— Просто предположих — отвърнах. — Но да не ти хрумнат разни идеи. Още възнамерявам да спя на канапето тази нощ.

Тя отново се разсмя. Аз също. А после и двамата престанахме.

В бунгалото настъпи непрогледна тъмнина. Всички лампи, включително и тази на верандата отвън, бяха угаснали.

Токът беше спрял.

ГЛАВА 89

Не бях сигурен кой звук чух първо, този от счупени стъкла или от изстрелите. Бях дяволски сигурен обаче, че усетих куршума, който одраска рамото ми.

— Долу! — изкрещях. — Долу, Сара!

Очите ми бяха привикнали с тъмнината достатъчно, че да видя Сара да се хвърля на пода заедно с мен, а следващите куршуми — един, два, три — минаха през прозореца и върху нас се посипаха стъкла. Как се случи така, по дяволите?

Посегнах към своя глок и чух, че и Сара прави същото. Междувременно изстрелите навън бяха заглъхнали. Беше ли свършило? Или това беше само прекъсване?

Прошепнах на Сара:

— Добре ли си?

— Да — отговори тя. — А ти?

— Да. Един ме одраска, това е.

— Сигурен ли си?

Притиснах рамото си с длан. Има кървене и кървене. За късмет моето беше от първия тип.

— Добре съм — уверих я. — Вратата или прозореца, кое избираш?

Това означаваше: кое искаш да прикриваш?

— Вратата — каза тя.

Вдигнах ръце към прозореца и събрах лакти. Имаше още един прозорец, но той беше съвсем мъничък, в спалнята, и бяхме далече от него.

— С какво стреля? М16? — попитах.

Предположението ми беше доста обосновано предвид трите залпа стрелба и малко по-пронизителния звук на оръжието.

— Или е това, или карабина М4 — отговори тя. — Трудно е да се прецени от такова разстояние.

— Поне четирийсет метра.

— Може и да са повече — каза тя.

— И успя да прекъсне електричеството преди това?

— Очила за нощно виждане — казахме двамата едновременно.

Стрелецът трябва да беше с очила за нощно виждане.

— Мамка му, къде е този фенер? — изсумтях.

Имахме два в бунгалото. Къде ли са?

— По-важното е — добави Сара — къде са всички останали?

Права беше. Къде е подкреплението ни от четирима агенти от всички страни? Дори стрелецът да се бе появил зад тях, вече трябваше да са го спипали.

Освен ако той не се беше справил с тях преди това.

Не. Нямахме начин. Не и с четиримата агенти.

Радиостанцията на кръста ми изпраща.

— Има ли ранени? — чу се приглушен глас.

Взех радиостанцията и прошепнах в отговор:

— Засега сме добре. Сигурно носи...

— Да, очила за нощно виждане — прекъсна ме агентът. — И аз съм с такива.

Не бях сигурен кой точно трябва да е на смяна пред бунгалото. Този поне ми се струваше опитен.

— Кой е това? — обърнах се към Сара.

— Карвър — припомни ми тя. — Агент Карвър.

С пълна сила можеше да се каже, че е подкреплението.

ГЛАВА 90

Единственото по-лошо от адския грохот около нас беше чувството на безпомощност, което го съпътстваше.

Всичко се случи толкова бързо. Яркият лъч светлина пред прозореца ни, последван от артилерийска стрелба, отекваща в гората.

Навън бяха четирима срещу един. Не беше нужно да съм букмейкър, за да ми се понрави подобно съотношение. Ала онова, което последва — мъртвешката тишина и ужасяващото усещане, което ме обземаше — не ми хареса. Никак.

Двамата със Сара не можехме да направим нищо. Радиостанцията на агент Карвър беше замлъкнала. Всички радиостанции бяха замлъкнали.

Пропълзях по пода, посипан със стъкла, и се долепих към стената до прозореца.

— Какво правиш? — прошепна Сара с тон, който подсказваше, че каквото и да е то, не бива да го правя.

И все пак беше наложително да погледна. Трябваше да се опитам да разбера какво е положението. Да надникна набързо, само това.

Не беше достатъчно набързо.

Главата ми едва се беше показала зад страничната част на рамката на прозореца и — бум, бум, бум! — едва не ме уцели между очите. При звука на изстрелите инстинктивно отметнах врата си назад, а в бунгалото се посипаха още стъкла.

— Мамка му! — процеди Сара.

На мига разбрах какво си мислеше. И аз си мислех същото и то не беше „какъв невероятен късметлия съм, че съм жив“.

Грабнах радиостанцията и натиснах бутона с палец.

— Карвър! — заговорих. — Карвър, там ли си?

Той не отговори.

Опитах отново и отново, но последва само тишина. Опитах и на другите честоти, тези на останалите агенти. Четирима срещу един, за бога!

И никой от тях не отговори. Нищо. Нито звук.

Глуха линия.

Усещах как потта се стича по челото ми, а сърцето ми бие учестено. Какво ставаше отвън, по дяволите?

После го чух. Радиостанцията ми отново изпраця, а след това се чу и гласът на Карвър, който се появяваше и изчезваше. Силите му едва стигаха да натисне бутона, какво остава да каже нещо.

— Трима... свалени — успя да промълви. — Помощ...

Не се чуха повече думи, само звукът от затрудненото му дишане. Беше ужасно, просто ужасно. А след това стана още по-зле.

Бум, бум, бум!

Още три залпа стрелба се чуха по радиостанцията, а пронизителният звук не остави съмнение, че изстрелите бяха произведени от кратко разстояние. От няколко метра. Може дори помалко.

Дишането на Карвър вече го нямаше. Него го нямаше. Остана само ужасяващото чувство, което ме беше обзело, но хиляди пъти по-лошо. Затъвах в него.

— Трябва да се махнем оттук — казах на Сара.

Само че беше прекалено късно. Звукът от стъпки, който приближаваше към нас, отново беше нарушил тишината.

Бяхме заложили капан на Убиеца на младоженци, а сега ние се бяхме озовали в капана.

Той пристигаше.

ГЛАВА 91

Почти не виждах Сара в другия край на бунгалото, но чувах, че се премята през канапето. Зад него ли се криеше?

Не.

— Намерих го! — обяви тя и плесна нещо с ръка.

Един от фенерите.

Нямаше време да обсъждаме стратегията си. Осланях се на вратата, че мислим по един и същ начин. Ако носеше очилата за нощно виждане, тя щеше да го заслепи със светлината. Ако не, фенерът щеше да остане угасен и щяхме да имаме равен старт. Никой нямаше да може да вижда.

В момента чувах единствено приближаващите стъпки. Вратата на бунгалото се намираше от дясната ми страна; прозорецът — или поне което беше останало от него — от лявата. Бях долепил гърба си до нашарената с чворове чамова ламперия почти със същата сила, с която стисках пистолета си.

Дишай, О'Хара, дишай.

Само кратка секунда — двамата със Сара разполагахме единствено с това. Наведен ниско долу, се чувствах като защитник, който се опитва да предотврати светкавичната атака на куотърбека. Ако успеехме да преценим времето, щяхме да победим.

Ами ако не успеехме?

Продължавах да се ослушвам. Стъпките се усилваха все повече и повече. После се случи най-странното нещо. Бях толкова неподготвен за това, че успях единствено да замръзна на място.

Стъпките престанаха да се усилват. Като че ли бяха заглъхнали. Не, това не беше точният израз.

Изчезваха.

Той не тичаше към нас, тичаше покрай нас. И сега се отдалечаваше.

Двамата със Сара скочихме и хукнахме вън от бунгалото, а светлината от фенера ѝ осветяваше пътя ни. Не можехме да го видим;

той имаше твърде голяма преднина. И въпреки това знаехме накъде отива.

На около стотина метра надолу по пътеката имаше малко уширение на пътя, където беше паркиран джипът ни. В жабката имаше дори талон с измисленото ми име, Зак Уелкър. Въобразявахме си, че сме помислили за всичко.

— Мамка му! — изкрещях в мига, в който чухме звука от двигател в края на пътеката.

Той вече беше в колата си. Негодникът сигурно беше паркирал точно до нас.

— Ключовете са у теб, нали? — попита Сара тичешком.

Тя беше доста по-напред от мен и почти не се беше задъхала. Очевидно бягащата пътека не ѝ беше непозната.

— У мен са — отвърнах и за всеки случай отново се уверих, че са в джоба ми.

Едва дишах. Гърдите ми горяха.

В съзнанието си вече бях зад волана и се бях впуснал в преследването с пълна сила. Разполагахме с идеалните за това дадености, криволичещ тесен път в нощта, обграден от опасно близки дървета. Бих угасил фаровете, за да се водя само по неговите светлини, а ако и той се опиташе да направи същото, щях да следвам стоповете му. Като нищо и двамата щяхме да се нацелим в масивния ствол на някой бор.

Да те видим дали шофираш толкова добре, колкото стреляш, мръсно.

Със Сара стигнахме до малкия паркинг. Джипът ни беше там и ни чакаше. Извадих дистанционното от джоба си, за да отключи вратите, и макар че цареше непрогледен мрак, успях да забележа нещо.

Сара също го видя.

Джипът беше прекалено близо до земята.

Сара освети предните гуми с фенера. След това огледа и задните. Всичките бяха спаднали.

Заритах гневно вратата, а Сара вдигна поглед към нощното небе.

— Мамка му, не отново! — изкрещя тя.

ГЛАВА 92

Не беше необходимо много време сътрудничеството, което Дан Дризън и Бюрото бяха постигнали, да се прекрати. По-точно да се разпадне.

Вестникът се беше съгласил да представи материал, предназначен за Убиеца на младоженци, с цел да го хванем. В замяна трябваше да получи ексклузивни подробности около залавянето му. Трябваше.

За беда, нещата в живота невинаги се развиват според очакванията ни.

Сега историята беше отпечатана точно там, на първа страница — в най-горната дясна колонка под заглавието, — така че целият свят да я види.

— Недей, О'Хара. Недей да се обвиняваш — увещаваше ме Дризън. Дватама със Сара се намирахме в офиса му в Куонтико. Флаговете бяха свалени до половина. Самочувствието ни беше още пониско. — Вината не е твоя.

Сара ми беше казала същото, всъщност дори няколко пъти. Отговорих на Дризън същото, което бях казал на нея.

— Идеята беше моя. Как бих могъл да не съм виновен?

Единствените имена, споменати в статията, бяха тези на загиналите. Броят им беше достигнал десет: трите новобрачни двойки плюс четиримата агенти. Там, където се споменаваше за агент Карвър, пишеше, че е бил женен с двама синове. По-големият бил тринайсетгодишен, точно като Джон Джуниър.

Докато ми шиеха рамото в болница „Шенандоа Мемориъл“, си мислех как последната дума, която беше изрекъл Карвър, беше „помощ“. Само да можех да му я осигуря. Знаех, че това ще ме преследва завинаги.

Дризън се облегна на стола си и скръсти ръце. Примигна бавно и отпусна брадичката към гърдите си. Беше очевидно какво си мисли, докато ме гледаше. Какво да правя с този човек, по дяволите?

С него се бяхме срещнали очи в очи само преди няколко дни, но той беше чел досието ми. Знаеше какво представлявам. Аз бях Джон О'Хара, агент, обсебен до такава степен от идеи за отмъщение за смъртта на жена си, че бях отстранен от Бюрото — само за да се превърна в мишена на сериен убиец като последица от стар случай, заради който едва не ме бяха уволнили, след като бях спал със заподозряна.

Но почакайте. Това е едва върхът на айсберга. Има и още.

Докато бях отстранен, поех задачата да разследвам убийството на сина и снахата на Уорнър Бреслоу и така се натъкнах на друг сериен убиец, който изби четирима агенти заради моя план, който се оказа ужасно, кошмарно и непоправимо погрешен.

По дяволите, това не може да се случва на мен, самият аз не бих го повярвал.

Най-лошото беше — а също така бях сигурен, че и Дригън е наясно с това, — че сега, освен желанието за мъст бях обсебен и от чувство за вина. Много хора не успяваха да се съвземат от подобна поредица удари.

Дали аз бях един от тези хора? Бях ли изпаднал в нокаут? Отписан ли бях?

Ето какво би искал да знае Дригън.

— Кажете ми нещо, Джон — заговори той.

Преди да е успял да довърши, телефонът на бюрото му извънтя. Секретарката му се извини за прекъсването, но имало обаждане за него, което си помислила, че ще иска да приеме.

— Кой е? — попита Дригън.

— Детектив Брайн Харис от Полицейското управление на Ню Йорк — отговори тя.

Дригън присви очи. Определено не познаваше този човек. Вдигна слушалката.

— Дан Дригън — представи се той.

Наблюдавах го, докато слушаше. Който и да беше този детектив Харис, не му беше нужно много време, за да се разбере, че да, Дригън искаше да приеме това обаждане. Всъщност Дригън се пресегна за химикалка с такава скорост, че едва не бутна чашата си с кафе.

Не виждах какво си записва, но щом вдигна поглед и кимна, едно нещо ми стана пределно ясно.

Вече не се чудеше какво ще прави с мен, по дяволите.

ГЛАВА 93

Двамата със Сара се метнахме на следващия полет на „Делта“ за Ню Йорк, взехме такси от „Ла Гуардия“ за Девети участък в Долен Ист Сайд и се качихме до втория етаж, като вземахме по две стъпала наведнъж, за да се видим с детектив Харис. Още се ръкувах с човека и веднага повдигнах въпроса:

— Къде е тя? — попитах.

— В края на коридора — отговори той.

— Прояви ли нетърпение? — намеси се Сара.

— Не, но така или иначе нямаше голям избор — отвърна Харис.

— След като спомена за онова...

Нямаше нужда да довършва изречението; всичко беше ясно. Това беше правило. Щом огромна възможност за голямо развитие по някое разследване прекрачи прага ти, просто заключваш вратата след нея. Не дай боже да размисли.

Тръгнахме след Харис, набит мъж с плавна походка, по коридора до малка зона за отдых с две изтърбушени канапета, полупразен автомат за закуски и стари броеве на списание „Пийпъл“. Ама стари, казвам ви. На корицата на едно от тях представяха „Изгубени“ като нов хитов телевизионен сериал.

За разлика от тях Марта Коул, жената, която седеше на едно от канапетата, изглеждаше още по-млада от своите двайсет и две години. Светлокестенява коса, слаба, с няколко лунички на носа. Щеше да мине доста време, преди да може да си поръча питие, без да ѝ искат документ за самоличност.

Точно в този момент едно би ѝ се отразило добре. А може би и две. Харис ни запозна и когато се приближих да се ръкувам с нея, забелязах, че дланта ѝ трепери. Останалата част от нея също.

Сара седна до нея.

— Няма нищо, Марта — каза тя утешително. — Знаем колко трудно трябва да е това за теб, затова ще опитаме да те улесним, доколкото е възможно. Просто трябва да ти зададем някои въпроси.

Всъщност за момента знаехме само това, което Харис беше споделил с Дризън по телефона. Млада жена вървяла по улицата, стиснала брой на „Таймс“. Искала да разговаря с детектив, без значение кой точно. На въпроса защо, тя отговорила, че май може да идентифицира Убиеца на младоженци.

Казвал се Робърт Макинтайър и бил бивш сержант от армията на Съединените щати. Тя го наричаше Роби.

— Бях сгодена за него — добави.

ГЛАВА 94

Марта Коул пое дълбоко въздух и издиша бавно. Започваше да се успокоява. Направих знак на Сара с бързо одобрително кимване. Давай. Твоя е.

Седнах на другото канапе при детектив Харис и кръстосах крака. После кръстосах и пръсти. Отчаяно се нуждаехме от късмет.

Като по поръчка Сара не преставаше да се усмихва.

— Марта, кога за последно видя Робърт или разговаря с него? — попита тя.

— Преди около месец.

— А кога двамата развалихте годежа си?

Марта се поколеба. Очите ѝ се напълниха със сълзи, емоциите напиреха. Правеше всичко възможно да ги потисне.

Най-накрая отговори:

— Така и не го изрекохме гласно. Всъщност аз го развалих.

Детектив Харис бръкна в джоба си и подаде на Марта сгъната носна кърпа. Приятно беше, че още има хора, които носят такива у себе си. Доста старомодно.

— Благодаря ви — каза Марта и попи очите си. Колкото и да беше млада и съкрушена, не можех да не забележа нейната решителност. Тя продължи: — Когато Роби се върна от войната, тази в Афганистан, беше като в абстиненция. Липсваше му напрежението, постоянният приток на адреналин.

Сара кимна.

— Нека отгатна — не си можела да надделееш това, нали?

— Точно така. Всичко го отегчаваше, включително и аз — призна тя. — Мислех си, че му правя услуга.

— Имаш предвид прекратяването на отношенията ви?

Тук вече не успя да сдържи сълзите си. Вината, която изпитваше, беше много силна. Гневът сякаш беше още по-силен.

— Тази проклета война! — почти извика тя. — Вината не беше на Роби, чувате ли? Той не беше същият човек. Този, който се върна, не беше мъжът, в когото се влюбих!

Сара сложи ръка върху рамото на Марта и леко го помилва.

— Разбираме. Наистина — каза тя.

— Но Роби не можа да разбере — рече Марта. — Опитах се да му обясня, ала той сякаш дори не ме слушаше.

— Преди колко време беше това? — попита Сара.

— В края на миналата година, точно след Деня на благодарността. Трябваше да се оженим на Бъдни вечер — обясни тя. — Когато отмених сватбата, той ужасно се вбеси.

— Нарани ли те?

— Не, но се уплаших... — тя направи пауза. Гласът ѝ заглъхна. — Той има оръжия.

— Знаеш ли какви са? Пистолети? Пушки?

— И от двата вида. Любимо му беше онова, което беше носил по време на войната. Забравих как се казва, но беше някаква полуавтоматична пушка.

Двамата със Сара се спогледахме. Бинго.

— В каква мисия участваше Робърт в Афганистан? — попита Сара. — Споменава ли ти е нещо?

Марта отново вдигна кърпата към очите си и се замисли за миг.

— Веднъж се случи — каза тя. — Беше пил и не знам как заговорихме за това, но той започна да ми разправя разни неща.

— Какви неща?

— Сякаш се хвалеше — започна тя. — Беше свързано с групата, в която го бяха взели, някакъв отряд за специални оръжия. Той го наричаше Отряда на Джеймс Бонд, защото изпробваха всякакви джаджи. Също и отрови.

— Отрови?

Двойно бинго.

— Да — потвърди Марта. — Веднъж дори се пошегува, че трябвало много да внимавам, защото знаел какви ли не начини да ме убие с химически вещества. Никак не ми се стори забавно.

Погледите ни със Сара отново се срещнаха. Робърт Макинтайър определено разполагаше със средствата. Обаче мотивът не беше напълно ясен.

Зарязват човека няколко седмици преди сватбата му и той започва да избива младоженци. Сравнително достоверно. Или може би трябва да кажа налудничаво. Ако предположим, че страда от ПТС —

посттравматичен стрес, — силното огорчение и разбитото сърце биха могли да отключат подобна реакция. Агресия.

Но защо убиваше само представените в „Брачни обети“?

Дали не търсехме логика там, където такава липсваше? Налудничавото поведение се подчинява на съвсем различни правила.

Сара продължаваше с натиска търпеливо и методично.

— Значи, когато си прочела статията във вестника тази сутрин, Марта, ти вече си имала известни подозрения. Какво все пак те кара да си убедена, че това е Робърт?

Стана ми жал за момичето, щом отново понечи да избърше очите си. Чувстваше се така ужасно отговорно.

— Роби ми каза, че щом няма да има „ние“, не бива да има никого.

— Не съм сигурна, че те разбрах — обади се Сара.

Марта бавно отмести поглед към детектив Харис, после към мен и най-накрая отново към Сара. След това ни обясни:

— В деня, в който скъсах с него, ни се обадиха от „Ню Йорк Таймс“ — каза тя. — Искаха да бъдем двойката, представена в „Брачни обети“.

КНИГА ПЕТА
ОТМЪЩЕНИЕТО Е НЕПРЕДСКАЗУЕМО

ГЛАВА 95

Дванайсет офицери, детектив Харис, Сара и аз. Както сочат цифрите, бяхме сформирали почти малка армия, която със сигурност надвишаваше обичайната численост при прибиране на човек за разпит. Но все пак това не беше кой да е човек.

Нямаше категорични сведения, свидетел или преки доказателства, които да уличават Робърт Макинтайър като Убиеца на младоженци. Всички следи бяха косвени. Възможно беше да се окаже, че са само съвпадение.

Ако се случеше така, аз пръв щях да му подам ръка в знак на извинение.

— Единственият начин да се измъкне жив оттук е, ако може да лети — заяви Харис, щом се върна в предната част на сградата на Макинтайър в Бруклин, където се бяхме събрали всички останали. Беше проверил задната част на къщата заедно с двама полицаи. Апартаментът на Макинтайър беше на петия, най-горния етаж. — Отзад има малък вътрешен двор, но не и противопожарен изход.

Обърнах се към Сара.

— Готова ли си?

— Да — увери ме тя.

Фасадата на сградата на Макинтайър от края на трийсетте години беше доста олющена. Камъкът беше изронен и зацапан и имаше дори две счупени стъкла. Очаквах положението вътре да е същото, ако не и по-лошо.

Оказа се, че не е така. Беше чисто, модерно и всъщност доста приятно. Би трябвало да съм си научил урока.

Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Оставихме един от полицаите да пази във фоайето. Всички останали тръгнахме нагоре по стълбите. Докато стигнем до четвъртия етаж, двама от полицаите — да кажем, по-едричките — гневно проклинаха липсата на асансьор. В съзнанието ми нахлуха поне стотина вица за полицаи и понички. Не ги споделих.

— Там — посочих вратата на Макинтайър, след като стигнахме петия етаж.

Намираще се по средата на коридора, апартамент 5Б.

Сара безмълвно се зае с подредбата. Двамата с Харис застанаха от едната страна на вратата, а аз от другата. Офицерите бяха зад нас — двама приведени ниско долу, останалите изправени. Оръжията бяха насочени за стрелба.

Почуках.

След като не чух нищо, почуках отново.

Пак нищо.

Този път Сара посегна към вратата. Хвана топката и я завъртя. Опитът си струваше.

Е, как мислите...

Добрата новина? Вратата беше отворена.

Лошата новина? Вратата беше отворена.

На човечето, което размахва червения флаг в главата ми, изведнъж му се отвори работа.

Къде влизахме, по дяволите?

ГЛАВА 96

В коридора беше толкова тихо, че скърцането на пантите ми звучеше като излитане на самолет.

Вратата бавно се отвори. Никой не помръдваше.

Преброих до пет. След това до десет. Накрая извиках:

— Робърт, вътре ли си?

Дори и да беше, не отговори.

Някой ме побутна и се оказа, че един от полицаите ми подава телескопично огледало или, както обичах да го наричам аз, „ку-ку“. То щеше да помогне да не ми пръснат главата. Вече бях рискувал и едва не ми се беше случило в бунгалото със Сара. Нямах желание да насилвам късмета си.

Промуших огледалото покрай вратата и видях тесен коридор с две врати от двете страни, които бяха откренати. В края на коридора очевидно имаше малка дневна. Виждаха се канапе, телевизор с плосък екран и лампа до масичката.

От Макинтайър нямаше и следа. Високия метър и осемдесет широкоплещест мъж с късо подстригана червеникава коса и квадратна челюст, както ни го беше описала Марта Коул, го нямаше.

Поклатих глава към Сара и тя веднага влезе в действие. Обърна се към Харис и двамата полицаи, вдигна два пръста и посочи към себе си и към мен.

Превод: Влизаме по двама. Той и аз ще сме отпред.

Това момиче очевидно не се смущава да е в центъра на събитията, нали?

Три... две... едно...

Двамата със Сара минахме през вратата с вдигнати пистолети глок, насочени към коридора. Заставах пред кухнята; тя — пред банята.

— Чисто! — извиках.

Чух как Сара дръпна завесата в банята.

— Чисто! — съобщи тя.

— Чисто! — чухме откъм дневната.

Върнах се към коридора и пресрещнах Сара. Останалите от групата бяха пред нас, включително и Харис. Предполагах, че има още една стая, спалнята. Също така предполагах, че положението там няма да се различава особено. Чисто.

Вместо това чух двама полицаи да се провикват едновременно.

— Труп!

Моля?

Двамата със Сара завихме по коридора и влязохме направо в спалнята през дневната. Полицайте още стояха там и се взираха мълчаливо в него. Приличаше на някоя от онези извратени побъркани творби от пърформанс. Можеше да се нарече „Мъртвият жених“.

Робърт Макинтайър — с червеникава коса и квадратна челюст — беше вързан за стол, облечен в смокинг, който някога е бил хубав. Сега беше надупчен от куршуми и облян в кръв. Ако куршумите не го бяха убили, то със сигурност ножът, забит в сърцето му, беше успял.

Освен това не беше просто какъв да е нож. Наведох се да го огледам по-добре. Дръжката от масивно сребро отразяваше светлината от прозореца.

— Това каквото си мисля ли е? — попита Сара.

— Определено — отвърнах. — Нож за торта.

Мамка му, това е тя — Марта Коул!

Веднага се извърнахме към Харис, който вече беше извадил радиостанцията си, за да влезе в контакт с диспечера. И той беше свързал нещата също като нас.

— Мамка му. Май взехме само телефонния й номер... Можем да го проследим, за да стигнем до адреса, но...

Каква беше вероятността да ни е дала истински телефонен номер? Бих казал, че клони към нула — можеше да се сравни с шанса „Къбс“ да спечелят суперкупата.

Сега ставаше ясно защо отказа да я закарат до дома й от участъка. Каза, че искала да повърви, за да си „проветри съзнанието“. И кой би я винил в онзи момент?

— Почакайте! — възкликна Сара.

Всички се извърнахме към нея. След това се извърнахме да видим в какво се е загледала.

В леглото.

Така се бяхме втренчили в Макингайър, че не бяхме забелязали очертанията под завивките. До този момент.

Това друг труп ли беше? Друг убиец?

Не, по-лошо. Много по-лошо.

Беше убиецът на всички нас.

ГЛАВА 97

Заобиколихме леглото в полукръг. Аз бях в единия край, Сара в другия.

— Хвани ъгъла — каза тя.

Хванахме горната завивка, вдигнахме я и я заметнахме назад. Не знаех какво да очаквам, но определено не беше това, което видях.

Какво, по дяволите...

Приличаха на кислородни бутилки, на някакво водолазно оборудване. Бяха шест и лежаха по дължината на леглото.

— Какво пише отстрани — попита полицаят, застанал до мен.

Наведох глава, за да прочета ситния шрифт, но слънцето, осветяващо металния цилиндър, ме заслепи.

— Хей, някой ще спусне ли завесите? — помолих.

Те бяха дръпнати така, че откриваха целия прозорец.

— Дадено — отговори друг полицай.

Беше млад италианец с гарвановочерна коса, сресана назад. Тръгна към прозореца, тялото му за миг препречи светлината, но беше достатъчно, за да видя надписа на бутилката, която беше най-близо до мен. Само че не беше пълна с кислород.

О, не! Не! Не! Не!

Но вече беше твърде късно.

Първият изстрел мина през прозореца, уцели младия полицай право в гърдите и причини експлозия от кръв и кости.

Вторият изстрел пръсна главата на полицая, който стоеше до Сара.

— Долу! Всички залегнете!

Тя искаше точно това, искаше всички да се махнат от пътя ѝ, след като ни беше събрала на едно място. Не стреляше с обикновени куршуми, а с едрокалибрени и запалителни.

С други думи, бяха идеални за взривяване на газова бутилка.

Третият изстрел би убил всички ни, ако някой не беше бутнал леглото, като се хвърляше за прикритие на земята. Бутилките се разместиха. Куршумът разкъса пружините, но не удари бутилка.

Хвърлих се към двойния матрак. Усетих как шевовете на рамото ми се скъсаха, щом бързо го вдигнах с всички сили.

Бутилките хвъркнаха, издрънчаха по твърдия дървен под и се изтъркаляха във всички посоки.

— Всички вълн! — извиках. — Веднага.

В суматохата в спалнята проехтя следващият изстрел, но не последва експлозия. Не беше уцелила никоя от бутилките.

Вратата към коридора приличаше на тясна безпощадна фуния в опита ни да се измъкнем от дневната пред спалнята. Всички тичаха, буквално си спасяваха живота.

Аз бях последен, а Сара — точно пред мен. Ако успеехме да се измъкнем от апартамента преди следващия изстрел, тогава може би имаше някакъв шанс да се спасим.

БУУМ!

ГЛАВА 98

Силата на експлозията ме повали на дъсчения под, а гърбът ми беше облизан от огнено кълбо. Горещината беше толкова силна, че усетих как ризата се топи върху кожата ми.

От болката ми се искаше да закрепця, но в същото време ѝ бях ужасно благодарен. При взрив като този? Единственият начин да не чувствам болка беше, ако съм умрял.

— Господи, боли! — простена Сара.

Още една добра новина. И тя беше жива. Дори беше малко по-добре от мен. Ще ми се да можех да кажа, че съм се опитал да я защитя. Но истината е, че просто изхвърчах към нея, а гравитацията свърши останалото. Тя лежеше по гръб, а аз бях върху нея. Носовете ни направо се докосваха.

— Добре ли си? — прошепнах.

— Струва ми се, че да. А ти?

— Гърбът ми е малко попрепечен. Ще мине.

Тя не каза нищо повече. Не беше необходимо. Виждах го в погледа ѝ. За нея наистина беше важно, че съм добре.

Чувах сирените в далечината. Завесите в дневната горяха. Също и диванът и килимът. Имаше вероятност някоя от газовите бутилки да не беше избухнала.

Засега.

— Хайде — подкани ни Харис. — Трябва да се махаме оттук.

На улицата пред сградата на Макинтайър цареше хаос. Пожарните и нови полицейски коли си проправяха път през трафика и от всички страни се виждаха въртящи се светлини.

На тротоара се бяха скупчили наематели и съседи, които се озъртаха смаяни и уплашени. Огледах се наоколо, най-последно възстановил дишането си. Възрастна жена в червен халат стискаше броеница от палисандрово дърво и се молеше. До нея стоеше млада мексиканка, гушнала мъничкото си момченце.

Сара даваше описание на Коул, за да могат дванайсет полицаи да обиколят района от всички страни. Останалите ни последваха в

претърсването на сградите зад тази на Макинтайър от мазетата до покривите.

В това време Харис по радиостанцията свикваше полицаите от близките станции на метрото.

— Насам! — извиках още на първия покрив, на който се бяхме качили.

Върху хидроизолацията на покрива, гледащ към апартамента на Макинтайър, близо до ръба, имаше триножник, на който беше подпрян снайпер СПП; познавах го по име, защото се използваше от екипа за спасяване на заложници във ФБР.

— СПП — разпозна го и Сара в мига, в който го зърна. — И това ако не е ирония.

Права беше. СПП означаваше „специална полицейска пушка“. Седеше подигравателно срещу нас с разпръснати гилзи наоколо.

— Всяка врата! — кресна Харис. — Ще потропаме на всяка врата!

Отново се изчаквахме, този път на слизане от покрива по стълбите, и в същия момент радиостанцията на Харис изпращя. Обаждаше се полицай от улицата. Беше открил свидетел. Тоест свидетелят беше открил него.

Бе мъж, който живееше на последния етаж в сградата зад тази на Макинтайър. Отгоре имал пълна видимост към Марта Коул след експлозията.

— Какво е видял? — попита Харис.

Полицаят се поумълча.

— Няма да повярвате — каза най-накрая.

ГЛАВА 99

Първата ми цинична мисъл беше: искаш ли да се обзаложим?

След всичко, на което бях станал свидетел през годините — да не говорим за последните няколко дни, — дали беше останало нещо, на което да не повярвам, нещо, което да ме изненада?

Е, трябваше да призная, че в този случай стана така.

Същото се отнасяше и за Харис.

— Повтори — каза той по радиостанцията.

Чухме за втори път разказа на полицаия, който наблягаше на всяка дума. Особено на последните.

— Свидетелят твърди, че видял жена да тича по покрива след експлозията — обясни той. — Била облечена в сватбена рокля.

Харис не пропусна нито дума. Освен това не приемаше нищо за даденост. Щеше да прати известие до всички полицаи в района, а и извън него. Подробностите бяха от значение.

— Сватбената рокля — заговори той. — Цветът ѝ... бяла ли е била?

— Да — отвърна полицаят, а в тона му се усещаше типичният нюйоркски сарказъм. — Булките се обличат в бяло.

Каква гледка само. Докато се опитвах да си го представя, нещата като че ли се нареждаха по местата си. Цялостната картина.

— Божичко, казвала е истината, нали така? Просто е обърнала ролите.

— Какво имаш предвид? — попита Харис.

— Не Марта Коул е развалила годежа. Бил е Макинтайър — обясни Сара, която веднага беше влязла в крачка. — Това е нейният мотив, не неговият. — И посегна към мобилния си телефон.

— Какво правиш? — попитах.

— Мислиш, че се е издокарала без причина? Съмнявам се — каза тя.

Бях прекарал достатъчно време със Сара, за да знам, че следва интуицията си. Личеше си по изражението ѝ, по начина, по който

прехапваше долната си устна. Проблемът беше, че не бях на нейната вълна.

До момента, в който набра номера.

— Емили Ласал, моля — каза тя. — Кажете й, че се обажда агент Брубейкър и е спешно.

ГЛАВА 100

На Ласал ѝ бяха необходими няколко щраквания по клавиатурата в кабинета ѝ в „Ню Йорк Таймс“, за да открие това, което ни беше нужно. Файловете ѝ бяха прецизно подредени, както и всичко останало при нея.

Сара включи високоговорителя точно навреме, за да чуем:

— Открих я — обяви Ласал.

Ставаше дума за статията от рубриката „Брачни обети“, която така и не беше стигнала до публикуване. Женитбата на Марта Коул и Робърт Макинтайър.

По-голямата част от материала беше това, което Коул беше подала на сватбения отдел на вестника. Останалото бяха бележки, направени от редакторите на Ласал, чиято задача беше да потвърдят информацията. Както установихме, трябваше да се направи бърза проверка, за да се отсеят действителните младоженски двойки от многобройните фалшиви съобщения, пратени от шегаджии.

— Какво търся? — попита Ласал.

— Само едно нещо — уточни Сара. — Посочва ли се къде са планирали да се оженят Коул и Макинтайър?

— Имате предвид града?

— Не. Конкретната църква.

— Нека да проверя.

Сара отново прехапа долната си устна, напълно завладяна от предчувствието си, а аз наблюдавах как се споглеждаха Харис и останалите полицаи, сякаш си казваха: леле — тази история може ли да се окаже още по-заплетена, отколкото досега.

Аз залагах, че да.

Ласал бързо прегледа файла на Коул и Макинтайър и прочете на глас определени параграфи, сякаш бяха част от презентация с програма пауърпойнт.

— Живеят в Бруклин... запознали се в армията... и двамата са сержанти...

Харис примигна.

— Почакайте: и двамата са били в армията?

— Очевидно — казах аз.

Стрелянето със снайпер със смъртоносна точност не беше сред уменията, които можеш да добиеш на вечерен курс в Ню Скул. Но къде Коул се беше научила да лъже така добре? Бих се засрамил, че се оставих да ме заблуди, ако не беше толкова дяволски опитна.

— Добре, открих го — обади се Ласал. — Тук пише, че трябвало да се състои в „Сейнт Алегзандър“ в Бруклин.

— По дяволите — обади се Харис. — Мислите ли...

— Емили, там има ли адрес? — попита Сара.

— Не, само име.

— Знам къде се намира тази църква — чу се глас.

Обърнах се и видях, че един от полицаите е пристъпил напред. По му физиономия му се четеше, че е новак.

— Наблизо ли е?

— На около двайсетина пресечки — отговори той. — Сестра ми я посещава.

Изведнъж и най-оптимистичният ни сценарий се превърна във възможно най-лош. Ако инстинктът на Сара не я подвеждаше и Коул се беше запътила точно натам... какво възнамеряваше да прави?

Единственото сигурно беше, че трябваше да предупредим всички, които можеше да са в църквата. Надявах се да няма никой.

Край с надеждите.

Радиостанцията на Харис изпука отново. Същото се случи и с радиостанциите на останалите в групата. Чу се пращане, а след това гласът на диспечерка.

Тя съобщи код 417. Въръжено лице.

— Вероятно има заложници — допълни.

Още преди да е изрекла адреса, Сара, аз и всички останали вече бяхме хукнали към паркираните патрулни коли.

ГЛАВА 101

Повече от дванайсет полицейски коли, които звучат поне като шейсет с включените си сирени, имат интересната способност бързо да отпуснат задръстването. Харис караше; Сара и аз се държахме. Взехме двайсетте пресечки най-много за две минути.

На пръв поглед положението пред „Сейнт Алегзандър“ беше истинско възплъщение на иронията. Всичко напомняше именно за венчавка — или поне за края на такава. На стълбите се бяха скупчили голям брой доброжелатели, готови да поздравят булката и младоженеца, които сякаш всеки момент щяха да излязат от църквата, хванати под ръка.

— Господи, ще трябва да махнем всички оттук — казах в мига, в който Харис спря до бордюра.

Знаехме каква беше съдбата на последната сграда, в която се беше прицелила Коул.

Присъстващите отвън бяха лесни за отдалечаване: определено подлежаха на контрол. Истинският проблем бяха хората вътре в сградата. Думите на диспечерката продължаваха да отекват в главата ми. „Вероятно има зложници.“

Слязох от експлоръра на Харис без отличителни знаци и едва не ме прегази патрулна кола. Те вече бяха навсякъде, прииждаха на талази.

Всички полицаи се приближиха към тротоара, а Харис, Сара и аз тръгнахме нагоре по стъпалата на църквата. Тъкмо се канех да извикам, за да привлека вниманието на тълпата, когато млад свещеник с късо подстригана рижа коса и лунички пристъпи напред.

— Вие от агентите на ФБР ли сте? — попита ме той.

Странен първи въпрос. Откъде знаеше?

— Да. Аз съм агент О'Хара.

— О, добре — въздъхна той. — Слава богу, че сте тук.

— Бяхте ли вътре? — попитах свещеника.

— Всички бяхме там, но тя ни пусна — отговори той. Веднага побърза да се поправи. — Почти всички нас.

— Кой още е вътре?

— Друг свещеник. Отец Рийз.

— Някой друг?

— Не, само той. Имахме репетиция на хора, когато влетя жена, облечена в сватбена рокля. Отначало си помислих, че е някаква шега. После видях оръжието.

— Пистолет или нещо по-голямо? — попита Сара.

— Пистолет — каза той. — Носеше и още нещо. Приличаше на голямо зелено шише с безалкохолна напитка. Само че нямаше етикет.

На бас, че не е било „Севън Тъп“.

— Какво каза тя? — попита Сара.

— Че всички може да си тръгнат, с изключение на един човек. — Той се обърна към Сара и допълни: — Отец Рийз настоя да е той.

— Имаше ли още нещо?

Той кимна.

— Да. Съобщение.

— За кого? — попитах.

— За вас — отвърна той. — И за агент Брубейкър. — Обърна се към Сара. — Предполагам, че сте...

— Аз съм — довърши Сара.

— О, добре — отдъхна си той. — И двамата сте тук. Тя иска да говори с вас. И с двамата.

ГЛАВА 102

— Не го правете — намеси се Харис. — Не влизайте вътре. Това е ужасна идея. — Той посочи към алеите от двете страни на „Сейнт Алегзандър“, които разделяха църквата от околните постройки. — Трябва да има поне още две места, откъдето да се влезе, без тя да разбере. Специалният отряд ще пристигне след по-малко от десет минути.

— Ами ако не разполагаме с десет минути? — попита Сара. — Аз мисля, че ги нямаме.

— Тя вече уби повече от дванайсет души, а сега е облечена в сватбена рокля и размахва пистолет — добавих.

С това сложих край на опитите на Харис да ме разубеди.

— Ти какво ще кажеш? — обърнах се към Сара. — Идваш ли?

Тя извади своя глок от кобура и го затъкна отзад в колана.

— Нека поне проверим останалите входове — примирено предложи Харис. — За всеки случай.

Две групи от по четирима души се разделиха от двете страни на църквата. След по-малко от минута имахме отговор и от двамата.

— Страничната врата е отключена — прошепна един от полицаите в радиостанцията на Харис.

— Вратата на мазето води към стълбище надолу — прошепна друг. — Също е отключена.

Харис отново ме погледна.

— Не размисли ли?

— Съжалявам.

Харис се обади и на двата екипа. Нямахше как да не забележа, че в шепота му, макар и тих, се долавяше гняв.

— Останете на позиции — нареди им той. — Влизате, щом чуете изстрели.

Обърна се и изръмжа към останалите полицаи да избутат тълпата от зяпачи по-назад. Забелязах, че в края на пресечката пристигна първият новинарски бус. До минути щяха да са много повече.

— Готов ли си? — попита Сара.

Кимнах.

— За протокола искам да отбележа, че и двамата сте побъркани
— заяви Харис.

— Е, можеше да бъде и по-лошо — отвърнах.

— Как? — учуди се той.

— Би могла да поиска да влезем тримата.

Плеснах го по ръката и със Сара изкачихме останалите стъпала
на църквата. Спряхме се пред вратата.

— Религиозна ли си? — попитах.

— Лютеранка съм — отговори тя. — А ти?

— Католик. Като момче дори бях помощник в църквата — казах.

— Това трябва да се брои за добър знак, нали?

И двамата извадихме пистолетите си.

— Да идем да проверим — предложи тя.

ГЛАВА 103

Аз минах от едната страна, а Сара от другата. Бяхме се превърнали в доста добър екип за кратко време, но това изпитание изглеждаше невъзможно. Определи гърбове във фасадата от избелели тухли на „Сейнт Алегзандър“, всеки от нас бавно дръпна по едно от крилата на двойната предна врата.

Първоначалният страх беше отминал. Марта Коул не беше открила стрелба при първото помръдване.

След като минаха няколко секунди, Сара се провикна към убийцата:

— Марта, там ли си?

Беше трудно да се чуе заради шумотевицата от улицата, но бях почти сигурен, че не последва отговор. Сара опита отново, този път по-силно.

— Марта, ние сме агент Брубейкър и агент О'Хара — каза тя. — Може ли да влезем?

Този път Коул отговори, а гласът ѝ прокълтя към нас. Тя беше някъде в дъното на църквата.

— Дано да сте само двамата — предупреди.

— Така е, Марта — отвърна Сара. — Давам ти думата си.

Тя не поиска да влезем невъоръжени — не че щяхме да се подчиним на подобно условие. Или поне така си мислех.

— Какво правиш, по дяволите? — попитах Сара, която оставяше оръжието си.

— Тя ми вярва — отговори тя. — Трябва да отвърна на доверието ѝ.

— Това не е момичето, което плачеше на рамото ти сутринта — възразих. — Онова беше актьорска игра.

— Ще видим. Имай ми малко доверие.

— Добре, но влизаме заедно — заявих.

— Не. Първо дамките.

Преди да успея да кажа нещо, Сара се показа иззад вратата с вдигнати ръце. Ако съществуваше тънка граница между това да си

смел и глупав, Сара я беше заличила. Сега вече носеше и двете титли. Толкова бях ядосан, че ми идеше да я гръмна... ако Марта Коул не го направеше преди мен.

Не го направи.

Пристъпих и застанах до Сара на входа на църквата. Погледнах към края на пътеката и видях Коул, застанала пред олтара с протегнатата встрани ръка. Оръжието ѝ беше насочено право към главата на отец Рийз.

Съвсем, съвсем бавно тръгнахме към тях.

— Стоп! — кресна Коул.

Двамата със Сара спряхме. Около двајсет реда пейки ни делиха от олтара. Определено можеше да се стреля от това разстояние, но не и точно.

— Марта, позволи ни да се приближим още малко, за да не се налага да си крещим — помоли Сара. — Трудно е да се говори при това ехо. Искам да чуя какво имаш да кажеш.

Коул се разсмя.

— Кой е казал, че ще говорим?

— Защо тогава сме тук? — попита Сара. — Какво искаш от нас?

— Има още малко време — каза тя. — Сега седнете.

Нямаше смисъл да настояваме. Пристъпих вдясно и понечих да се плъзна на пейката.

— НЕ! — изкрещя Коул. — НЕ! НЕ! НЕ!

Не бях съвсем сигурен в кое бях сгрешил, но каквото и да беше, не възнамерявах да продължавам. Застинах на мястото си, без да смея да помръдна и мускул.

Сара, която дори не беше опитала да седне, вдигна длани нагоре.

— Чакай, чакай! — каза тя. — Марта, какво има?

— Това е страната на младоженеца — процеди гневно Коул. — Трябва да седнете отляво, от страната на булката. Аз бях тази, която ви покани.

О! О, по дяволите, нещата не се развиваха добре.

ГЛАВА 104

Двамата със Сара мигом се плъзнахме вляво. Страната на булката. Предимството беше, че и двамата успяхме да извадим оръжията си, без Марта да ни види, и двамата го направихме инстинктивно.

Недостатъкът беше, че седяхме. Приличахме на седящи мишени. И все пак ми беше приятно да усещам оръжието в ръката си.

— Марта, ние направихме всичко, което поиска от нас до този момент — заговори Сара. — Влязохме, седнахме където ти пожела. Сега ще трябва да помоля теб да направиш нещо за нас. Пусни отец Рийз да си върви.

Марта се изсмя самодоволно.

— Десничарка или левичарка си, агент Брубейкър?

— Защо питаш? — поинтересува се Сара.

— Защото се чудя от коя страна на седалката ще намеря пистолета ти.

— Можеш да дойдеш и да провериш. Няма да намериш оръжие — излъга Сара. — Нито при агент О'Хара.

Слушах диалога им, но същевременно наблюдавах. Чак сега успях да огледам добре Марта Коул в бялата ѝ сватбена рокля с квадратно деколте и паднали рамене.

Роклята със сигурност е била красива като нова. Сега беше мръсна, измачкана и пропита от пот. Всъщност Коул изглеждаше подгизнала от глава до пети. Дори косата ѝ имаше вид, сякаш току-що е излязла изпод душа.

Свещеникът беше пълна противоположност. На него, разбира се, не му се беше наложило да тича двацет пресечки, увит в тафта през горещия юнски следобед, но към главата му беше насочено оръжие, та човек би си помислил, че ще се изпоти. Обаче той изглеждаше съвсем хладнокръвен. В пълен покой.

Всъщност дори заподозрях, че може да знае нещо, което не е известно на мен. Аз, естествено, се чувствах така в присъствието на всички свещеници, но сега беше различно. По-земно.

Това като че ли при всички положения беше добре, тъй като Марта Коул не възнамеряваше да го освободи. Поне засега. Надявах се да не планира да освободи само душата му.

— Знаете ли какво ми каза Роби, когато ми направи предложение? — попита тя. — Обеща ми, че двамата ще бъдем заедно до края на живота си. Завинаги. Беше много убедителен.

— Марта, разбирам колко си разстроена — заговори Сара. — Но...

Коул я засече светкавично като нюйоркско такси.

— Той разби сърцето ми, унищожи го — каза тя. След това на лицето ѝ се появи налудничава усмивка. — Точно затова пронизах с нож неговото.

Сара поклати глава и изрече категорично:

— Убийствата трябва да престанат, Марта.

Тя обаче не слушаше.

— Заслужавах това, което имаха онези двойки. Полагаше ми се — изпищя тя.

Буквално можех да прочета мислите на Сара. Запази спокойствие, продължавай да поддържаш разговора, споменавай името ѝ колкото можеш по-често, за да запазиш доверието ѝ.

— Убедена съм, че е така, Марта, но онези двойки не са заслужавали да умрат — каза Сара. — Не са направили нищо, с което да те наранят.

— Всички умираме, агент Брубейкър. Виждах го всеки ден по време на войната. Единствената променлива е времето.

— Но не ти си тази, която решава това, Марта. Не можеш да си играеш на Господ.

— И все пак го направих, а?

Имаше нещо особено в начина, по който се изрази. Как постави ударение на миналото време. Някакво усещане за завършеност.

Съзнанието ми забушува. Толкова много мисли, въпроси, неизвестни.

Два въпроса се откриха особено отчетливо.

Къде е странната зелена бутилка, за която беше споменал младият свещеник отвън? И какво има в нея?

Вдигнах поглед към големия златен кръст, който блестеше над олтара. Изведнъж всичко ми се изясни. Това нямаше да е протяжна

операция с вземане на заложници. Всъщност изобщо не беше операция с вземане на заложници.

Бързо насочих поглед обратно към Коул. Огледах я от глава до пети. Да, действително беше подгизнала, но не от пот, нали?

О, боже, божичко...

Сега вече успях да го подуша, миризмата най-сетне се беше разнесла до нашия ред. Изопропанол. Разтворител.

— Довиждане — промълви тя.

Скочих от пейката в мига, в който Марта пусна оръжието и показа малката запалка в ръката си. Тя прокара палец по нея невероятно бързо.

— Не! — изкрещях. Не го прави! Не!

В този миг Марта Коул изрече последната си дума — тази, която така и не беше успяла да каже пред олтара.

— Да.

Не можехме да направим нищо. Коул избута отец Рийз и допря запалката до роклята си.

Избухна в пламъци.

ГЛАВА 105

Защо някой би се решил на подобна постъпка? Това обикновено е първият въпрос, който човек си задава в случай на самоубийство. Марта Коул ни беше казала всичко, което искахме да разберем за мотивите ѝ. Беше отнела не само собствения си живот, но и живота на хора, които не бе познавала.

Точно животът на тези хора, особено на трите новобрачни двойки, ни поставяше въпроси, за които нямахме отговор. Как? Как беше успяла да го направи, по дяволите? Беше се промъкнала на територията на Търкс и Кайкос, за да заключи Итън и Абигейл Бреслоу в сауната им и да ги отрови, а след това се беше измъкнала от курорта? Беше преодоляла охраната на летище „Кенеди“, за да отрови Скот и Анабел Пиърс преди полета им за Италия?

Накрая сякаш се беше отегчила от отровите или пък бе искала да демонстрира възможностите си, като заложи взрив на шхуната на Паркър и Саманта Келър, пуснала котва край Бермудските острови?

Всичките ми въпроси откриха своя отговор след известно време. Или поне стигнах до информация, която те кара да поклатиш глава и да си кажеш: е, може това да е обяснението.

Около час след смъртта на Марта Коул военното ѝ досие беше изпратено на Дан Дризън, а той ни препрати съответната информация по електронната поща.

— Заповядай — каза Сара и ми подаде телефона си, след като беше прочела съобщението.

Тъкмо бяхме уточнили официалното изявление с детектив Харис и двамата следователи от най-близкия участък в Бруклин.

Дори се бях обадил на Уорнър Бреслоу, който беше в Лондон по работа. Бях му съобщил новините такива, каквито бяха. Убийствата на сина и снаха му бяха по-безсмислени, отколкото можеше да си представи. Дали фактът, че знае кой е извършителят, щеше да го успокои? При човек като Бреслоу, боя се, че отговорът беше не.

— Е, ще разговаряме отново, когато се прибера — каза ми той. — Свърши добра работа, Джон. Благодаря ти.

Докато четях електронната поща от Дризън, не можех да не се сетя за онези песимисти и привърженици на теории на конспирацията, които поставяха под съмнение факта, че Лий Харви Осуалд е успял да изстреля три куршума от пушка с ръчно презареждане само за осем секунди. Няма начин, това е твърде бързо! Трябва да е имало и втори стрелец! Това, което, разбира се, поддръжниците на тези теории като че ли все забравят, е, че Осуалд не е бил някой самоук наркоман, който е тренирал стрелба по консервни кутийки в задния си двор. Осуалд беше получил най-доброто военно обучение в света — на всичкото отгоре за сметка на Чичо Сам. В морската пехота на Съединените щати.

Като сержант от армията Марта Коул бе обучена в широк кръг от дисциплини, в това число боравене с всякакви оръжия, експлозиви, разузнаване и унищожаване. Умна, спортна фигура и пристрастена към адреналина. Това гласеше психологическата ѝ оценка.

Подобна характеристика означава сто процента отличен войник. По време на мисията си в Афганистан тя е била точно това. Проблемът е възникнал, след като се е прибрала у дома. Неофициалният термин е „високорискова“. Подобно на ферари, блокирало на пета скорост, тя не е можела да намали оборотите и да се върне към баналностите на цивилния живот. Ню Йорк може и да е град, който никога не заспива, но не може да се мери с денонощните опасности в Афганистан и групировките на талибаните.

В крайна сметка цената се оказала връзката ѝ с Робърт Макинтайър. След това целият ѝ живот се превърнал в експлозия от гняв и отмъщение.

Бяхме стигнали до отговора на въпросите защо и как. Оставаше единствено да разберем какво. Какво следва?

Коул вече я нямаше, но някъде Нед Синклер още кроеше планове за смъртта ми. Щях да се тревожа за него утре. Тази вечер бях прекалено уморен и мозъкът ми беше прегрял.

Сара се ръкуваше с Харис, благодареше и си вземаше довиждане. В секундата, в която той си тръгна, аз се приближих към нея. Тя се усмихна. Аз също ѝ се усмигнах. После се наведох и зашепнах в ухото ѝ.

Тя се замисли само за част от секундата.

— Категорично — отговори.

ГЛАВА 106

Господи, какво ви е сполетяло вас двамата?

Човекът, който ни наливаше шотовете текила така и не ни попита открито. Не го направиха и редовните посетители в бара, които не можеха да се сдържат да не ни зяпат. Дрехите ни бяха изпокъсани и обгорели, а лицата и ръцете ни мръсни. Най-общо казано, изглеждахме, сякаш ни бяха влачили до ада и обратно.

За щастие, не ни беше грижа.

След шест шота текила вече изобщо не ни интересуваше.

Със Сара се бяхме настанили на последните два бар-стола в края на бара в първото заведение, което открихме в района на „Сейнт Александър“, сервиращо алкохол. Беше малко ресторантче на име „Двойки и осмици“, от онези квартални заведения, чийто специалитет за вечерта е написан на черна дъска, а трофеи от турнир по софтбоул красят стените.

— Леле — ахнах от изумление, след като Сара гаврътна поредния шот с лекота. — Нямах представа.

— За кое? — попита тя, млясна с устни и ги попи.

— Че можеш да пиеш така. Та ти дори не си ирландка.

Тя се засмя.

— Да, знам, а съм и момиче.

— Не познавам друго такова.

— Внимавай, О'Хара — предупреди ме тя. — Това опасно много прилича на комплимент.

— Трябва да е от текилата.

— В такъв случай е време за следващата.

Тя махна на бармана, който зареждаше хладилника под касовия апарат с бира — кафяви и зелени бутилки „Будвайзер“ и „Ролинг Рокс“.

— Сигурна ли си? — попитах.

Тя скръсти ръце.

— Не беше ли точно ти този, който ми пошепна, че двамата трябва да се напием?

Почесах се по главата.

— Мотае ми се смътен спомен. Струва ми се, че имаше нещо такова.

— Тогава престани да бъдеш такъв женчо. Пий или отстъпи мястото си на някой, който го може.

— Добре, щом така искаш.

Барманът пристигна с бутилка „Патрон“ в ръка. Тоя филм вече го беше гледал и преди.

— Нека да позная — каза той. — Още по едно?

Поклатих отрицателно глава.

— Нека да са по две — казах. — Имахме си проблеми в службата последните два дни.

Барманът се изкиска тихичко и се зае да налива, а аз извадих портфейла си. Не мога да кажа, че онова, което последва, беше планирано, но сякаш имах вале каро в играта „Купи“: знаех, че държа добра карта.

— Какво е това? — попита тя. — Сметката ли ще плащаш?

— Не е кредитна карта.

— Прилича на такава — каза тя и я взе от ръцете ми. Огледа я отпред и отзад. — По нея няма нищо.

Права беше: нямаше нищо. Беше черна, лъщяща до блясък и с дебелина на чип за покер. Но както беше казала Сара, по нея външно нямаше нищо. Предполагам, че беше вътре.

— Добре, предавам се. Какво е? — попита тя.

— Въпросът е какво прави.

— И какво прави?

Взех си я от ръцете й.

— Има само един начин да проверим — казах.

След това — бам, бам — надигнах двата шота текила пред мен. Прибрах картата в портфейла си и извадих пари в брой.

Сега да платя сметката.

— Задръж рестото — обърнах се към бармана и се свлякох от бар-стола.

— Чакай — къде отиваш? — учуди се Сара.

Вече бях изминал половината път до вратата и не чувствах никаква болка.

— Където и ти — отговорих.

ГЛАВА 107

Взехме такси обратно за Манхатън, право към Горен Ист Сайд. За да бъдем точни, пресечката на Шейсет и трета улица и Пето авеню. Още преди портиерът да е успял да отвори вратата, Сара отгатна.

— Бреслоу? — попита тя.

— Аналитичните ти способности са... много добри.

Щом се качихме в асансьора, разказах ѝ за адвоката на Бреслоу — всъщност несъмнено един от многобройните му адвокати, — който ми беше дал плика. Бележката в него гласеше просто: „Ако някога имаш нужда от подслон...“

— Фигурираха и адреси — добавих.

Тя примигна невярващо няколко пъти.

— Адреси? Тоест повече от един?

— Ню Йорк, Чикаго, Ел Ей и Далас. Има и още над десет извън страната. Париж, Лондон, Рим.

— И тази карта е ключ за всички?

— Предполагам.

Освен това възнамерявах да я използвам, което още повече втрещи Сара, когато вратите на асансьора се отвориха пред малко фойе на последния етаж. Обясних, че не ми се беше налагало да отсядам в Манхатън, откакто Бреслоу ме беше наел. Нито в Париж, между другото.

— Не беше ли поне мъничко любопитен? — попита тя.

— Може и да съм бил. Обаче една сутрин в дома ми се появи щура агентка от ФБР. Някак съвсем забравих — обясних. — До този момент.

Не беше нужно да отгатвам коя е вратата на апартамента. Беше само една.

— Чакай — прошепна Сара.

Тъкмо се канех да приближа картата към устройство до вратата.

— Какво? — попитах.

— А ако вътре има някой?

— Кой например?

— Ами не знам — каза тя. — Бреслоу?
— Онзи Бреслоу, с когото разговарях в Лондон?
— Добре, някой друг. Някой друг, който работи за него. Който и да е.

— Права си — казах сериозно. — Наистина е по-добре да си тръгнем и да отидем в „хотел Бюрото“ с безплатния НВО.

— Добре, добре — примири се тя.

Отново понечих да отворя вратата. Тя пак ме спря.

— Чакай! — каза. — Не можем да го направим.

— Той ми даде картата, Сара. Наистина няма проблем.

— Не, искам да кажа, че ние не можем да го направим.

— Да направим какво?

— Онова, което подозирам, че ще направим.

— И то е? — престорих се, че не схващам.

По-добре тя да го каже, отколкото аз. Определено...

— Да правим... секс — отговори тя.

— Кой е споменавал за секс?

— Ами аз го направих току-що. Ти си мъж, а ние си пийнахме.

— Хей, звучи сексистки!

— Прав си. Съжалявам.

Усмигнах се.

— Това означава ли, че ще правим секс?

Тя извъртя очи многозначително и силно ме стисна за здравето рамо. След това се наведе напред.

— Знаеш какво означава, нали?

— Комедийно шоу? Бива си го.

— Нарича се смъртоносно привличане — изрече тя. — Случва се, когато двама души се озоват в опасна ситуация и оцелеят.

— Не броиш ли текилата?

— Тя е само за смазване на колелата.

— Обичам да говориш мръсотийки.

Тя ме оципа отново. Здравото ми рамо вече не беше толкова здраво.

— Просто казвам, че не бива да бъркаме съвместната си работа със съвместни интимни дейности — каза.

— Знаеш ли какво? Права си. Това наистина би усложнило нещата — заговорих, сякаш достигнал до просветление. — Наистина

трябва да си вървим. Не е редно да влезем и да прекараме вероятно най-страхотното време в живота си.

Тя се втренчи в мен, а после избухна в смях.

— Добре: въпреки че това беше най-некадърният и безумен опит за психическо въздействие, който съм чувала, имам предложение.

— Пак ли ще трябва да се женим?

В мига, в който изрекох това, веднага прикрих рамото си. За щастие тя се смили над мен.

— Не. Ето какво ти предлагам — каза. — Трябва да ме целунеш.

— Трябва?

— Да. Ако ни хареса, влизаме вътре. Ако не, тръгваме си. И повече няма да го споменаваме.

— Леле. Голямо натягане за една целувка — отговорих. — Особено с мъж, който е загубил тренинг.

— Вече си търсиш оправдания?

— Не. Опитвам се да преговарям за по-добри условия.

Тя пристъпи към мен. Само сантиметри ме деляха от устните ѝ. Тя си играеше с мен и това всъщност доста я забавляваше.

— Приемаш или не, О'Хара? — настоя тя. — Целуни ме, глупчо.

ГЛАВА 108

Помислих си, че звъненето в главата ми на следващата сутрин е поздрав от досаден махмурлук. Оказа се, че е от телефона на Сара, който тя беше оставила в леглото. Изглежда, Дан Дризън се обаждаше с пукването на зората.

Отворих едно око и надникнах над възглавницата, Сара се подпря на таблата на леглото, а чаршафът покриваше съвсем малка част от тялото ѝ. Не беше нужно да допира показалец до устните си, но не можех да я виня, задето искаше да е сигурна, че няма да говоря или, не дай боже, да дишам тежко.

Май също така се изключваше като възможност да изпея гръмогласно и фалшиво „Дани бой“.

Сара слушаше напрегнато. Не можех да чуя какво казва Дризън, но до голяма степен ми се изясни, след като тя въздъхна тежко и изрече една-единствена дума.

— Къде? — попита.

Нед Синклер беше убил отново.

Каква дързост. А може просто да не беше гледал телевизия или да не бе чел вестници, след като името и снимката му бяха станали достояние на света. Вероятно възприемаше работата си като кон с капаци. Никакво външно разсейване. Пълна липса на информация или страх, че някой го преследва. Нищо, освен задачата, която си беше поставил: убийството ми.

Сара засипа Дризън с въпроси, като първият беше дали е имало бележка, някакво съобщение или каквото и да е при последната жертва Джон О'Хара. Също дали е имало свидетели. Имало ли е изобщо някакви следи?

И този път не беше необходимо да чувам Дризън, за да знам отговорите. Начинът, по който се мръщеше Сара, казваше достатъчно. Не бяха открити бележка или послание, нямаше свидетели или следи. Можеше да се каже, че в конкретното разследване нямаше улики.

Това направи още по-трудна за Сара следващата част от разговора.

— Трябва да ми позволите да ида там — взе да умолява Дризън
тя.

Нямаше значение къде се намираше това „там“. Съвсем скоро
щях да разбера в кой град е живеела последната жертва.

Проблемът беше, че независимо дали въпросният Джон О'Хара е
бил от Спокейн, Скуки, Сейнт Луис или Сейнт Пол — Сара нямаше да
отиде там. Знаех това, а дълбоко в себе си го знаеше и тя. Можеше да
спори колкото си иска, но Дан Дризън нямаше да промени мнението
си. Както и Нед Синклер нямаше да забрави как изглежда Сара.

Минута по-късно, след като беше опитала по всички възможни
начини, за които се беше сетила, най-накрая вдигна бялото знаме.

— Дръжте ме в течение — помоли тя, преди да затвори.

Най-после бях свободен да си отворя устата, но ми беше ясно. Тя
имаше нужда да се поуспокои. Измина около половин минута в
мълчание и тя се обърна към мен.

— Каспър, Уайоминг — изрече. — Бил е открит преди три часа.

— Същият калибър?

— Да. Един в главата и един в сърцето.

— Дризън отива там?

— Главно заради обръщението към медиите. Ще бъде истинска
лудница — допълни тя. — Още една причина отиването ми да е
безопасно.

— И какво следва сега? — попитах.

— Трябва да си взема почивка — каза тя. — Поне две седмици.

— А аз?

Вече бях почти сигурен какъв ще е отговорът. Погледът на Сара
го потвърди.

— Божичко, какво ли ще дават по НВО довечера?

Това поне предизвика лека усмивка у нея.

— Дризън, разбира се, мисли, че вече си там — отговори тя.

Огледах голите ни тела под чаршафите.

— Е, добре че не си пада по скайп или фейс шайм.

Тя се усмихна отново, но си личеше, че умът ѝ е другаде.

— Какво има? — попитах.

— Дризън спомена нещо — каза тя. — Всъщност то винаги ме е
притеснявало в този случай.

ГЛАВА 109

Легнах странично и зачаках Сара да обясни какво ѝ се върти в главата. Само че тя не го направи.

Измъкна се от леглото и се мушна в един от двата кашмирени халата, идеално сгънати върху съседното кресло.

Приятно усещане, Бреслоу. Подобно на живота, който сигурно водиш.

— Къде отиваш? — попитах.

— Да намеря карта — каза тя.

Карта? Добре, чудесно.

Тя излезе от спалнята, а аз облякох другия халат. Щях да я настигна след малко. Преди това имах нужда от нещо друго. Аспирин.

Бреслоу се беше погрижил и за него. На рафт над двукрилото шкафче в банята имаше малко шишенце „Байер“. Прекарах си две таблетки с шепа вода, а след това направих грешката да погледна отражението си в огледалото.

Излязох от спалнята и за пръв път огледах останалата част от апартамента на Бреслоу на дневна светлина. В много отношения отговаряше на очакванията ми: голям, обзаведен с вкус и с великолепа гледка към Сентрал Парк.

Обаче не можех да не забележа подтекста, сякаш Бреслоу леко се беше въздържал от пищността, за да каже: Ако това място ти се вижда хубаво, ела да видиш къде живея.

Аз, естествено, вече го бях виждал. Може би точно затова имах подобно усещане.

— Сара, къде си? — извиках.

— Тук съм — обади се тя от библиотеката зад дневната.

Беше седнала зад махагоново бюро и се взираше в голяма отворена книга, която беше измъкнала някъде от рафтовете. Атлас на света. Беше открила картата.

— Струва ми се, че не планираш почивка — подхвърлих.

Бях по-прозорлив, отколкото подозирах. Всъщност точно в този момент бях по-прозорлив, отколкото и двамата допускахме.

Сара разглеждаше карта на Съединените щати и търсеше всички места, на които беше убивал Нед Синклер. Беше оградила градовете с тънкописец.

— Съжالياвам — извини се тя, щом стигнах до бюрото. — Не можах да се сдържа. Мислиш ли, че Бреслоу ще ми прости?

Огледах рафтовете, по които трябва да имаше хиляди книги.

— Предполагам, че никой няма да забележи — казах. — Е, какъв е проблемът? Какво те тревожи?

— Не мога да разбера защо Синклер все пропуска онези Джон О'Хара, които са най-близо до последното му убийство — сподели тя. — Това означава, че има още нещо. Друга закономерност.

— Така ли е и при последния, този в Каспър?

— Да. Дриън вече беше проверил. Каза, че имало поне четирима Джон О'Хара, които били по-близо до последната му жертва — каза тя. — Защо Синклер пътува стотици километри повече, отколкото му е нужно? Само за да ни разиграва?

— Може би проучва тези О'Хара и вижда, че няма как да ги изненада, докато са сами. Прекалено рисковано е — предположих.

— И продължава по трасето?

— Това лесно би обяснило поведението му.

— Знам — каза тя. — Точно това ме притеснява, Джон. Прекалено е лесно. Има нещо, което не виждаме, модел в модела.

— Но до момента той ни е показал само това. Модел след модел — казах. — Всички жертви имат едно и също име? Модел. Оставя следа при всяка жертва? Модел.

Очите на Сара незабавно се разшириха. Тя отново се втренчи в картата.

— О, боже мой! — възкликна. — Това е!

— Какво?

Тя взе тънкописеца от масата.

— Както се казва, от дърветата не виждаш гората — обясни тя. — Ето я причината да следва точно този ред.

— Защото иска да ме убие.

— Да. Но защо?

— Точно това беше първото, което ти ми каза, когато ми обясняваше как си свързала нещата — отговорих. — Обвинява ме за смъртта на сестра си.

— Точно така. И всички следи, които оставяше при жертвите, бяха нещо като гатанки, нали? Отговорът на всички беше един и същ.

Зяпнах с уста, когато Сара заби върха на маркера в Лос Анджелис, плъзна го до психиатрична болница „Игъл Маунтин“ и първата жертва на Нед, Професионалиста, познат още като медицинска сестра Джон О’Хара. Оттам тя свърза точките, които показваха местоположението на следващите му три жертви.

Уинемука, Невада. Надолу до Кандъл Лейк, Ню Мексико. Обратно нагоре към Парк Сити, Юта.

Получи се буква Н.

Нед Синклер изписваше „Нора“.

ГЛАВА 110

Сара едва не размисли по време на пътуването с таксито до „Ла Гуардия“. Беше готова да промени решението си още веднъж, докато чакахме да се качим в самолета.

— Не мога да повярвам, че ме навигират — изрече тя на около десет хиляди и петстотин метра височина някъде над Пенсилвания.

— Няма защо да се притесняваш — успокоих я. — Винаги можеш да кажеш на Дриън, че си на почивка.

— В Бърдуд, Небраска?

Добре, може и да не звучеше логично. Но въпреки че Бърдуд нямаше с какво да привлече туристите, ние двамата горяхме от нетърпение да кацнем там. Не само поради факта че там живееше единственият Джон О'Хара в радиус от двеста и петдесет километра, но и извивката, която се получаваше при свързването Кандъл Лейк, Ню Мексико и Каспър, Уайоминг, загатваше идеалното О в името Нора.

Въпросът беше дали Нед Синклер е успял да стигне в града по-бързо, отколкото бихме могли да го сторим ние. Очевидно не.

— Е, как предлагате да действваме в тази ситуация? — попита Бърт Мелвин.

Той беше началник на полицията в Бърдуд и беше отговорил на едно от телефонните обаждания, което направихме, преди да предприемем пътуването. След като наехме джип чероки от местното летище „Норт Плейт“ и пътувахме десетина минути до Бърдуд, срещнахме се с него в участъка.

Като чул новините за последната жертва в Каспър, бързо решил да се заеме със защитата на О'Хара и му се обадил. Джон О'Хара от Бърдуд бил дългогодишен приятел на Мелвин и собственик на местната железария. Освен това бил ветеран от Виетнам и страстен ловец, което вероятно обясняваше неохотата му да хукне да бяга от дома си и да се крие само защото някакъв „изпаднал негодник иска да се срещне със създателя си“.

— Къде са хората ви? — попита Сара.

— Единият е пред къщата, а другият е вътре и пази единствения допълнителен вход — плъзгаща се стъклена врата към вътрешния двор — отговори той.

— Този, който дежури отпред, в патрулна кола ли е, или в немаркирана? — попита Сара.

— В патрулна — отговори той. — Защо?

Беше ми ясно защо. Знаех също, че Сара иска изключително внимателно да прецени отговора си. Не можехме да влетим в градчето и да очакваме полицай да се превърне в опитно свинче.

— Няма да заловим убиеца, ако го подплашим — отговори тя.

Мелвин кимна и почеса гъстия си мустак. Приличаше на добър кечър, а също така напомняше бившия капитан на „Янките“ Търман Мънсън.

— Вие какво предлагате? — попита предпазливо той.

— Аз и агент О'Хара да поемем предния вход в немаркиран автомобил, а вие да задържите един от хората си вътре, както досега.

Той прихна, но побърза да се извини на мига.

— Съжалявам — обърна се към мен. — Още не мога да осъзная факта, че и вашето име е Джон О'Хара. Това изглежда донякъде като хвърляне в торнадото, вместо да се опитате да избягате от него, не е ли така?

Само ако знаеше, приятел. Само ако знаеше.

Мелвин не показва колебание относно предложението на Сара ако не за друго, то поне защото му даваше възможност да се лиши само от един от хората си, вместо от двама.

— Спестявате ми доста извънредни разходи от бюджета, а той и без това е изтънял до краен предел — призна той и се усмихна. — Колко време ще останете в града?

— Колкото е необходимо — отвърна Сара.

И двамата знаехме, че това не е истина. Не можеш безкрайно да отсъстваш от ФБР без разрешение. Бяхме си осигурили двацет и четири часа... най-много трийсет и шест.

По един или друг начин се бяхме насочили към някакъв вид изясняване.

ГЛАВА 111

— Ако ти трябва, ще бъда в голямата спалня — подхвърлих шеговито и се настаних на задната седалка на наетото гранд чероки.

Всъщност със спуснатата седалка и одеяло положението не беше никак зле в сравнение с долнопробните мотели, в които бях отседнал по време на работата си под прикритие в Полицейското управление на Ню Йорк.

Погледнах часовника си. Течеше двайсет и третият час.

Бяхме паркирали по диагонал спрямо къщата на Джон О'Хара на Стилуютър Лейн. Тук определено се радвах на спокойствие. Не само че нямаше и помен от Нед Синклер, но не се мяркаше и никой друг.

Ако не брояхме агентите на недвижими имоти. Табелите им бяха навсякъде. Половината от къщите на улицата, всички в провинциален стил, облицовани със сиви, бели или кафяви дъски, се продаваха. Можеше да се каже, че проблемите с ипотеките бяха засегнали Стилуютър Лейн в доста голяма степен.

Откровено казано, гледката беше доста потискаща, въпреки че решавахме нашия проблем. Благодарение на брокер, познат на началник Мелвин, имахме на разположение свободна къща в края на улицата за посещения в тоалетната и да се измием.

И все пак спяхме в джипа. Беше логично. Ако Нед Синклер смяташе да се появи, трябваше да сме близо. Съвсем близо.

— Опитай се да не хъркаш — предупреди ме Сара, седнала зад волана.

Подиграваше ми се, че четиричасовите смени, през които се редувахме да спим през нощта, не ми бяха достатъчни. Нищо не можех да направя. Бях като пребит.

Излегнах се отзад. Полицаят от Бърдуд, който беше на смяна вътре от 20:00 до 2:00 часа през нощта, се очакваше след половин час. Щеше да ни донесе и вечеря. Лека дрямка преди това напълно съответстваше на лекарските препоръки.

За беда, в мига, в който затворих очи, Сара промърмори:

— Подранил е.

Изправих се в седнало положение, погледнах през страничния прозорец и видях патрулна кола да отбива по алеята на О'Хара.

От нея слезе полицай Ломан. Спомнях си името му, тъй като предната вечер ни беше донесъл китайска храна и моята порция беше свинско „ло мейн“.

Лично напомняне: никога да не поръчвам свинско „ло мейн“ в Бърдуд, Небраска.

— Да му се не види, къде ни е пицата? — възкликнах, щом видях, че е с празни ръце.

Не само беше подранил, но беше забравил и голямата ни пеперони с гъби. Не беше ли редно да се засрами?

Очевидно не възнамеряваше и да се извини. Двамата със Сара очаквахме да се приближи и да даде някакво обяснение. Трябваше поне да уточни честотата, на която щяхме да се чуваме по радиостанцията през време на смяната му.

Той обаче тръгна право към къщата на О'Хара. Сара веднага слезе от джипа.

— Ще проверя какво става — каза тя.

Наблюдавах я как пресече улицата и извика Ломан по име. Той се обърна с изненадан вид, сякаш Сара го беше стреснала.

В това обаче нямаше логика: той знаеше къде сме.

Нещо не беше наред.

ГЛАВА 112

Случи се толкова бързо и същевременно се чувствах някак странно, сякаш наблюдавах на забавен каданс. Вероятно защото не можех да направя нищо, че да я спася.

На половината път от джипа до полицай Ломан Сара направи отчаян опит да извади оръжието си. Отчаян, защото, колкото и да беше необяснимо, Ломан вече беше извадил своето.

Той стреля веднъж в рамото ѝ, на мига последва експлозия от кръв и тя политна назад. Вторият му изстрел уцели другата ѝ ръка, Сара се извъртя и падна по лице на земята.

Можех да се измъкна през задната врата на джипа. Нямах да съм ѝ от голяма полза, ако и аз пострадам. Адреналинът, гневът и яростта, която ме обзе, като я видях паднала на една страна обаче, ме подтикнаха да изхвърча право към него с пълна скорост.

Той стреля в мига, в който вдигнах оръжието си, а куршумът мина толкова близо до ухото ми, че усетих свистенето.

Сега е мой ред, нещастнико.

И той го знаеше. Натиснах спусъка, а той вече беше побягнал да се скрие зад бронята на крадената си патрулна кола. Щом откри отведен огън, изпразних пълнителя с такава скорост, че той изпусна оръжието си в опит да се прикрие.

— Ето — простена Сара, когато коленичих пред нея. Едва вдигна ръка да ми подаде пистолета си. — Хвани го.

Но аз дори не го виждах. А и нямаше начин да я оставя.

Прикрих я, доколкото можех, и зачаках следващия му ход.

Той беше предприет от друг.

Предната врата на къщата се отвори със замах. Беше полицаят, който пазеше О'Хара вътре. Той беше вдигнал оръжие, силно смутен.

Защо от ФБР стрелят по колегата ми полицай?

Само че това не беше някой от колегите му полицаи. Макар и да беше с униформа, да беше нахлупил шапката ниско над очите си, макар и укрит в сенките на залязващото слънце, макар и да бях виждал само стара негова снимка — аз знаех.

— Това е той! — изкрещях. — Това е Синклер!

Не можех да виня полицаия, че застина за част от секундата, докато осмисли ситуацията, включително и мрачната прогноза за съдбата на истинския полицаи Ломан. Обикновено не можеш да откраднеш полицейска униформа с оръжие и кола само с думите „много те моля“.

Дори полицаят да имаше някакви съмнения накъде трябва да насочи оръжието си, Синклер ги разсея веднага. Скочи прав пред патрулната кола като играчка клоун в кутия и бързо стреля два пъти към полицаия, преди отново да се изгуби от поглед. Вторият изстрел отцепи парче от касата на предната врата, като едва не уцели полицаия в гърдите, докато той влизаше обратно в къщата. Със сигурност викаше подкрепление по радиостанцията.

Със сигурност Синклер също беше наясно с това.

Следващият звук, който чух, беше отварянето на врата от другата страна на патрулната кола, от страната на шофьора. Не можех да го видя и той точно това целеше. Настаняваше се зад волана и включваше двигателя. Натисна газта докрай, като се прикриваше зад таблото, и пое с бясна скорост назад по алеята.

Първият ми изстрел уцели страничното стъкло и то се разби на парчета. След това се прицелих към гумите, като улучих двете, които бяха по-близо до мен.

Той обаче продължаваше да се движи, превключи на предна скорост, а гумите му изсвириха в настилката при натискането на газта.

— Върви! — чух зад гърба си.

Беше Сара, събрала последните си сили, за да се увери, че няма да направя това, което възнамерявах. И все пак го направих. Оставих Синклер да се отдалечи с колата, без да го последвам, а останах да помогна на нея.

Извадих сгънатата си носна кърпа и внимателно я притиснах към рамото ѝ, за да спре кръвта.

— Ето, вземи — каза някой зад мен. Полицаят от къщата ми подаваше колан. — Линеяката пристига.

Пристегнах колана над втората рана, при бицепса. Вече беше загубила доста кръв.

— Ще се оправиш — уверих я. — Всичко ще бъде наред.

Тя хвърли поглед към гранд черокито и едва успя да промълви:

— Трябваше да тръгнеш след него.

— Моля, и да пропусна възможността да си поиграя на чичо доктор с теб?

Видях, че иска да се засмее, но нямаше сили.

— Глупчо — прошепна.

Надигнах главата ѝ и я прегърнах. Дишането ѝ отслабваше и ставаше по-затруднено. Къде е тази линейка, по дяволите?

— Дръж се, чуваш ли? Трябва да се държиш заради мен — казах.

Тя кимна съвсем леко и се помъчи да задържи прекрасните си нефритенозелени очи отворени.

До момента, в който вече не можеше.

ГЛАВА 113

Сестрата закачаше пета банка кръв в системата на Сара в регионалния медицински център „Грейт Плейнс“, без да има ни най-малка представа, че само тя и розовата ѝ униформа ме делят от словесно унищожение, което неминуемо щеше да ме сполети от страна на Дан Дризън. Тъкмо беше пристигнал от Каспър, съблякъл самото си и навил ръкави. Не ми каза и дума, но ако убиването с поглед беше възможно, вече щях да пътувам към моргата.

Не можех да виня човека, задето беше толкова бесен. До този момент репутацията ми леко ме беше изпреварвала. Този път бях успял да спечеля преднина, която несъмнено ми гарантираше ново отстраняване, ако не и изхвърляне от Бюрото за вечни времена.

Сара, разбира се, беше голямо момиче и сама беше решила да ме придружи в Бърдуд, но сега лежеше в безсъзнание над тринайсет часа и беше загубила повече кръв, отколкото мнозинството от хората са виждали през целия си живот.

Така поне се изрази лекарят с толкова остър поглед, че стъкло можеше да реже.

— Свиждането приключва след петнайсет минути — обяви сестрата и излезе от стаята.

Все едно беше ударила гонга на ринга в „Медисън Скуеър Гардън“.

Господа, докоснете ръкавици и нека боят започне.

Дризън ме пообиколи за миг, сякаш чакаше да види дали ще му поднеса някое глупаво обяснение, или още по-лошо, ще започна да се оправдавам, че не съм направил нищо лошо. Така само щях да ухапя въдицата му. Ясно ми беше, че не бива да го правя.

Накрая просто се втрених безмълвно в него и той ми се развика:

— Къде ти беше умът, по дяволите?

— Аз...

— Млъквай! — нареди той. — Имаш ли представа до каква степен съсипа нещата?

— Знам...

— МЛЪКНИ! — кресна той. — НЕ ИСКАМ ДА СЛУШАМ!

Станах и пристъпих към него.

— ТОГАВА ПРЕСТАНИ ДА МИ ЗАДАВАШ ВЪПРОСИ, ПО ДЯВОЛИТЕ! — викнах в отговор аз.

Този ход не беше особено добър, но не можах да се сдържа. Освен това, какво е още един лош ход на фона на всички останали?

Дризьн застана толкова близо до мен, че можех да преброя порите на лицето му. Мисълта да срещна юмрука му вече не носеше само смисъла на метафора. Видът му подсказваше, че като нищо е готов да ме фрасне.

Стана така, че бях спасен от гонга на същата жена, която го беше ударила и предния път.

Сестрата в розовата престилка влетя в стаята, а гумените подметки на обувките ѝ скърцаха по пода като нокти по стъкло.

— Достатъчно! — отсече тя. — Свиждането приключи!

Дризьн я огледа за миг, вдигнал вежди, сякаш се чудеше как точно да отговори. Спря се на спокоен и извинителен тон.

— Много съжалявам — каза. — Няма да вдигаме шум.

— Много ясно — отвърна тя. — Искам и двамата да се махате оттук... веднага!

За по-голяма тежест на думите си тя посочи към вратата като кръстоска между гестаповец и Бейб Рут, обявяващ своя хоумрън.

Разбира се, като експерт по грешните ходове можех да ѝ подкажа, че е добре да спреш, докато си в печеливша позиция.

За секунда хладнокръвието и извинителният тон на Дризьн се превърнаха в апокалиптичен гняв. Той заговори на ниската набита жена с глас, за който трудно можеше да се повярва, че е човешки, така бързо и гневно, че би било смешно, ако не беше така страховито.

В този момент осъзнах. Дризьн не беше просто шеф на Сара. Той беше неин ментор — неин равин, бащинска фигура. И двамата копнеехме тя да се оправи.

Ама как пък умееше да крещи, шапка да му свалиш.

След малко Дризьн поспря за секунда, но само да си поеме дъх, а след това се чу най-прекрасният звук на света... глас, който не бях сигурен, че ще чуя повече.

— Боже, човек не може ли да поспи тук?

Едновременно се обърнахме към Сара, която сега лежеше в леглото с отворени очи. Дризън се усмихна. Аз се усмигнах. Дори сестрата се усмихна.

А след това се усмихна и Сара.

Щеше да прескочи трапа.

ГЛАВА 114

Искаше ми се да се втурна към нея. Да я прегърна. Поне да подържа ръката ѝ и да я почувствам в своята.

Не можех да направя нито едно от тези неща.

Докато Дризън беше в стаята, аз бях просто колега на Сара от ФБР, който се радва, че тя ще оцелее. Усмивки на облекчение — от прилично и платонично разстояние.

Лекарят на Сара беше извикан. Щом той пристигна, Дризън ми махна от ъгъла на стаята до вратата. Вече нямаше крясъци и поучения в лицето ми. Може да го припишете на радостната атмосфера в стаята. Но щом заговори, тонът му беше непреклонен. Беше крайно сериозен.

— Ето какво предстои, без значение дали ти харесва, или не — започна той и уточни подробностите по престоя ми в „хотел Бюрото“ в Ню Йорк с неизвестна продължителност, докато Синклер бъде заловен. Домашен арест при всички положения. — Ясно ли е?

Единственият избор, който ми се даваше, беше дали да взема със себе си момчетата от лагера.

— Помисли си, докато проведе няколко телефонни разговора — поръча Дризън и посегна към мобилния си телефон.

Излезе от стаята и най-после ни остави сами със Сара. Болниците са като голяма въртяща се врата и никога не се знаеше кога може да се върнат сестрата, докторът или Дризън, затова пристъпих бързо към неотложното. Целувката. Прегръдката. Шанса да ѝ кажа, че ме уплаши до смърт. Единственото, което не беше нужно да ѝ казвам, беше, че не бях изпитвал подобно нещо, откакто съпругата ми беше починала.

Сара го беше разбрала.

— Разпознах го — каза тя. Имаше предвид Синклер. — Но той ме разпозна пръв. Изпревари ме.

— Само с част от секундата — успокоих я.

Тя погледна рамото си, а после и другата ръка, които бяха плътно превързани.

— Това беше достатъчно.

Стиснах дланта ѝ и се усмихнах.

— Имаше късмет.

Както се очакваше, без да почука, в стаята влетя друга медицинска сестра. Бързо пуснах ръката на Сара, въпреки че тази сестра беше толкова ангажирана с букета от жълти лилиуми, който носеше, та едва ли беше от голямо значение.

— Току-що пристигнаха за вас — обяви тя. Остави ги на перваза на прозореца, но преди това зарови нос дълбоко в букета и вдиша дълбоко. — Ухаят невероятно.

Сара извърна поглед към цветята, а после обратно към мен. Това бяха поне две дузини прекрасно аранжирани лилиуми.

— Не гледай към мен; не съм ги изпращал — казах.

Тя се засмя.

— Със сигурност не е бил и Дризън. Цветята не са в стила му.

— Може да е стандартна оперативна процедура за Куонтико — пошегувах се. — По дузина за всяка огнестрелна рана.

Приближих се към букета и забелязах малък хартиен плик до ръба на стъклената ваза. Извадих картичката и я прочетох наум.

— От кого е? — попита тя.

Не отговорих веднага. Четях картичката за втори път и мислех. Мислех трескаво.

Сара попита отново:

— Джон, от кого са?

Обърнах се към нея и поклатих глава.

— Дотук с теорията ми за Куонтико — заявих.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да са объркали имената. Тези са за някаква Джесика Бейкър — казах. — Ще ида да уточня с медицинската сестра.

Приближих се към Сара и я целунах по челото. След това излязох от стаята, качих се в асансьора и излязох от болницата. Не отивах да се видя с никаква медицинска сестра. Също така се постарях Дан Дризън да не ме види.

Не ми беше приятно да лъжа Сара, но щеше да е още по-зле, ако се налагаше тя да лъже, за да ме прикрива. Буквално чувах как Дризън проклина и как пита Сара къде съм отишъл, по дяволите.

Тя нямаше да може да му отговори. Никой не бе в състояние да каже накъде се бях запътил.

Следвах собствения си инстинкт.

ГЛАВА 115

Дъждът не спираше, биеше толкова силно по предното ми стъкло, че чистачките едва успяваха да насмогнат. Ако шофирах, щеше да ми се наложи да отбия. Само че не шофирах.

Бях прекарал последните два дни, паркирал на входната алея на гробище „Кенсико“ във Валхала, Ню Йорк. За да стигна дотук, бях взел два полета от Бърдуд, Небраска, бях наел кола от летището в окръг Уестчестър и се бях отбил в местния крайпътен магазин за храна и вода.

Единственото друго място, на което бях спирал, беше „Рейдио Шак“, откъдето си купих зарядно за мобилния телефон, включващо се в запалката на колата. Дългокосият служител, който се шляеше из магазина, се опита да ми продаде и допълнителна батерия, осигуряваща възможност за шест часа разговори допълнително.

— Благодаря за информацията — казах му аз.

С други думи, „благодаря, но не, благодаря.“

Истината беше, че и това време за разговори, с което разполагах, не ми беше нужно. Не можех да рискувам да бъда проследен чрез джипиес, затова включвах телефона на всеки час, и то само за да проверя съобщенията си.

Тези от Дризън намаляха след първите двайсет и четири часа. Колкото до Сара, не очаквах да получа такива от нея и те не пристигнаха. Вероятно малко се сърдеше, че я държа в неизвестност, но като цяло беше наясно, че си имам причини. Тя съвсем скоро щеше да ги узнае. Единственият въпрос беше дали съм на прав път.

След като огледах полето с надгробни плочи, за трилионен път взех картичката, която Нед беше пратил с цветята. Не беше нужно да я чета отново; бях запомнил написаното. Всъщност бях учил това стихотворение наизуст за часовете на госпожа Линдстрьом в единайсети клас в гимназията „Кийт“.

Дълбок и чуден е лесът.

Разбира се, Нед не беше подписал картичката. Не беше нужно. Очакваше да се досетим, че цветята са от него.

Но защо това стихотворение? Защо беше избрал точно „Спиране край гората в снежна вечер“ на Робърт Фрост?

Какви обещания трябва да спазиш, Нед?

Бях убеден, че отговорът на този въпрос е в другата ми ръка.

Това беше писмото, което бях открил зад снимката на Нора, заровена на дъното на раклата за играчки под леглото на Нед. Още не бях разбрал защо беше събирал всичките тези коли делориън. Знаех обаче защо беше запазил писмото. То беше от Нора.

Започваше с думите: „Скъпи мой братко...“

Тонът беше типичен за по-голяма сестра и изпълнен с обич, като цялата първа страница се състоеше от въпроси относно работата и живота на Нед в Калифорния. Нямах съмнение, че истински бе държала на него. „Толкова се гордея с теб“, беше написала много пъти тя.

Следваше втората страница.

Фокусът се изместваше върху нейния живот и в тона мигновено се усещаше злокобна нотка. „Ти си единственият човек, на когото мога да кажа това, Нед.“

Беше се влюбила в „неподходящ мъж“, различен от това, за което се беше представял. Всичко се беше оказало лъжа. Професията му, намеренията му, дори името му.

„Аз съм в опасност, усещам го. Агент О’Хара ще се превърне в причина за моята смърт, Нед.“

Беше се изразила съвсем лаконично; нямаше повече подробности. Само молба, в случай че предчувствието ѝ се сбъдне.

„Обещай, че ще идваш да ме посещаваш. Носи ми жълти лилиуми, както направи след онази ужасна нощ, когато бяхме малки, когато бяхме просто деца.“

Това беше причината да продължавам да седя в колата под проливния дъжд. Чаках ли, чаках Нед най-сетне да се появи. Да спази обещанието си към Нора.

ГЛАВА 116

В далечината се виждаше жълто петно, което се движеше бавно през пороя. Наведох се напред дотолкова, че клепките ми буквално опряха в предното стъкло, когато примигнах и присвих очи, за да видя кой е. Можеше да е всеки — но не беше всеки.

Нед беше навел глава, а лицето му не се виждаше добре заради козирката на бейзболната шапка на „Метс“. Но беше ясно закъде са предназначени тези жълти лилиуми. За гроба на сестра му. Стиснах дръжката на вратата и я отворих леко и безшумно. Беше време да се намокрят.

Действай бързо, О'Хара. Стой ниско. Не допускай да бъдеш убит тази вечер.

Добрах се до първата надгробна плоча по права линия. След това продължих напред на зигзаг по маршрута, който вече бях намислил и упражнил. Дъждът беше мой съюзник и заглушаваше звука от стъпките ми. Дори караше Нед да гледа надолу с приведена между раменете глава.

След още малко зигзаг се свих зад една надгробна плоча и притиснах гърба си толкова силно до гранита, та можех да почувствам зрънцата кварц през подгизналата си риза.

Гробът на Нора беше на около шест метра разстояние. Колкото и странно да беше, в момента виждах лицето ѝ. Спомнях си толкова много за нея. За нас двамата. Надникнах бързо и мярнах Нед с лилиумите на около десетина метра от парцела. Извадих оръжието си. Броя до пет и ще бъде в обхвата ми. Преброих, а след това...

— Стой! — изкрещях и се изправих.

Лилиумите се изплъзнаха от ръцете му и той ме погледна изпод шапката си. Очите му се бяха ококорили от изненада и дори от страх. Нямаше никаква представа какво се случваше.

Мамка му! Аз пък нямах никаква представа кой е той.

— Горе ръцете! — заповядах рязко и се приближих до мъжа, който и да беше.

Можеш да прецениш дали някой представлява опасност за теб по реакцията му към въоръжен човек. Ако се взира в оръжието, значи не представлява заплаха.

Този не беше заплаха за мен.

— Кой си ти? — попитах.

Беше толкова зает да зяпа пистолета ми, че се наложи да повторя въпроса си.

— Работя тук — отговори най-после той.

Огледах го. Беше с работни ботуши. Носеше гащеризон с емблема „Кенсико“ от лявата страна. Вероятно беше гробар.

— Как се казваш? — попитах.

— Кен. Аз съм просто Кен.

— За кого са цветята?

— За някаква Нора Синклер. Надгробната ѝ плоча е там — посочи той. — Кой сте вие?

Свалих оръжието, приближих се до мъжа и му показах значката си.

— О — въздъхна той, след като свърза нещата. — Вие сте онзи от колата, нали?

Кимнах.

— Да. Аз съм онзи от колата.

— Шефът ме предупреди да не питам кой сте — обясни той. — Правилно.

Коленете му бяха престанали да треперят. Кен се наведе да събере лилиумите. През това време в съзнанието ми беше започнал да се оформя план как да се добера до магазина, където Нед поръчва цветята. Откъде се бе обадил? Дали беше използвал крадена кредитна карта? Дали щеше да я използва отново?

— Извинявай, какво каза? — попитах.

Кен беше избъбрил нещо, но не го бях чул. Вдигаше последния лилиум.

— Човекът ми каза, че реагира много емоционално, когато бил близо до гроба — обясни той.

— Чакай... какво? Какъв човек?

— Току-що ми даде петдесет кинта да донеса цветята — поясни той. — Най-лесните пари, които някога...

— Залегни! — изкрещях.

ГЛАВА 117

След първия изстрел шапката на Кен литна. В този момент той проумя и се хвърли на земята. След това запълзя, а накрая побягна.

Скрих се зад най-близкия надгробен камък и почувствах силно парене в прасеца си. Нед нямаше намерение да ме изпусне за втори път.

— Хвърли го! — чух внезапно.

Едва бях успял да се вдигна на колене и да отвърна на атаката; обърнах се и видях Нед и пистолета му „Браунинг Хай Пауър Марк III“. Сигурно беше тичал от скривалището си, за да стигне до мен толкова бързо.

Пуснах бавно своя глок на земята. След като го подритна на мократа трева, Нед се обърна и се усмихна.

— Е, и това ако не е Джон О'Хара — изрече той.

Отвърнах му с фалшива усмивка и вдигнах длани.

— Единственият и неповторимият.

Това го накара да се изсмее.

— Добре го каза — похвали ме той. — Умник.

— За беда, не мога да се меря с теб.

— Много вярно — отговори той. — Макар да ти свалям шапка, че стигна дотук.

Странното беше, че май го каза искрено. Колкото и мотивиран да беше да отмъсти, изглежда, искаше честна битка. Точно по тази причина бяха и уликите, които оставяше; това беше начинът му да изпита Сара и мен.

— Откъде знаеше, че ще бъда тук? — попитах.

— Откровено казано, не бях съвсем сигурен. Но май съм стигнал до този извод по същия начин като теб. Чрез математика.

Не разбрах какво има предвид.

— Нарича се „ред на Фибоначи“ — поясни той. — Когато следващото число е равно на сбора от предишните две. Пет, осем, тринайсет, двадесет и едно, трийсет и четири. Това някак винаги предизвиква дедуктивното мислене.

Взирах се в Нед и се вслушвах във всяка негова дума. Ако не беше оръжието, което беше насочил към гърдите ми, можех да си представя, че отново изнася някоя от лекциите си в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Къде беше гневът? Яростта към мен? Той беше спокоен. Прекалено спокоен. Чудех се как да подходя.

— Наистина е много жалко — казах и поклатих глава. — Знаеш как биха могли да се развият нещата.

Той извъртя очи.

— Добре, хванах се на въдицата — каза. — Какво имаш предвид?

— Знам какво се е случило, когато с Нора сте били деца, знам цялата ужасна история. Дори и това, че майка ти е поела твоята вина.

— Е, и? — попита той.

Потрепна за пръв път. Бързото примигване ми подсказа, че времето не е излекувало всички рани.

— Представи си как би изглеждало всичко, ако баща ти не се беше оказал чудовище — казах. — Колко различен би бил животът ти и този на Нора.

— Недей да забравяш и за своя живот — прекъсна ме той. — Поне колкото е останало от него. — Размърда окървавената трева под коляното ми. — Как е кракът ти?

— Не се тревожи, не е опасно за живота — отговорих.

Той отново се подсмихна.

— И това си го биваше — заяви. — Обзалагам се, че си разсмивал и сестра ми. Преди да я убиеш.

ГЛАВА 118

Нед се втренчи надолу към мен. Стисна челюст, а ръката, с която държеше оръжието, беше неподвижна.

— Не я убих аз — казах. — Независимо какво мислиш, не съм аз.

— Лъжеш! — изстреля в отговор той. — Няма значение кой е бил, отговорността е твоя. Ако не беше ти, тя още щеше да е жива.

Може и да беше прав.

Погледнах браунинга му и дъждовните капки по епоксидното покритие на дръжката.

— Защо тогава още не си ме застрелял? — попитах. — След като го заслужавам.

— И това заслужаваш! — Нед вдигна крак и стовари стъпалото си върху ребрата ми. Както стоях на колене, залитнах, претърколих се на земята от болка, а в съзнанието ми имаше само една мисъл.

Дотук добре. По-добре да съм сритан, отколкото смъртоносно прострелян.

— Боже, съжалявам — саркастично процеди Нед. — Да не би да те заболя?

Изтласках се с ръце, за да мога да го погледна в очите. След това се усилих да се усмихна.

— Само толкова ли ти е силата?

Със сигурност чух изпукване на ребра, когато Нед ме повали отново с всичка сила, а тя не беше никак малка. Беше по-як, отколкото изглеждаше. И по-гневен.

Въпреки това го предизвиквах за още.

— Давай, мамино момченце, покажи ми какво можеш наистина! Нора те е прелъстила, нали? Направи същото и с мен.

Този път Нед се прицели по-високо, кракът му мина през лицето ми. Тряс! Бум! Отново се озовах на земята, свит в ембрионална поза. С ръце почти си докосвах глезените.

Усещах отока на лявото си око, залепването на клепача. С дясното наблюдавах как Нед се отдръпва назад за по-голяма засилка.

Сякаш играехме футбол, но топката бях аз. Беше се съсредоточил изцяло в причиняването на възможно най-силна болка.

Точно така, Нед, пусни ги на воля. Гнева, омразата...

Ръцете си.

Той отпусна ръце, пистолетът му сочеше надолу, а не към мен. Най-накрая за частица от секундата играта се беше променила.

Сега аз водех с крачка напред и собствено математическо уравнение.

Две минус едно все още си е едно.

С най-бързото движение, на което бях способен, протегнах ръка към резервния си вариант — деветмилиметровата берета, мушната в кобура на глезена ми. Дръпнах я и стрелях, без дори да се прицеля.

Куршумът уцели Нед близо до рамото, почти на същото място, където той беше ранил Сара. Той запреплита крака назад с несигурна крачка, изпълнен с объркване. Опита се да вдигне ръка, но аз бях в готовност. И познайте какво? Бях по-гневен и от него.

Бум!

Този изстрел беше по-точен, прониза го в гърдите, а силата почти подкоси краката му. Той обаче не падаше.

Препъваше се назад, а кръвта се стичаше по тялото му в преливащи цветове заради дъжда. Тъмночервено, светлочервено, почти розово.

Вдигна пистолета си и отвори уста, сякаш искаше да изрече нещо. Вече ми беше казал всичко, което исках да чуя. Доста приказлив беше този побъркан негодник и убиец.

Бум!

Изстрелът прокълтя сред дъбовете наоколо, а аз паднах по гръб. Загледах се в движещите се облаци. Опитвах се да успокоя дишането си.

Бавно се придвижих до мястото, където се беше строполил. Последният ми куршум го беше улучил в сърцето.

Нед Синклер беше мъртъв.

На по-малко от два метра от гроба на сестра си Нора. И знаете ли какво? Те си бяха лика-прилика.

ГЛАВА 119

В резултат от смъртта на Нед Синклер един от проблемите ми мигновено се реши от само себе си. Наред с поздравленията, които получавах за разрешаването на случая с Убиеца на младоженци, бях нарушил половината от правилата в устава на ФБР и бях ядосал немалко хора с по-висок пост, сред които не на последно място Дан Дризън. В същото време бях успял да елиминирам убиец, страшилище за всеки на име Джон О'Хара в тази страна, като по случайност един от тях беше шурей на президента.

Не бях уволнен. Дори не бях отстранен отново. Франк Уолш продължаваше да настоява за срещите ми с доктор Адам Клайн, но след като чичо доктор чу за малката екскурзия, която бях направил след няколко дни възстановяване у дома в Ривърсайд, реши, че работата му с мен е приключила.

— Това показва истински кураж — обяви той при посещението, което се оказа последно. — Постъпил си както е редно. Според мен си добре.

Не бях съвсем сигурен дали действително беше кураж, но още преди да позвъня на вратата на Стивън Макмилън, бях убеден, че това е правилното решение.

Беше един от проблемите ми, който нямаше да се реши сам.

Седях в дневната на Макмилън и слушах прочувственото му разкажание, задето бе причинил смъртта на Сюзан. У мен не остана и капка съмнение, че думите му са искрени, както и сълзите, които се стичаха по бузите му.

— Знам, че това не е утеха, но не съм пийвал и капка алкохол след катастрофата — сподели той.

— Прав си — отговорих аз. — Не е утеха за мен или за децата ми. Все пак съм сигурен, че за твоето семейство това означава много.

Макмилън хвърли поглед към снимка на сина си и дъщеря си, тийнейджъри, подпряна на масичката до креслото му. Кимна.

Двамата поговорихме още не повече от минута, през която той беше или прекалено умен, или прекалено уплашен да помоли за

прошката ми. Тъй или иначе, никога нямаше да я получи.

Това, което можех да му предложа и го направих, беше следното: да приема случилото се.

Казах му: разбирам и оценявам факта, че той осъзнава напълно грешката, която е допуснал, и какво е причинил на момчетата ми и на мен. Беше пределно ясен и аз му повярвах.

— Благодаря — промълви тихо.

След това и двамата станахме и аз направих нещо, което никога не съм си представял, че ще ми е по силите. Не и след милион години. Или дори повече. Ръкувах се с него.

— Кое ви накара да промените намеренията си? — попита Харолд Корниш, след като си тръгнахме от къщата. Адвокатът на Макмилън ме беше изчакал в преддверието, както се бяхме уговорили. — Защо в крайна сметка се срещнахте с клиента ми?

Можех да разкажа на Корниш на дълго и широко през какво бях преминал след последното му посещение във вътрешния ми двор. Марта Коул. Нед Синклер. Също и за едничкото общо между нас тримата: обсебващо желание.

Но му отговорих друго.

— Отмъщението не води до нищо добро — казах.

ЕПИЛОГ

ГЛАВА 120

— Добре, ще те питам за последен път — обърна се към мен усмихната Сара откъм носа. — Как така се озовахме на тази яхта?

— Точно както ти казах. Запознах се при каране на джет с един и той ми дължеше услуга.

Сара скръсти ръце в очакване. Не се наложи да чака дълго. Не може да се опъваш дълго пред хубаво момиче в черен бански от две части.

Разказах на Сара за пътуването си до Търкс и Кайкос в началото на тази луда гонитба. Що се отнася до човека със „Спидо“, Пиер Симон, изразът „луда гонитба“ беше точно на място.

Вероятно с малко насърчение от полицейски комисар Джоузеф Елдридж Пиер беше успял да прояви забележителна добрина.

— Спечелих я на покер — каза ми той по телефона с френския си акцент, без да уточнява местонахождението си. — Онзи имаше флош, а аз фул, който се материализира в яхта.

Не знаех дали Пиер не се шегува. Не ме беше грижа. За една прекрасна седмица имах на разположение дванайсетметрова яхта „Каталина“ и шанса да събудя ветроходните умения, които бях натрупал като тийнейджър в продължение на три лета в лагер на Асоциацията на християнската младеж.

Освен това бях в компанията на невероятен помощник-капитан. Дори белезите от куршумите й изглеждаха ужасно секси, поне за мен.

— Ще си взема бира — каза Сара и се насочи надолу към трюма. — Ти искаш ли?

— Разбира се — отговорих аз от руля.

В Ривърсайд всички се бяха прибрали у дома преди две седмици. Макс и Джон Джуниър разправяха с ентузиазъм за прекарването си в лагера „Уайлдърлок“, а Джуди и Маршал разправяха с ентузиазъм за средиземноморския си круиз. Въпреки страхотните си разкази обаче не можеха да се наситят на моята история, в която участваха двама серийни убийци.

— „Двойно превъртане!“ — обяви триумфално Макс изпод бейзболната си шапка на „Янките“. За проблема, че бях крайната цел на Нед Синклер, той имаше просто решение. — Трябваше само да си смениш името, татко!

Това хубавичко ни разсмя, докато седяхме около масата за вечеря. Даде ми и усещането, че ако цената на истинското щастие е в семейството, аз наистина съм много богат човек.

Разбира се, чекът на Уорнър Бреслоу, който пазех в банката, също не беше за пренебрегване. Бях получил двеста и петдесет хиляди долара за извършените услуги.

В сейфа у дома пазех подписаната договорка за бонуса си.

Бреслоу ме беше попитал дали Макс и Джон Джуниър са добри ученици.

„Пишат ли си домашните?“ — беше се поинтересувал. Винаги бяха получавали високи оценки, но сега имаха още по-голям стимул да учат. Бреслоу щеше да плати обучението в колеж и за двамата.

— Итън и Абигейл обичаха децата — каза ми той. — Докато съм жив, ще си спомням за това, когато се сетя за синовете ти.

Таблоидите нямаше да престанат да злословят за Уорнър Бреслоу и понякога може би щяха да имат право. Аз предпочитам да вярвам, че бях имал възможността да видя човека, когото малцина познаваха. Това беше баща, изпитвал дълбока обич към сина си.

— Заповядай — каза Сара, щом се появи пак на палубата.

Подаде ми леденостудена бира „Търкс Хед“ и чукнахме кутийките си в чест на прекрасния ни слънчев следобед в рая.

Никой от нас не разполагаше с кристално кълбо и още имаше какво да научаваме един за друг в предстоящите седмици, месеци и, надявах се, години. Все пак в едно бях сигурен: нямаше друг, с когото повече да искам да съм на тази яхта. Имах усещането, че и за Сара е така.

— Накъде трябва да поемем? — попита тя.

Усмихнах се.

— Добър въпрос.

И двамата се огледахме. Наоколо не се виждаше друго, освен синьо небе, синя вода и безкрайни възможности за нас двамата.

Сара застана зад гърба ми на руля и обви ръце около кръста ми. После прошепна в ухото ми:

— Да видим накъде ще ни отвее вятърът, Джон О'Хара.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.